

İSVEÇ OPERASYONU

GERARD DE VRIES TAY

Table of Contents

[İsveç Operasyonu](#)

[1. BÖLÜM](#)

[2. BÖLÜM](#)

[3. BÖLÜM](#)

[4. BÖLÜM](#)

[5. BÖLÜM](#)

[6. BÖLÜM](#)

[7. BÖLÜM](#)

[8. BÖLÜM](#)

[9. BÖLÜM](#)

[10. BÖLÜM](#)

[11. BÖLÜM](#)

[12. BÖLÜM](#)

[13. BÖLÜM](#)

Gerard De Villiers

(Sas Dizisi) 01

İsveç Operasyonu

Gerard De Villiers (Sas Dizisi) 01 İsveç Operasyonu

Sas Dizisi No:1

Gerard deVILLIERS

SAS İSVEÇ OPERASYONU

Orijinal adı: LA MADONE DE STOCKHOLM

1. BÖLÜM

Lee Edward Updike gözlerini kırpıştırarak açtı. Perdelerden sızan güneş ışığı onu uyandırmıştı. Stockholm'ün en lüks oteli olan Grand Hotel'in pencerelerinde güneşe karşı korunmak için ne panjur ne de başka bir şey vardı. Odanın içi o kadar sıcaktı ki kalın yatak örtüsünü uykusunda üzerinden atmıştı. Leslie, yatağın öbür ucunda yüzükoyun uyuyordu. Sarı saçları yastığa yayılmış, yüzü bu güzel saçlar altında kalmıştı. Amerikalı ona doğru eğilerek işaret parmağını kızın omuriliği boyunca gezdirdi.

Genç kadın bu uyarıya anlaşılmasız şeyler mırıldanarak ve kalçalarını hafifçe yukarı kaldırarak cevap verdi. Henüz uyanmamıştı.

Bu tepki Lee Updike'i heyecanlandırmıştı, New Mexico'daki Albuquerque laboratuvarının ağır havasından kurtulduğundan beri kendisini balayında gibi hissediyordu.

Banyoya gitmek üzere ayağa kalktı. Aynanın karşısına geçip, seyrelmiş olan kumral saçlarını bir fırça darbesiyle düzeltti. Geniş omuzları, atletik bir vücudu vardı. Çok yakışıklı sayılmazdı, ama mavi gözlerindeki şaşkın ifade ona belli bir cazibe kazandırıyor. İri dudakları sert ifadeli yüzüne ayrı bir çekicilik katıyordu.

Odayı geçerek pencereye doğru yöneldi, perdeleri sonuna kadar açtı. Son günlerdeki berbat hava yerini açık mavi bir gökyüzüne bırakmıştı. Stockholm'ü eski şehir Gamla Stan'dan ayıran Strömmen Koyu'nun karşı kıyısındaki Kraliyet Şatosu bütün haşmetiyle farkediliyordu. Sarayın hemen önünde, güzel havalarda turistlere Baltık Denizi 'ndeki binlerce ufak adayı gezdiren buharlı gemiler, terkedilmiş gibi nazlı nazlı sallanmaktaydılar. İlk karın düşmesi yakındı, daha sonrası uzun ve soğuk gecelerin başlangıcı olacaktı.

Lee güneşe doğru baktı: Saat dokuz buçuk olmasına rağmen güneş hâlâ ufka yakındı. Geri döndüğünde Leslie'nin uykulu gözlerle ona baktığını gördü.

— Ne oldu? diye yatağın içinde kımıldandı.

Lee Updike cevap vermeden yatağa doğru yanaştı. Genç kadın ona sırtını dönüp yan yatmıştı.

— Hiç, dedi Lee vücudunu onununkine tamamen yaslayarak

Genç kadın gözlerini kapatmıştı. Vücutlarının teması Lee'yi heyecanlandırmıştı. Kadını da heyecanlandırmak için vücudunu onun ılık vücuduna sürtmeye başladı. Etrafını çevreleyen lüks ve sahip olduğu para kendisinde bir aşk iksiri etkisi yaratmıştı. Bu "tatilin" daha ne kadar süreceğini bilmiyordu ama bu fırsattan sonuna kadar faydalanmaya kararlıydı.

Birleştiklerinde Leslie'nin dudaklarından rahatlamamanın verdiği bir ses çıktı ve uyuyormuş gibi yapmaya devam etti. Bu şekilde ona sahip olunmasından çok hoşlanıyordu. Albuquerque'deyken Lee işe gitmeden önce her sabah bu şekilde sevişirlerdi. Starwar projesinin gerçekleşmesi için kullanılan laboratuvarlardan biri olan Albuquerque'de çalışmalar tam bir Nazi toplama kampı atmosferinde yürütülüyordu. Dışarıda bile rahatları yoktu. FBI tarafından düzenli olarak kontrol ediliyor, bazı mektupları açılıyordu. Ama onu en çok çalışmaları denetlemeye gelen yüksek rütbeli subayların, proje hakkında bilgi verirken takındıkları tavırlar çileden çıkarıyordu.

Leslie, onun bu projeden ayrılıp istifa etmesini, öğleden sonralarını yatakta geçirip deliler gibi sevişme isteğine yoruyordu, ama onu istifaya zorlayan duygu çok daha değişikti. Dünyanın sonunu hazırlayan bir projeye katkıda bulunmanın verdiği huzursuzluktu bu. Elleri genç kadının kalçasını sıkıca kavramıştı. Birden birlikte kayıp halının üzerine düştüler, gülme krizleri geçtikten sonra Leslie ayağa kalkmak istedi, ama Lee genç kadını bırakmadı.

Birlikte zevkin doruğuna ulaştıklarında telefon çalmaya başladı.

Kendilerine gelmek için birkaç saniye beklediler, sonra Lee doğrularak telefona doğru ilerledi. Değişik bir İsveç adeti gereği telefon yatağın yanındaki komodinin üzerinde değil de odadaki masanın üzerindeydi.

— Alo?

Telefondaki kişiyi hiç konuşmadan dinledi, sonra isteksizce:

— Tamam, on dakika sonra aşağıda olurum, diyerek telefonu kapattı.

Leslie ayağa kalkmıştı. Az önce yaşadığı zevkli dakikaların etkisiyle parıldayan gözleri saate takıldı. Lee liseli aşıklar gibi büyük bir hayranlıkla genç kadını izliyordu. Yaşama bağlı, sağlıklı, sıkıntısı olmayan, aşk ve spor yapmayı seven, hayat dolu genç bir kızdı Leslie.

— Beni niçin bu kadar erken uyandırdın?

Lee duşa girmişti bile.

— Bu sabah Finlandiyalı bir fotoğrafçı ile randevum vardı. Gitmeden önce seninle sevişmek istedim..

Leslie başını sallayarak güldü ve tekrar uyumak üzere yatağa uzandı.

Genç fizikçi Lee Edward Updike bir konferans vermek için üniversiteye geldiğinde fizik bölümü 3. sınıf öğrencisiydi. Adamın mavi gözleri onu tam anlamıyla büyülemişti. Ona yaklaşmak için her yolu denemişti. Bütün dikkati Starwar projesine çevrili olan Lee bu davete direnememişti. Lee banyodan çıkarak üzerine rahat bir gömlek ve bir bluejean geçirdi. Bazı kağıtlar aldıktan sonra usulce Leslie'yi öptü.

— İşin uzun sürer mi? diye sordu genç kadın.

— Bir saat kadar. Bu adam Helsinki'den fotoğrafımı çekmek için gelmiş.

— O zaman çabuk gel, seninle sevişmeye doyamadım.

Kıvırcık saçlı, iri yapılı sarışın bir adamdı. Yeşil parkasının içinde yüzü bir çocuğunu andırıyordu. Lee Updike'i görünce ona doğru ilerleyerek hararetli bir şekilde elini sıkı.

— Bay Updike, adım Anti Tallur. Finlandiya'nın en büyük dergilerinden olan Hymy'den geliyorum.

Lee, Leslie'nin güzel kalçalarını unutmaya çalışarak esnedi. Hymy'nin tirajı, hiç konuşulmayan bir dilde 50.000 adetti.. Her şeye rağmen İsveç'te ona bu konforu ve güvenliği sağlayan bu dergiydi. Yine de konuşurken dikkati elden bırakmadı.

— Bu röportajı yapmak için kiminle temas kurdunuz? diye sordu.

— Wollmar Holmer, diye hemen cevap verdi Finlandiyalı. Sizinle bu konuyu konuşmadı mı?

— Tabii tabii, diye yalan söyledi Updike.

Wollmar Holmer, hikâyesinin yayınlanması için 300.000 dolar vermeyi kabul eden İsveç'in önemli gazetelerinden Expressen'in muhabiriydi. Aynı zamanda güvenliğinin sağlanması için İsveç Gizli Servisi SAPO'ya da yardım etmişti.

Anti Tallur çantasından fotoğraf makinesini çıkararak hemen orada resim çekmeye başladı.

— Benimle niçin buluşmak istediniz? diye sordu Updike, sadece fotoğraf çekmek için mi?

Finlandiyalı kıvrıkcık saçlı başını heyecanla salladı:

— Hayır, hayır! Aynı zamanda bir röportaj da yapmak istiyorum. Niçin Starwar programından ayrıldığınızı, İsveç'e neden geldiğinizi, tehlikede olup olmadığınızı, Amerikalı'ların sizi kaçırmaya kalkışıp kalkışmadıklarını öğrenmek istiyorum.

Bütün bunları zor anlaşılır bozuk İngilizcesiyle söylemişti. Bir yandan konuşuyor, diğer yandan fotoğraf çekmeyi sürdürüyordu. Sabahın o saatinde tek tük de olsa otele giren birkaç kişi onlara merakla bakıyordu.

— İsterseniz bara gidelim, diye bir teklifte bulundu Lee Updike.

Otel girişinin hemen solunda, önündeki limanı gören muhteşem bar o saatte bomboştu.

Anti Tallur utangaç bir gülümsemeye:

— Strandvagen'de Amerikan Elçiliği'nin önünde de bir fotoğrafınızı çekmek isterdim, dedi.

— Dışarıda fotoğraf çekebilirsiniz ama orada olmaz, diye cevap verdi Lee.

— Peki, diyerek üstelemedi fotoğrafçı. O halde Gamla Stan'a gidebiliriz.

— Eğer istiyorsanız...

Anti Tallur makinesini çantasına yerleştirdi ve Updike'nin önünden ilerleyerek otelden çıktı.

Finlandiyalı Lee'ye göre daha ufak tefek olduğu için onun adımlarını izlemekte güçlük çekiyordu.

— Kesin olarak Stockholm'e yerleşmeyi düşünüyor musunuz?

— Henüz hiçbir şey kesin değil, diye cevap verdi Updike.

Şimdilik Amerikan pasaportu iptal edilmiş, onun yerine herhangi bir İsveçli'nin sahip olduğu bütün hakları tanıyan geçici bir oturma izni verilmişti... İsveç'te kendini güvencede hissediyordu, ama günün birinde harekete geçmesi icap edecekti. Sonsuza kadar Grand Hotel'de yaşayamazdı. Ayrıca Expressen gazetesi masraflarını sadece ekim ayı sonuna kadar üstlenmişti. Leslie sıcak bir ülkeye gitmek istiyordu ama Lee korkuyordu.

Anti Tallur, Updike'ı, arkasındaki Grand Hotel'i de alacak şekilde görüntülemek için eğildi.

— Evli misiniz Bay Updike?

— Hayır, ama yakında evlenmem söz konusu olabilir.

- Bir İsveçli ile mi?
— Hayır bir Amerikalı.
— Şu anda beraber misiniz?
— Evet.
— Onunla tanışıp birkaç fotoğrafını çekebilir miyim?
— Zannetmiyorum, kendisi fotoğrafçıları pek sevmez.

Leslie Manşon tam derin uykuya dalacağı sırada zil sesiyle sıçradı. Telefona doğru uzanırken, zil sesinin kapıdan geldiğini farketti.

— Kim o? diye seslendi, kapıya yaklaşarak.

— Oda servisi, dedi bir kadın sesi.

Leslie'nin içini bir sevinç kapladı. En sevdiği şeylerden biri de yatakta kahvaltı etmektir, Lee bunu biliyordu. Mutlaka o göndermiştir! diye düşündü.

— Geliyorum!

Banyoya girip üstüne bir bornoz geçirdi ve kapının zincirini çıkarıp yatağa daldı. Göz ucuyla odaya giren kadını gözlemekteydi. Birden kadının elinde hiçbir şey olmadığını farketti.

Leslie Manşon şaşırmişti.

Odanın ortasına kadar gelen kadın, sert yüz hatları ve siyah gözleriyle otel personeline hiç benzemiyordu.

Onun arkasından içeri bir adam da girmiş ve kapıyı kilitlemişti. Leslie Manşon büyük bir hayretle adamı izliyordu. Adam Arap kökenli olmalıydı, çok koyu renk saçları ve kalın bir bıyığı vardı.

— Kim., kimsiniz? diye kekeleydi.

İçgüdüsel olarak telefona doğru hareketlendiyse de kadın hemen önüne çıkarak yolunu kesti. Adam ise Leslie'nin üzerine yürüyerek sert bir hareketle bornozu çekip aldı. Leslie korkunç bir çığlık attı ve telefona ulaşmak için tekrar hamle yaptı.

Bıyıklı adam birden genç kızı yakaladı ve yatak örtüsünden faydalanarak Leslie'yi hapsetti. Çok kuvvetliydi, Leslie bir anda kendini yatakta yüzükoyun örtüye sarılı yatar buldu.

Adamın bütün ağırlığını belinde hissediyordu.

Bu vaziyette çığlıkları kesilmişti, ama yine de inlemeleri dışarıdan duyulabilirdi.

Bıyıklı adam yabancı kadına doğru dönerek:

— Haydi şimdi, dedi.

Boynundaki kaslar harcadığı güç yüzünden ter içinde kalmıştı. Leslie sağlıklı ve kuvvetli bir kızdı, adam onu sabit tutmakta güçlük çekiyordu. Yabancı kadın hiç cevap vermeden ayakkabılarını çıkardı.

Ayakkabının sol tekini eline alarak topuğunu çevirdi. Bir "klik" sesinden sonra topuk eksenini etrafında döndü, açılan oyuktan küçük cam bir kutu çıktı.

İçinde pamuğa sarılı mini bir şırınga vardı. Şırınganın iğnesine çelik bir koruyucu takılmıştı. Kadın şırıngayı eline alarak yatağa doğru ilerledi.

— Onu sıkı tut, dedi arkadaşına.

Adam bütün ağırlığını Leslie'nin üzerine vermişti. Kadın sol eliyle örtüyü sıyrarak Leslie'nin boynunu ortaya çıkardı. Sarı saçlarını yan tarafa doğru iterek iğneyi saplamaya hazırlandı.

Leslie örtünün içinde sışradı.

— Dikkat et, diye mırıldandı yabancı kadın.

Sert bir hareketle çelik koruyucuyu çıkardı.

İğnenin boyu birkaç milimetreyi geçmiyordu. Büyük bir dikkatle iğneyi Amerikalı'nın boynuna batırdı, aynı anda şırınganın pistonunu ileri doğru itti. Sıvıyı zerketmeye başlamıştı.

Hafif bir sızı duyan Leslie, küçük bir çığlık attı. Az sonra kadın doğruldu,boş şırınga avucundaydı. Bütün bunlar beş saniye bile sürmemişti. Birden Leslie'nin vücudu büyük bir kasılmayla sarsıldı. Boğazından boğuk çığlıklar yükseliyordu. Bıyıklı istemeden Leslie'ye baktı. Genç kadının vücudu birkaç kere daha sarsıldıktan sonra hareketsiz kaldı.

Yabancı kadın şırıngayı büyük bir dikkatle tekrar ayakkabının topuğuna yerleştirdi ve ayakkabısını giydi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

— Acele edelim, dedi.

Lee Updike donmuş bir halde, Stockholm' ün Champs-Elysees'si sayılan Klarabergsgatan Caddesi'ndeki ünlü NK mağazasının önünde aynı pozu onuncu kere veriyordu.

Finlandiyalı fotoğrafçı konuşmasını kesmeden fotoğraf çekmeye devam ediyordu. O sırada Lee Updike, sıcak bir duş hayal ediyordu. Açık havaya rağmen ısı çok düşüktü.

— Haydi artık otele dönelim, nişanlımı fotoğraf çektirmeye belki ikna edebiliriz, dedi.

Aslında Leslie'nin bunu kabul etmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Fotoğrafının çekilmesinden nefret ederdi.

— Biraz daha dedi Anti Tallur. Daha sonra Cafe Opera'da güzel bir sabah kahvaltısı ederiz. Eğer nişanlınız da gelirse çok güzel resimler çekebilirim. Finlandiya'ya gelmek gibi bir niyetiniz var mı?

— Hayır, diye kuru bir sesle cevapladı Lee Updike.

Barışçıydı ama aptal değildi. Finlandiya Sovyetler Birliği'ne komşu bir ülkeydi, Amerikalılar'ın elinden kurtulacağı derken Sovyetler'in eline düşmek aptallık olurdu.

— Yazık, dedi, Anti Tallur film bobinini geri sararken. Finlandiya çok güzel bir ülkedir.

Leslie Manşon banyo küvetinin içinde uzanmış bir vaziyetteydi. Başı arkaya düşmüş, gözleri sabit

bir noktaya bakıyordu. İğneyi yapan kadın ayakta telefonlu duşla Leslie'yi ıslattı. Genç kızın saçları sıırılsıklam olmuştu.

Kadın daha sonra duşu banyonun mermer döşeli tabanına doğru tuttu.

Beraber geldiği adam onu izlerken bir yandan da sık sık telefona göz atıyordu. Bu gerçek dışı sahne onu hiç etkilememiş gibiydi. Odaya girili henüz beş dakika olmuştu. Bu süre onlara saatler gibi geliyordu. Sonunda kadın suyu kapattı.

— Haydi; şimdi onu kaldır!

Adam eğilerek Leslie'nin hareketsiz vücudunu kavradı. Büyük güçlkle genç kadını kaldırmayı başardı. O sırada Leslie'nin ayağı banyonun kenarına çarptı.

— Dikkat et aptal! Ona bir zarar verme!

Kadının sesi bir kırbaç gibi saklamıştı.

Adamı kolundan tutarak bir yönetmen gibi istediği yöne doğru çevirdi. Leslie Manson'un ensesi şimdi tam banyo küvetinin üzerinde bulunuyordu.

Bu, görevinin en zor kısmıydı. Eğer başaramazsa, yaptıklarının hepsi boşa gidecekti ve bütün sorumluluk onun üstüne yıkılacaktı. Bu kötü düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.

— Bu şekilde iyi. Sana söylediğim zaman onu bırak, ama dikkat et, dizleri ve omuzunu aynı anda bırakacaksın.

— Tamam tamam, diye söylendi bıyıklı nefes nefese.

Alın ter içinde kalmıştı. Kadın biraz geri çekilerek son bir defa Leslie'nin vücudunun pozisyonunu kontrol ettikten sonra:

— Haydi şimdi! dedi.

Adam kollarını açarak Leslie Manson'un vücudunu serbest bıraktı.

Genç kadının ensesi düşerken banyonun kenarına çarpmış, insanın midesini ayağa kaldıran tok bir ses duyulmuştu. Leslie'nin vücudu banyonun zeminine doğru kaydı.

Bıyıklı adam geri çekilmişti. Kadın Leslie'nin üstünden atlayıp geçtikten sonra dikkatle yerde yatan cesedi inceledi. Başın vücutla yaptığı açıya bakılırsa planları yürümüş görünüyordu. Leslie'nin boynu kırılmıştı. Ensesinden aşağı doğru pembe köpüklü bir sıvı akmaktaydı.

— Gidiyor muyuz? diye sordu bıyıklı adam.

Adam terlemeye devam ediyordu. Yanına silah alması yasaklanmıştı. Bu yüzden kendini savunmasız hissediyordu.

— Bir saniye, dedi yabancı kadın.

Tekrar düşün telefonunu eline aldı, Leslie'nin cansız parmaklarının arasına sıkıştırdı. Böylece parmak izleri düşün üstüne çıkmıştı. Bütün mizansen tamamlanmıştı.

Kadın odaya geçerek etrafına bir göz attı. Şüpheli hiçbir şey görünmüyordu. Saatine baktı, odaya girdiklerinden beri sadece yedi dakika geçmişti.

— İyi, artık gidebiliriz, dedi.

— Peki ya alacağım para?

Ona 10.000 kuron ödeyeceklerine dair söz vermişlerdi. Kadınla bir saat önce, daha çok yabancıların devam ettiği Tegnergatan adlı kahvede buluşmuşlardı. Bu randevuyu aynı gizli örgüte

üye, bir arkadaşı ayarlamıştı. Verilen emirler aralarında hiçbir zaman tartışılmazdı. Buluştukları kadın ona yapacağı işi bütün ayrıntılarıyla anlatmıştı, ama ismini dahi bilmiyordu. Grand Hotel'e yirmişer dakika arayla girmişler ve 4. katta buluşmuşlardı.

— Rinkeby metro istasyonunu biliyor musun?

— Evet.

İstasyon Stockholm'ün kuzeydoğusunda, daha çok yabancı işçilerin oturduğu yerdeydi.

— Oraya git... Trondheimgatan Sokağı'nda 38 no'lu binaya gir ve koridorda bekle. Hakettiğin para sana orada verilecek. Haydi şimdi hemen yola koyul!

Yabancı kadın, odanın kapısını açtı, etrafa dikkatle göz attıktan sonra adamı dışarıya itti.

Kapıyı tekrar kapattıktan sonra, sakın bir şekilde banyoya gitti. Duşun hortumunu ve dokunmuş olabileceği yerleri bir mendille sildi ve odadan çıktı. Merdivenlerle Grand Hotel'in alışveriş kısmına indi. Otelden çıktıktan sonra Arlanda Havaalanı'na gitmek üzere bir taksiye atladı.

Lee Updike, Grand Hotel'in salonuna girdiğinde büyük bir mutluluk duydu. Dondurucu rüzgâr kemiklerine kadar işlemişti. En az kendisi kadar üşüyen Anti Tallur ellerini ovuşturuyordu.

— Nişanlınızla birlikte fotoğraf çekeceğiz, değil mi?

— Önce kendisine sormam gerek, diye ihtiyatla cevap verdi Lee Updike.

Dahili telefonlardan biriyle Leslie'yi aradı. Oda cevap vermiyordu. Belki kahvaltıya inmiştir diyerek salona yöneldi ama orada da kimse yoktu. Mutlaka banyo yapıyordur, diye düşündü.

— Beni burada bekleyin gidip odasına bakayım, dedi fotoğrafçıya.

4. kata geldiğinde 416 no'lu odanın kapısını açıp:

— Leslie! diye seslendi.

Odadaki sessizlik hoşuna gitmemişti. Biraz daha yürüyünce açık olan banyo kapısından Leslie'nin çıplak ayağını gördü. Yüreği ağzına gelerek banyoya doğru koştu. Banyonun mermer döşemesi neredeyse pembeye boyanmıştı. Leslie bayılmış gibiydi.

— Leslie!

Hemen telefona sarıldı.

Leslie Manson'un öldürülmesine karışmış olan bıyıklı adam Rinkeby metro istasyonundan çıkarak verilen adrese doğru yürümeye başladı.

38 numara, pencereleri sımsıkı kapalı, terkedilmiş bir eve benziyordu. Bıyıklı adam koridora girdi. Hemen hemen on metre gerisinden koyun postu giymiş, kahverengi şapkası gözlerine kadar inen bir

kadın onu izliyordu. Koridora girince seslendi:

— Latif?

Leslie'nin katili geriye döndüğünde donuk bir yüz ve ifadesiz bir çift siyah gözle karşılaştı. Kadının sağ elinde ucuna susturucu takılmış büyük kalibreli bir tabanca vardı. Kolunu ileri doğru uzatarak tetiğe dokundu. Kurşun, susturucunun da etkisiyle boğuk bir sesle fırladı.

Yarı zırhlı 357 Magnum mermisi göğüs kafesinin üstünden girdi, aortu yırttıktan sonra nefes borusunu da parçalayarak adamın sırtında koca bir delik açıp yoluna devam etti.

Latif daha yere düşmeden ölmüştü. Katilinin üzerine eğilip ikinci bir kurşun sıkmaya hazırlandığını dahi göremedi. İkinci mermi kafatasının yarısını parçalamıştı.

Stockholm'ün ünlü semtlerinden biri olan Strandvagen üzerinde belli belirsiz bir aydınlık vardı. Malko, bindiği taksiden sağlam yapılı elçilik binalarına bakıyordu. Air France'ın bir Air-bus'ı onu Viyana'dan Paris'e sonra' da Stockholm'e getirmişti.

Amerikan Büyükelçiliği Strandvagen'deki cephesi denize bakan en son binalardan biriydi. Üzerinde uydu anteni bulunan bu beş katlı büyük binadan sonra şehir son buluyordu. Bu arada işçiler binanın etrafını dikenli tellerle çevirirken haki elbiseli, koyun bakışlı bir asker çalışmalara nezaret ediyordu.

Malko, taksiden indiğinde, koyun kürkü paltosu içinde su gibi terlemişti. Aralık ayı başında İsveç'e gelirken Sibiryaya soğuğu ile karşılaşacağını sanmış ama 6-7 derecelik bir havayla karşılaşmıştı. Fakat Baltık Denizi kıyılarında kuzeyden esen buz gibi bir rüzgârla her şey bir anda değişebilirdi.

Bir Amerikan deniz piyade eri, kurulu bir makine gibi Malko'nun kartını kontrol etti. Bir yere telefonla haber verdikten sonra otomatik kapıyı açtı. Malko elçilik binasına girdiğinde kendini bir saunada hissetti. İnsan burada mayo ile dolaşabilirdi. 5 kata çıktığında gömlekleli, iri kıyım, bıyıklı bir görevli kendisini candan bir şekilde karşıladı. Köşede bulunan televizyon binanın çatısındaki parabolik anten sayesinde 16 kanal birden alabiliyordu.

— Stockholm'e hoşgeldiniz. Şansınıza havalar çok iyi. Umarım rahat bir yolculuk yapmışsınızdır.

— Sağolun, her şey çok iyiydi.

CIA'nın İsveç'deki bölge şefi Kevin Hudson, Malko'nun karşısında bir yere oturarak sigarasını yaktı.

Sovyetler Birliği'ne olan yakınlığı dolayısıyla Stockholm çok hareketli bir yer sayılmazdı.

— Şu anda elimde çok nazik bir dosya var. Updike davasından haberiniz var mı?

— Hayır, ayrıntılı bilgi alamadım. Sadece konunun Ulusal Güvenlik Konseyi'ni ilgilendirdiğini biliyorum.

— Evet, sizin de anladığınız gibi bu çok önemli bir dosya ve çözülmesi zor bir iş. İsveçliler bağımsızlıklarına çok önem veriyorlar ve bize iyi gözle bakmıyorlar.

— Beni yine karışık ve zor bir görev bekliyor olmalı.

— Tam olarak Lee Updike dosyası hakkında ne biliyorsunuz?

— Çok az şey,sadece gazetelerden edindiğim bilgiler. Lee Edvard Updike'ın Albuquerque'de Starwar projesinde görev almış bir fizikçi olduğunu birkaç ay önce bu projenin dünya barışını tehlikeye attığı düşüncesiyle görevinden istifa edip İsveç'e sığındığını biliyorum.

— Söyledikleriniz buz dağının sadece görünen kısmı, diye söz başladı Kevin Hudson, Lee Updike dahi bir fizikçi.Lazer ve elektronik konusunda tam bir uzman olduğu için NASA onu bu projede görevlendirmişti. Ne var ki kendisi ruhsal açıdan oldukça hassas biri. 5 yıldır Starwar programının bir bölümü üzerinde çalışmaktaydı. Düşman füzelerini fırlatıldıkları anda saptayan ve havada imha eden erken uyarı sistemini biliyorsunuz. Bu sisteme sahip bir ülke, nükleer bir savaşta diğer ülkelere göre büyük bir üstünlük sağlamış olur.

— Anlıyorum, dedi Malko.

— Bu sistemde bütün iş Sovyetler'i gözetleyen uydularda diye devam etti Kevin Hudson. Alarm onların vermeleri gerekiyor, bu yüzden Ruslar'ın saldırı uydularına karşı çok hassaslar. Starwar projesinde başından beri en önemli konu buydu: Sovyet saldırı uyduları, bizim füzelerin saldırısından önce nasıl etkisiz hale getirilebilirdi? İşte bu Lee Updike serserisi, güçlü lazer ışını sayesinde kendi uydularımızı koruyabilecek bir sistem geliştirdi... Çok gizli olan bu bilgileri bizim anlamamız mümkün değil. Son derece karmaşık ve anlaşılması zor hesaplar var.

— Bütün bunlar dahi fizikçimizin başını döndürdü ve görevinden istifa etti.

— Kafasının içinde neler düşündüğünü bilemiyoruz.. FBI onun Stockholm'deki Uluslararası Barış Örgütü ile temasta olduğunu ortaya çıkardı. Pek güvenilir olmayan ama gerçekten barışçı bir örgüt. Bu örgütle ilişkisi sırasında bir şeyler olduğunu sanıyoruz.

— Peki, FBI onun gitmesini önlemek için hiçbir şey yapmadı mı? diye sordu Malko.

— FBI! Kabaralı postalları ve az işleyen beyinleriyle her zaman geç kalırlar. Lee Updike resmi olarak Meksika'ya tatile gitmişti, oradan da bir uçakla Stockholm'e geldi. Bir ay kadar sonra biz heryerde onu ararken, Expressen gazetesi "Lee Updike'ın İtirafları" diye bir yazı dizisi yayınladı. Tabii haber bütün dünyaya yayıldı. Ulusal Güvenlik Konseyi derhal toplanarak bu hatayı nasıl düzelteceğini görüştü ve sonunda iş yine ihtiyar Casey'e kaldı. FBI'ın sorumluluğu da sona erdi çünkü iş artık milli sınırları aşmıştı...

— Peki burada, Stockholm'de neler oldu?

— Her şey bir kâbus gibiydi, dedi alçak sesle Kevin Hudson. Bu serseri kendisini her yerde arayacağımızı bildiğinden, İsveç toprağına ayak basar basmaz, Uluslararası Barış Örgütü'ndeki tanıdıkları sayesinde, İsveç polisi tarafından güvenliğinin sağlanmasını başardı. Hayatının Amerikan gizli servisleri tarafından tehdit edildiğini anlatmış! Dostları aracılığı ile gazeteyle temas kurup 300 000 dolar karşılığında başından geçenleri ve Starwar projesi hakkında çok önemli bazı bilgileri açıklamış. Şu anda her şeyin başladığı Grand Hotel'de kalıyor.

— Böyle bir şeyi niçin yapmış?

— Para yüzünden olduğunu düşünüyorum. Aksi halde burada kalmasına ve yaşamasına imkân yoktu. Belki barışçı duygularını göstermek için böyle davranmış olabilir

— Peki sizin hiçbir şeyden haberiniz yok muydu?

— Hayır, diye istemeyerek itiraf etti Amerikalı. İzini tamamen kaybetmiştik ve İsveçliler bize

hiçbir şey söylemediler. Ben o sırada tatildeydim.. Şirket'teki kötümserler fotoğrafının Pravda gazetesinde yayınlanmasını bekliyorlardı Onunla ilgili haber Expressen gazetesinde çıktığında herkes rahatlamıştı. Tabii bu arada Yunanistan'daki tatilimi yarıda kesip döndüğümü söylemem gereksiz. Büroma döndüğümde, Washington'dan gelen bir sürü telgraf buldum. Expressen'de çıkan yazının hemen her kelimesi çok gizli bilgi sınıfına giriyormuş ve o ana kadar röportajın ilk 3 bölümü yayınlanmıştı.

— Peki, bu durumda ne yaptınız?

— Emirlere uydum: Updike'in ne pahasına olursa olsun konuşmasını önlemek. İsveçli meslektaşlarımızla biraz hırsız polis oyunu oynadıktan sonra nihayet onu bir kahvaltı sırasında yakalayıp Washington'un mesajını ilettim.

— Mesaj neydi?

— Derhal eve dönmesi isteniyordu. Ülke çıkarlarına zarar vermesine rağmen bu işten hapis cezasıyla kurtulabilecekti. Aksi halde hükümet bu sırrın yayılmasını önlemek için her yola başvuracaktı. Serseri beni iplemedi bile. Ertesi günü Expressen gazetesinde, benim kendisini tehdit ettiğim ve bundan sonra kendi güvenliğini İsveç polisinin üstlendiği yazıyordu. Zaten kısa süre sonra İsveç gizli polisi SAPO tarafından sorgulandım. Şefleri bana, Şirket'ten şüphelendiklerini eğer o serserinin üzerinde herhangi bir baskı uygulamaya kalkarsak bunun büyük bir diplomatik krize yol açacağını söyledi.

"Ertesi gün büyükelçimiz Dışişleri Bakanlığı'na çağrıldı, kendisine ne şekilde olursa olsun İsveç'in içişlerine yabancı bir müdahalenin kabul edilemeyeceği, ayrıca gelecek herhangi bir iade talebinin reddedileceği söylendi. Biliyorsunuz bu İsveçliler Vietnam savaşından beri bizden nefret ediyorlar. Bu arada Lee Updike gizli bilgileri Expressen gazetesinde 8 gün boyunca yayınlamaya devam etti. Tabii Ruslar bu fırsatı kaçırmadılar. Bir kokteylde Sovyet Büyükelçisi bana bu hikâyenin onları bir hayli güldürdüğünü söyledi."

Haberi vardı ama olayı o kadar önemsememişti. O sırada Panama'daydı ve olaylara çok uzaktı.

— Daha sonra neler oldu?

— Onunla ikinci bir kere görüşmeyi başardım. Bu kez yanımda İsveç polisinden bir yetkili de vardı. Eğer kendiliğinden Birleşik Devletler'e dönmezse başına neler gelebileceğini anlattım. Bana İsveç'e yerleşmek istediğini ve İsveç Hükümeti'nin ona bir pasaport vermeye hazır olduğunu söyledi.

— Peki ya Sovyetler?

— Onu korkutmamak için bu konuyu açmadım. Bununla beraber SAPO bana onun tarafsızlığını korumak için ellerinden geleni yapacaklarını söylediler. Biliyor musunuz, hiçbir tehlikesi olmadığı halde Sovyet Büyükelçiliği'ndeki bir kokteyle katılmak istemedi. Yalnız SAPO yetkilileri bir kaçırma girişiminde bulunduğumuz takdirde bizimle bir diyaloga yanaşmayacaklarını onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaklarını söylediler. Aynı şeyleri Birleşik Devletler Büyükelçisi de söylemişti.. Anlayacağınız böyle bir durumda İsveçliler bizle bütün diplomatik ilişkileri askıya almaya kararlılar.

— Sizce en önemlisi hangisi? diye sordu Malko. Lee Updike'ı kurtarmak mı yoksa İsveç'le iyi ilişkilere devam etmek mi?

Kevin Hudson zoraki şekilde gülümsedi.

— Meseleyi bu şekilde düşünmemek gerekir. Beyaz Saray Lee Updike'ı İsveçliler'le herhangi bir sürtüşmeye girmeden geri almak istiyor.

Malko bu ani yolculuğun nedenini yine de pek anlayamamıştı..

— Bütün bu anlattıklarınız iki ay önce olmuş. O zamandan beri ne gelişmeler oldu?

— O serseri hâlâ Stockholm'de.

— Artık gazetelerde röportajları çıkmıyor mu?

— Hayır.

— O halde neden çekiniyorsunuz?

Kevin Hudson bakışlarını Malko'ya dikmişti.

— Lee Updike'ın Expressen'de yayınladıkları bildiklerinin sadece % 10'u. Bu gerçeği Sovyetler'in de öğrenmesinden korkuyoruz. Onu kendi taraflarına çekmek için her şeyi deneyeceklerinden eminim.

— Anlattıklarınıza göre o da Sovyetler'den hoşlanmıyor.

— Evet öyle görünüyor.. Tam bir tarafsız,barışçı ve ütöplast biri.

— Fikirlerinin değişmesinde KGB'nin bir rolü oldu mu?

— İhtimal vermiyorum fakat her şey olabilir. Stockholm Uluslararası Barış Enstitüsü'nde Sovyet sempatanları var. Başlangıçta bunun bir rastlantı olduğunu düşünüyorduk ama daha sonra meydana gelen birkaç olay fikrimizi değiştirmemize neden oldu. Zaten bu nedenle İsveç'e gelmiş bulunuyorsunuz.

— Peki niye bu kadar zaman beklediniz? diye sordu Malko.

Hava gittikçe kararıyordu. Amerikalı kahvesini bitirdikten sonra bir sigara yaktı.

— Durumu değişik açılardan incelediğimizde şimdilik yapılacak bir şey olmadığı sonucuna vardık. Dışişleri Bakanlığı, İsveçliler'den Lee Updike'ın yer değiştirmesi halinde bizi uyaracaklarına dair söz aldı. Moskova'ya gittiğini gazetelerden öğrenmek bizim için hiç de hoş olmazdı.

— Doğru, diye onayladı Malko.

Kevin Hudson kendine tekrar kahve doldurduktan sonra konuşmasına devam etti.

— Lee Updike şu anda Stockholm'de, kendisini sürekli gözaltında bulunduruyoruz. Expressen gazetesi ekim sonuna kadar onu Grand Hotel'de ağırladı.. Ve sonra işinden ayrılmasına neden olan, Amerika'dan birlikte geldiği sevgilisi Leslie Manşon öldü.

— Bir kaza mıydı?

Amerikalı inanmadığını belirten bir hareket yaptı.

— Bütün sorun da bu zaten.. Olay neredeyse bir ay önce oldu. Banyoda ayağı kaymış ve başını küvetin kenarına çarparak boynunu kırmış.

— Bu olayda sizi şüpheye düşüren nedir?

Amerikalı önündeki kalın dosyayı açtı.

— Bazı ipuçları elde ettik. Dinleme istasyonlarımız Leslie Manson'un ölümünden önceki günlerde KGB'nin Stockholm'deki bürosuyla Estonya'daki Tallin üssü arasındaki haberleşmede bir artış saptamış. Ne yazık ki bütün konuşmaların şifresini çözemedik. Bildiğimiz tek şey konunun " S " departmanını ilgilendirdiği.

" S " departmanı KGB'nin infaz işlerinden sorumlu "eylem" bölümüydü.

— Peki sonra ne oldu?

— Leslie Manson'un öldüğü gün Lee Updike'in, Finlandiya'da yayınlanan Hymy adlı haftalık bir derginin fotoğrafçısıyla randevusu vardı. Şehirde birkaç fotoğraf çekmeyi kararlaştırmışlardı. Tabii genç kadın bu arada odasında yalnızdı.

— Peki bunun bir önemi var mı?

— Hem de çok. Leslie ve Lee bu randevular dışında birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı. Helsinki'deki meslektaşımın öğrendiğine göre Hymy'ye Sovyet sempaticanı bazı kişiler sızmış ve bunlar bazı haber sızdırma olaylarına karışmışlar. Daha sonra Anti Tallur adındaki bu fotoğrafçının sık sık Estonya'da oturan ailesini görmeye gittiğini öğrendik.

— Onun bir köstebek olmasından mı kuşkulaniyorsunuz?

— Muhtemelen.

— O halde kızı öldüren o değildi.

— Elbette. Zaten Lee Updike'la buluşmaları da çok ilginç. Lee fotoğrafçının Expressen'den tanıdığı ve onu koruyan Wollmar Holmer tarafından gönderildiğini sanıyormus. Oysa gerçekte bu randevuyu Ingrid Stor adında başka bir gazeteci ayarlamış.

— Kimdir bu Ingrid?

Amerikalı önündeki dosyayı gösterdi.

— İşte: Ingrid Stor, bekâr, 32 yaşında Malmö'de doğmuş. P2 radyosunda redaktis olarak çalışıyor ve KGB'nin Stockholm bürosu şefi Albay

Viktor İndusk ile ilişkisi var. Elimiz de birlikte çekilmiş resimler bulunuyor. Karşıt görüşlü Ruslar ve Estonyahlar hakkında oldukça sert makaleleri yayınlandı, işte bütün belgeler burada.

— Bu buluşmayı Lee'yi nişanlısından uzaklaştırmak için KGB'nin tertipleğini mi düşünöyorsunuz?

— Öyle sanıyorum.

— Peki ya cinayet?

— Bu daha nazik bir konu. Ne otopsi ne de bir soruşturma yapıldı. Fakat bu kazanın meydana geliş şartları bana garip görünüyor. Ayrıca dikkatimi çeken birkaç nokta daha var. Birincisi, Leslie Manson'un öldüğü gün, Stockholm'ün kenar mahallelerinden birinde bir Kürt ölü bulundu. Bedeninde bir 357 Magnum tarafından açılmış iki kocaman delik vardı.

— Bu iki olay arasında ne gibi bir ilişki olabilir?

— Adı Latif Süleyman olan bu adam PKK örgütüne üyeydi. PKK tamamen KGB'nin elinde bulunan bir örgüt ve İsveç'te çok sayıda Kürt var. Latif İsveç'e bir ay önce gelmişti. Kimseyi tanımıyor ve herhangi bir işte çalışmıyordu. Onun bu süre zarfında neler yaptığına dair elimizde en küçük bir bilgi dahi yok. Sadece Doğu Berlin'den buraya geldiğini biliyoruz.

Onun bulduğum bir fotoğrafını Grand Hotel'de çalışanlara gösterdim. Aralarından birkaçı onu Leslie Manson'un öldürüldüğü gün otelde gördüğünü hatırladı.

— Ama isveçliler için bütün Kürtler birbirine benzeyebilir.

— SAPO'daki görevliler de bana aynı şeyi söylediler, diye söylendi Amerikalı ve devam etti:

— Hepsi bu değil! Ayrıntılı bir araştırma yaptım. Leslie'nin ölümünü izleyen saatlerde İsveç'ten uçakla ayrılan bütün yolcuların listesini gözden geçirdim ve çok ilginç bir şey buldum: Fedorovva Topinska adlı bir yolcu önce Paris'e oradan da ilk uçakla Budapeşte'ye uçmuş. Uçuş numaraları

gözönüne alınırsa hiç şüphe çekmeden gitmesi normal gözüküyor. Oysa aynı akşam Stockholm'den Budapeşte'ye direkt bir sefer vardı. Bu sahte isim " S " departmanı için çalışan bir katile ait. Diğer bir ilginç nokta da bu isimde birinin İsveç'e giriş yapmamış olması.

Malko Amerikalı'nın söylediklerini düşünüyordu. Anlattıkları onu şaşırtmamıştı. Büyük bir gizli servis birini ortadan kaldırmayı planladığı zaman katille bu emri veren kişiler arasında hiçbir bağlantı olmamasına çok dikkat ederdi. Aklına önemli bir soru daha takılmıştı.

— Bu anlattıklarınızdan niçin Lee Updike'a bahsetmediniz?

Kevin Hudson Malko'ya dikkatle baktı.

— Bunu denedim. SAPO'dan arkadaşlarla birlikte yaptığımız bir toplantıda bu ihtimali Updike'a anlattım. Fakat kendisi çok sinirlendi. Arkadaşının ölümünden faydalanmaya çalıştığımı söyledi ve kapıyı çarparak toplantıdan ayrıldı.

— Bu adam salak birine benziyor.

— Hayır, öyle biri olduğunu sanmıyorum. Sadece bu konuları pek kolay kavrayamıyor. Benim müdahalem onda ters etki yarattı. Daha sonra SAPO'ya Leslie'nin ölümünde Şirket'in parmağı olup olmadığını sormuş, ileri sürdüğüm bu fikirler yüzünden SAPO'daki arkadaşım kibarca benim bir paranoyak olduğumu ima etti.

— Peki sizce KGB'nin o kadar zahmete girip Leslie Manson'u öldürmesinde ne gibi bir çıkarı olabilir?

— Size bu konudaki fikrimi ve sizden ne istediğimi açıklayacağım. Langley, Lee Updike'i geri götürmem için bana bir ay süre verdi.

2. BÖLÜM

Konuşmaları, artan rüzgârın cama vuran sesiyle kesildi. Malko bir anda üşüdüğünü hissetti.

— Bana anlattıklarınızdan sonra bu biraz zor gözüküyor.

— Sovyetler'den daha hızlı davranmaya mecburuz. Kanımca Leslie Manson'un öldürülmesi. Lee Updike'i sessizce kaçırmak için hazırlanmış bir planın ilk bölümü.

— Nasıl yani? diye soru Malko şaşırarak.

— Onlar da İsveç'le aralarında diplomatik bir kriz yaratmak niyetinde değiller. Onların istediği Lee Updike. Hiçbir sert harekette bulunamazlar, beni anlıyorsunuz değil mi?

— Evet, diye cevap verdi Malko.

— Tahminime göre planları şu: Lee Updike'ın bir kadına aşık olduğunu düşünün. Bu kadın onu herhangi bir sebeple başka bir ülkeye gitmeye ikna edebilir. İsveç'ten çıktıktan sonra ise SAPO hiçbir şey yapamaz.

— Bu adam düşündüğünüz kadar saf mı?

— Tam bir çocuk! diye acıyla söylendi Amerikalı. Ülkesini ve işini Leslie Manşon yüzünden terketmişti. Aynı şeyi başka bir kadın da başarabilir. Bu adamın bir kadına ihtiyacı var, zaten onu gördüğünüzde söylediklerimi daha iyi anlayacaksınız.

— Yani Leslie Manşon yerine başka bir kadını geçirmek için KGB tarafından mı ortadan kaldırıldı? Elinizde bunu doğrulayacak kanıt var mı?

Kevin Hudson'un gözlerinden yine bir parıltı geçti.

— Evet, adamlarımdan birini Lee Updike'ın peşine taktım. Adı Jüri Maran, Estonyalı bir mülteci. İyi ki de bunu yapmışım. Zira size daha önce bahsettiğim Ingrid Stor adlı gazeteci ve Lee her yerde beraberler, birbirlerinden hiç ayrılmıyorlar!

Amerikalı yaptığı açıklamaların etkisini görmek için sustu ve bir sigara daha yaktı. Söyledikleri akla yakındı ve KGB bu tip karışık işlerin yabancısı değildi.

— SAPO'yu durumdan haberdar ettiniz mi?

— Elbette ki hayır! Eminim beni yine Sovyet aleyhtarı ve paranoyak olmakla suçlardı. Ayrıca Ingrid Stor bir İsveçli ona dokunamayız. Onu durumdan haberdar dahi edebilirler.

— Yani siz, Ingrid Stor'un Lee Updike'ı İsveç'ten çıkartıp izlerini kaybettirmesinden mi korkuyorsunuz?

— Evet, eğer görevini iyi yaparsa onu Moskova'ya bile götürebilir.

— Peki benden istediğiniz nedir? Kızın yerine onu ben mi baştan çıkarayım?

Amerikalı buna gülmedi.

— Bir bakıma. Ona yaklaşmaya çalışıp kafasından geçenleri öğrenmeniz gerek.

— Nasıl? Bana Şirket'ten nefret ettiğini söylemişsiniz

— Gazeteci rolü oynayacaksınız. Arkadaşımız Jüri Maran bu sorunu halledecek. Avusturyalı olmanız bizim için büyük bir şans.

— Peki sonra ne olacak? Lee Updike sırlarını bana açsa bile, bu bir şeyi değiştirmez.

— Onunla dost olmalısınız, diye ısrar etti Kevin Hudson. Böylece karşı tarafın planını yakından takip edebiliriz ve gerektiğinde Lee Updike'ı geri almak için sizin de zamanınız olur.

— Bunu hangi imkânlarla yapacağım?

— Şu anda paraya ve Jüri Maran'a ihtiyacınız olacak.

— Hepsi bu kadar mı?

— Size yardım edecek, sizin ayarınızda elemanım yok. Ayrıca gorilleriniz de yok.

— Anladığıma göre Sovyetler bu ülkede sizden daha iyi yerleşmiş durumdalar.

— Evet, doğru tahmin ettiniz. Bu biraz da başbakan Olof Palme'nin hoşgörüsünden kaynaklanıyor.

— Umarım İsveç'le aramızda savaş çıkmasını önleyecek bir çözüm bulurum.

Malko'nun yaptığı espri havada kalmıştı. Kevin Hudson düşünceli bir halde bıyığını çekiştiriyordu.

— Bir yol daha var. O da Sovyetler'in Lee'yi kaçıracağına dair sağlam deliller elde edene kadar bekleyip, sonra durumu Updike'a açıklamak ve Amerika'ya geri dönerse cezalandırılmayacağını söylemek.

Büyük cam, kuvvetli rüzgârın etkisiyle yeniden titremeye başlamıştı.

— Ya bu plan başarıya ulaşmazsa? diye sordu Malko. Böyle bir operasyon için bir aylık süre yetmeyebilir.

— Eğer kabul etmezse, 31 Aralık'ta hatta gerekirse daha önce, işi Harekât Dairesi'ne devretmeyi düşünüyorum. Bu durumda en büyük zararı Lee Updike görecektir.

Malko'nun midesi kasılmıştı. Daha açık bir deyimle Lee Updike'ı yola gelmezse ortadan kaldıracaklardı.

Malko'nun bu çözümden hoşnut olmadığını hisseden Amerikalı:

— Lee Updike'ın karşı tarafa geçmesine izin veremeyiz. Bu ulusal savunmamız açısından 1948'deki Rosenbergler'in ihaneti kadar önemli, dedi.

Julius ve Ethel Rosenberg, İkinci Dünya Savaşı sonrası atom bombasının sırlarını Sovyetler'e verdikleri için elektrikli sandalyede ölüme mahkum edilmişlerdi...

Malko İsveçliler'in haklı olduğunu düşünüyordu. Lee Updike'ın, KGB ve CIA'nın dışında pek fazla seçim hakkı yok gibi görünüyordu. Bir yerde Malko'nun görevi, onun hayatını kurtarmak olacaktı.

— Bu işe nereden başlayacağım? diye sordu.

Kevin Hudson Malko'ya cevap vereceği sırada telefon çalmaya başladı. Amerikalı telefondaki kişiyi dinlerken sinirlenmişti.

— İşte başladık, diye söylendi. SAPO beni görüşmeye çağırıyor. Sizin ülkeye girdiğinizi farketmiş olacaklar.

— Beni tanıyorlar mı?

— İstihbarat servisleri iyi çalışır. Yanınızda silah var mı?

Malko gelirken, özel yassı tabancasıyla bir kutu mermi getirmişti. Silah valizinin dibindeki gizli bölmedeydi.

— Evet.

— Üzerinizde mi taşıyorsunuz?

— Hayır.

— Sakın onu yanınıza almayın.

— Silahın şu anda bana bir faydası olacağını sanmıyorum. Tabii bu biraz da KGB'nin tutumuna bağlı, dedi Malko.

Kevin Hudson'un üst dudağı titremeye başlamıştı.

— Bu olmayacak bir şey değil... Eğer tahminimiz doğruysa Sovyetler burada bulunmanızdan hiç memnun kalmayacaklar. Dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Jüri Maran sizi Film-huset adlı sinemada bekliyor. Onunla girişteki holde buluşacaksınız. Sizi Lee Updike'la tanıştıracak. Kurier gazetesinden Jüri ile röportaj yapmak için gidiyorsunuz. İşte fotoğrafı, Jüri'nin elinde Kodumaa adlı bir gazete olacak.

Malko fotoğrafa baktı. Adam sarı saçları ve mavi gözleriyle tam bir Slavdı.

— Daha sonra görüşürüz ve bu gece olanları bana anlatırsınız, dedi Amerikalı. İyi şanslar.

Malko, elindeki gazete olmadan da adamı tanıyabilirdi. Üstünde, geniş omuzlarını ortaya çıkaran, içi kürklü, mavi bir deri ceket vardı. Sarı saçları bir kadınınki kadar uzundu ve mavi gözleri pırıl pırıldı.

Filmhuset, Valhallavagen'de kurulmuş bir sinema merkeziydi. Alt katlarda stüdyolar, üst katta ise bir sinema salonu bulunmaktaydı.

— Jüri?

Genç Estonyalı başını hemen kaldırdı. Birkaç saniye Malko'yu süzdükten sonra yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. Bir elini tokalaşmak için Malko'ya uzatırken, diğeriyle bir Bond çantayı sıkı sıkı tutuyordu.

— Sizi bekliyordum. Bay Hudson bana sizden bahsetmişti, dedi.

— Lee Updike burada mı?

Jüri dar bir koridoru işaret etti.

— Şu anda lokantada, bir televizyon programı için çekimde. Sizin geleceğinizden haberi var.

Birlikte koridorun sonundaki kafeteryaya girdiler. İçerisi hemen hemen boş gibiydi.

Malko masalardan birinde oturan Lee Updike'ı hemen farkettiler. Seyrelmiş kıvrırcık sarı saçları ve uzun yüzüyle derhal göze çarpıyordu. Ama masada başkaları da vardı.

Lee Updike'ın karşısındaki kişi, mor kasketi, kanarya sarısı kazağı ve kar ayakkabıları ile ilginç bir yaratıktı. Ama Lee kıyafet konusunda zor beğenir biri değildi anlaşılan. Hayranlıkla bu kişiyi izliyordu.

— Onun yalnız olmadığını biliyor muydunuz?

— Hayır, diye cevap verdi genç Estonyalı, canı sıkılmış bir halde. Ama kendisini tanırım. Bir sinema sanatçısıdır, adı Natalja Kippar. O da benim gibi Estonyalı'dır ve Rusya'dan kaçmıştır. Şimdi ise televizyonda çalışıyor.

— Bu iyi olmadı. Yalnız kalmasını beklesek daha iyi olacak, dedi Malko.

Salondan çıkmak üzere geri döndüğü sırada, Natalja Kippar başını onlara doğru çevirerek el salladı.

— Gelin, dedi Jüri Malko'ya.

Gitmek zorundaydılar.

Jüri ve Natalja sarılıp öpüştükten sonra anlaşılmaz bir dilde bir süre konuştular.

Sanatçının üzgün bakışları Malko'yu etkilemişti. Lee Updike'in da suratı bir hayli asıktı.

Malko'nun elini isteksizce sıktı ve birlikte masaya oturdular. Lee'nin mavi gözlerinde çocuksu bir ifade vardı. Yüzünün düzgün hatları ona romantik bir hava veriyordu. Jüri, Malko'nun bir mülteci sempatizanı olduğunu açıkladığında yüzüne bir gülümseme yayıldı.

— Ben diğer mültecilerden biraz farklıyım, dedi.

— Hikâyenizi ve başınıza gelen o korkunç olayı biliyorum, dedi Malko.

— Evet, çok korkunç bir olaydı. Amerikalı'nın gözleri dolmuştu. Natalja hemen ona yaklaşarak elini tuttu.

— Hepimizin çok zor zamanları oldu, fakat kurtulduk. Örneğin doğduğum yerleri bir daha hiç göremeyeceğim...

— Ben de göremeyeceğim, üstelik nişanımı da kaybettim, diye üzgün bir şekilde konuştu Lee Updike.

— Dünyada genç ve güzel kadından bol ne var? diye söze karıştı Jüri. Mutlaka başka birini bulursunuz.

Lee bu sözlerden mutlu olmuştu. Bu arada sık sık saatine bakıyordu.

— Gitmem gerekiyor, yemek için verilmiş bir sözüm var, dedi.

— Arkadaşım sizle bir röportaj yapmak için gelmişti, diye sıkıntılı bir şekilde atıldı Jüri.

— Şu anda imkânsız.

— Bu akşam yemeği birlikte yiyebilir miyiz? diye sordu Malko.

Lee Updike tereddüt etti.

— Ama., yalnız olmayacağım, bir kız arkadaşımınla buluşacaktım.

— Hiç sorun değil, diye ısrar etti Malko. Ama sizin için bir sakıncası varsa...

Jüri'nin suratı allak bullak olmuştu.

— Yine o solcu Ingrid!

Lee Updike, yüzünde üzgün bir ifadeyle Jüri'ye döndü

— O solcu değil, benim gibi bir idealist, dedi.

Ayağa kalkarak paltosunu giymeye koyuldu. Malko, Lee Updike'ı sakinleştirmeye çalıştı:

— İnsanları bu şekilde sınıflandırmak çok yanlış. İsterseniz sizi gideceğiniz yere bırakabilirim, dedi.

—Hayır, teşekkür ederim.

Herkes ayağa kalkmıştı.

— Akşam nerede buluşuruz? diye sordu Malko.

— Cafe Opera'da, saat yedide, dedi Lee. Daha geç gidersek yer bulamayız. Siz de geliyor musunuz Jüri?

Birlikte çıkarlarken Malko, Natalja'nın bakışlarının ısrarla üzerinde gezindiğini hissetti. Bütün yaşadıklarına rağmen hâlâ çekici ve güzel bir kadındı Natalja.

Yalnız kaldıklarında Malko Jüri'ye dönerek:

— Daha evvel tanıştıklarını biliyor muydunuz? diye sordu.

Estonyalı sarı saçlarını sallayarak:

— Hayır, ama Stockholm küçük bir şehir. Burada tanışmış olmalılar, dedi.

— Onunla yalnız konuşma fırsatı bulsaydım çok daha iyi olurdu.

— Biliyorum, fakat kendisi çok çekingendir. Herkesle çabucak ilişki kuramaz. Ayrıca Ingrid Stor'un onun üstündeki büyük etkisini de hesaba katmak gerek.

Lokantadan çıkarlarken Malko Jüri'nin elindeki çantayı hiç bırakmadığını farketti.

— Onun içinde ne var?

Jüri kendine güvenen bir edayla gülümsedi.

— Stockholm'de ve Estonya'daki bütün KGB ajanları hakkında bir dosya var. Bu akşam bir göz atmak ister misiniz?

— Daha sonra, diye cevap verdi Malko.

Jüri, ağzına kadar belge ve broşürle dolu çantasını açıp gösterdi. O sırada Malko Lee Updike'ın Filmhuse'ten uzaklaşmasını izliyordu. Böyle bir adamın nasıl olup da Starwar gibi önemli bir projenin en can alıcı sırlarını bildiğine akıl erdiremiyordu.

Aslında dış görünüş çoğu zaman aldatıcı oluyordu. Hidrojen bombasının babası, ünlü Sovyet fizikçi Adrei Sakharov da ilk bakışta ak saçlı emekli bir ihtiyara benziyordu.

Yokuşun başına geldiklerinde atıştırmaya başlamıştı. Jüri başını bulutlara doğru çevirerek:

— Nihayet kış geliyor, dedi.

— İsterseniz doğruca Cafe Opera'da buluşalım, diye önerdi Malko.

— Tamam, saat yedide.

Lee Updike'ı parmağında oynatan bir kadınla akşam yemeği yemek zorunda kalması Malko'nun hiç hoşuna gitmemişti.

— İşte geliyor!

Malko'nun keskin gözleri Cafe Opera'daki kalabalığı kendinden emin hareketlerle yarararak ilerleyen silueti görmüştü. Boyu 1.80 civarında vardı. Dirî göğüslerini sımsıkı saran pembe kazağı bacaklarını ortaya koyan kot pantolonu ve uzun siyah çizmeleriyle Ingrid Stor bardaki bütün erkeklerin bakışlarını üzerinde topluyordu.

Üçü birden aynı anda ayağa kalktılar. Kadın Lee'yi dudaklarından öptükten sonra Jüri'yi başıyla selamladı ve narin elini tokalaşmak için Malko'ya doğru uzattı. Parmağında hiç yüzük yoktu.

— Geç kaldığım için özür dilerim. Boks dersim biraz uzadı da.

Gözleri bir safiri andırıyordu. Beyaza yakın sarı saçları vardı. Bar o kadar gürültülüydü ki bağırarak konuşmak zorunda kalmıştı.

— Burası gittikçe kalabalıklaşıyor..

Normal sesle konuşmak çok zordu. Her taraf doluydu, yer bulamayanlar içkilerini ayakta içiyorlardı.

İngrid, Malko'un kulağına doğru eğilerek:

— Güzel bir yer değil mi? diye bağırdı.

Basit bir İngilizce ile konuşuyordu.

— Harika, diye onayladı Malko.

Aslında, buranın Lee Updike ile ilk bağlantıyı kurmak için seçilecek en son yer olduğunu düşünüyordu. O sırada İngrid'in yanında oturan Lee, masanın altından kadının bacaklarını okşamaktaydı. Her halde İngrid'in giydiği kot pantolon bu yüzden beyazlamıştı. Bu arada biraları gelmişti. Bir süre havadan sudan konuştular. Jüri huzursuzdu, Lee Updike ise konuşmaya pek niyetli görünmüyordu. Malko bu soğuk havayı nasıl yumuşatacağını düşünüyordu.

Saldırıya ilk geçen İngrid oldu.

— Demek Lee'yi görmek için Viyana'dan geldiniz? Umarım onu sıkımsınız...

Göz göze geldiklerinde Malko kadının kendisini bir bilgisayar çabukluğuyla incelediğini hissetti.

— Ondan sadece, Kurier için hikâyesini anlatmasını istiyorum.

Bu yönden çekinecek bir şey yoktu. Kurier'nin şef redaktörü CIA'nın bağlantı adamıydı. Lee Updike'a döndü:

— Kışın gelmesi sizi korkutmuyor mu? Burası New Mexico'ya göre çok daha soğuk olur.

Jüri de sohbe katılmıştı.

— Geçen sene bu zamanlarda sokaklarda bir metre kar vardı, dedi. ingrid Scor bir kahkaha atarak:

— Tabii ki korkmaz! dedi. Baltık Denizi donunca buz pateni yapmaya gideceğiz. Şimdiye kadar hiç deniz üstünde buz pateni yapmamış.

— Gerçekten deniz donuyor mu? diye sordu Malko.

— Estonya'ya kadar yürüyerek gidebilirsiniz, tabii vizeniz varsa, diye tasdikledi Jüri.

İngrid, adama sert sert baktı. Malko herkese viski ısmarladı. Gergin hava tam yumuşamaya başlamıştı ki Jüri:

— Bakın, Natalja da burada! diye bağırdı.

Estonyalı mülteci ayakta boş masa bekleyen birkaç kişi ile gevezelik ediyordu. Mor kasketini takmamıştı, uzun siyah saçlarını serbest bırakmıştı.

Lee Updike gözlerini Natalja'dan ayırmıyordu. Bu bakışlar ingrid Stor'un gözünden kaçmadı.

— Hoşuna gidiyor mu? diye sordu İngrid.

Kadının ses tonu alaycı ve saldırgandı.

— Özel olarak değil, diye kekeleydi Lee Updike.

— Onunla istediğin zaman yatabilirsin, tam bir fahişedir. Seninle birlikte görünmek çok hoşuna gidecektir, dedi İngrid.

Malko bir an Jüri'nin kadının boğazına sarılacağını zannetti. Bakışlarıyla Estonyalı'yı sakinleştirmeye çalıştı. Rulet masasının hemen yanında duran Natalja onları görmüş ve gülümsemişti.

— Haydi onu davet edelim, dedi İngrid ve sonra Malko'ya döndü. Tabii izin verirsiniz.

Malko'nun cevabını beklemeden masanın üzerindeki kibrit paketini aldı ve üstüne "sizinle ilgileniyorum, numaram 875345. Lee Updike" diye yazdı. Sonra garsonu çağırarak kibriti Natalja'ya vermesini söyledi.

Mesajı alan Natalja Kippar gösterişli bir şekilde kalçalarını sallayarak masalarına doğru yürüdü ve İngrid'e gülümseyerek:

— Benimle ilgilenen sen misin? dedi.

— Hayır, ben değil o, diye düzeltti İngrid. Bizimle beraber bir şeyler içmez misin? Sinema nasıl gidiyor?

— İyi değil, diye söze başladı Natalja. Bu aralar çok az film çeviriyoruz. Belki yakında çekim için Almanya'ya gideceğim.

Bir ara Malko ile bakışları karşılaştı ve genç kadın ona gülümsedi.

— Galiba bu sabah sizi Filmhuset'te gördüm, değil mi?

— Evet oradayım dedi, Malko. Ne içersiniz?

— Bir Cointreau lütfen.

Sarışın koruyucu meleğinden gözü korkan Lee, hâlâ masanın altından İngrid'in bacaklarını okşamaktaydı. Kadın ise bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Bu arada Jüri, Natalja ile kendi dillerinde bir şeyler konuşunca İngrid Stor küçük gören bir edayla araya girdi:

— Bu köylü dilini kullanmaktan ne anlıyorsunuz? Neyse ki üç kuşak sonra Estonya'da herkes Rusça konuşacak.

Jüri yine çok sinirlenmişti.

— Bu benim ana dilim, dedi öfkeyle, ve öyle de kalacak! Gerekirse bir öğretmen tutar çocuğuma Estonya dilini öğretirim.

Malko hesabı ödeyerek ayağa kalktı. Havayı yumuşatmanın zamanı gelmişti.

— Gidip bir şeyler yiyelim."Alexandra"da bir masa ayırttım. Siz de bize katılır mısınız Natalja?

KGB'nin Stockholm bölge şefi Albay Viktor Leonid Indusk, tam bir Ukraynalıydı. 1.90 boyunda, boksör yapılı iri bir adamdı.

Yeşil apoletli üniformasını çok ender giyerdi. Emrindeki personel ona büyük bir saygı duyardı. Ama doksan kişilik KGB ekibinin başına getiriliş nedeni fiziki yetenekleri değildi. Anne tarafından Estonyalı olan albay, bu dili iyi konuşuyordu. Ayrıca İsveççe'yi de öğrenmişti.

Odanın kapısı çaldı ve içeri giren sekreter, şifresi henüz çözülmüş bir teleksi masanın üzerine

bıraktı.

— Bu mesaj Referentura'dan geliyor, dedi.

Haberleşme bölümü olan Referentura, Marienberg'deki Sovyet Büyükelçiliği'nin üçüncü katını işgal ediyordu ve örgütün en iyi korunan bölümüydü.

Albay Indusk büyük bir dikkatle gelen mesajı inceledi. Mesaj General Boris Sakharov'dan geliyordu. General, Amerikalı kaçağın Rusya'ya getirilmesi ile ilgili harekâtın koordinasyonu ve yürütülmesinden sorumluydu. Eğer bu işi başarabilirlerse Albay Indusk'un da general olma şansı doğacaktı. Böylece Paris, Brüksel, Cenevre gibi şehirlerde görev alabilecekti.

Bürosunun kapısı tekrar çalındı. Sekreter bu sefer üzerinde kendi adı yazılı mühürlü bir zarf bıraktı masasının üstüne. Her ihtimale karşı zarfın kenarları bantla kapatılmıştı.

SAPO'daki ajanlarından biri, CIA'nın aynı operasyon için bir ajan yolladığını bildiriyordu. Bu bilgiyi daha önce dinleme bölümünden elde etmişti, ama son gelen habere göre CIA ajanı hedefle doğrudan temas geçmişti bile.

Albay kocaman parmakları arasında ufacık gözüken sigarasını yaktı. Kurşun geçirmez pencereye doğru yürüdü. Pencere Expressen gazetesinin modern binasına bakıyordu. Fakat sağanak halinde yağın yağmur yüzünden bina zor görülür hale gelmişti. Albay bir süre dışarıyı seyrettikten sonra, masasına oturarak, Estonya bölgesinden sorumlu olan Binbaşı Urmas Örek adına bir teleks hazırlamaya başladı. Binbaşı Örek Tallin'de bulunmaktaydı. Bu operasyon için çok önemli biriydi. SAPO onun gerçek kimliğini öğrenecek olsa hemen sınırdışı edilirdi.

O da SAPO'ya çağrılmış ve Lee Updike'ı kaçırmak için hiçbir girişimde bulunmayacağına dair yemin etmişti. Hatta Sovyet diplomatların İsveç Dışişleri Bakanlığı'nın izni olmadan Updike'la temas kurmayacağını garanti etmişti. SAPO da verilen bu sözlere inanmıştı.

Teleksin metni hazırды. Masasının üzerindeki belgelerini düzenleyip çantasını kapattı ve Haberleşme bölümüne gitmek üzere bürosundan çıktı. Üçüncü katta, on beş santimlik çelik duvarın önünde yirmi dört saat nöbetçi bulunurdu. Buraya habersiz girmek imkânsızdı.

— Çabuk bu teleksi çekin, dedi albay.

Çantasını tekrar kilitlemişti. Bu çantanın içinde İsveç'teki ajanlarına ait bütün bilgiler bulunmaktaydı: geliş gidiş saatleri, kimlerle buluştukları, kod adları, vs. Odasına dönüp çantayı kasaya kilitledikten sonra dışarıya çıkmaya hazırlandı. Moskova'daki arkadaşları ve kendisi için Noel alışverişi yapması gerekiyordu.

3. BÖLÜM

Malko sinirden kuduruyordu. Buluştuklarından beri Lee Updike'la başbaşa kalıp konuşamamıştı.

İngrid Stor biraz sakinleşmişti. Alexandra'nın lüks atmosferinin de bunda etkisi olmuştu. Burası Stockholm'ün en ünlü lokantalarından biriydi. Plaza Oteli'nin giriş katında bulunan ve Stockholm'ün kalburüstü insanların çokça rağbet ettikleri lokanta U şeklindeki masaları ve samimi havası ile çok güzel bir yerdi. Alt kattaki diskotekten gelen hafif müzik çevreye daha sıcak bir hava vermişti. Ama Lee Updike bu güzelliklerin hiçbirini görmüyordu. Tek isteği İngrid Stor'la birlikte bir yatakta olmaktı...

Jüri Maran büyük bir zevkle son istiridyelerini yiyiyordu. Havyarın kiloyla satıldığı İsveç'te istiridye çok büyük bir lüks sayılırdı.

Malko daha sağlam bir ilişki kurmanın zamana bağlı olduğunu düşünerek kendini teselli etti. Biraz pahalı bir yol seçmişti, fakat sonuç alacağına benziyordu: Alexandra'ya geldiklerinden beri İngrid, Lee Updike'in farketmesine aldırmadan kalçalarını Malko'nunkilere dendiriyordu.

İçtiği altı biradan sonra iyice çakırkeyif olan Jüri, İngrid'le barışmışa benziyordu.

— Aşağıda dans etmeye ne dersiniz? diye sordu.

Lee Updike kabuğuna çekilmişti. İngrid ise büyük bir istekle teklifi kabul etti.

— Harika bir fikir. Aylardır dans etmemiştim! Üstelik böyle pahalı yerlerde eğlenme imkânım da yok, dedi.

Lee Updike'ı elinden tutarak peşinden sürükledi.

Diskoteğe dar bir merdivenle iniliyordu. Buranın da diğer diskoteklerden pek farkı yoktu. İngrid hemen Lee'yi elinden tutup piste yöneldi. Birbirlerine sımsıkı yapışarak dans etmeye başladılar. Buna dans demek pek doğru olmazdı. Oldukları yerde sallanıp duruyor, kimseyle ilgilenmiyorlardı.

Malko Natalja'nın alaycı bakışını yakaladı.

— Dans etmek ister misiniz? diye sordu.

Genç kadın cevap vermeden ayağa kalktı ve piste yürüdü. Dansları İngrid ve Lee'ninki gibi gösterişli değildi ama yine de etkileyiciydi.

— Lee Updike'ı uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz? diye sordu Malko.

— Sadece bir haftadır. İngrid Stor'un düzenlediği bir radyo programına katılmıştık. Çok hoş bir genç, arkadaşının ölümü onu çok etkilemiş.

Malko gözlerini Lee Updike'a doğru kaydırды.

— Yalnız kalınca sudan çıkmış balık gibi oldu. İngrid ise çok enerjik bir kadın, onu koruması altına aldı.

İngrid ve Lee artık dans etmiyorlar resmen sevişiyorlardı.

O sırada müzik kesildi ve hep beraber tekrar yerlerine oturdular. Lee kontrolü iyice elinden

kaçırmıştı. Oturur oturmaz eli masanın altında kaybolmuştu. Natalja'nın bu hareketi gördüğünü anlayınca yaramazlık yaparken yakalanmış çocuklar gibi utandı ve başını çevirdi. Malko Amerikalı'yı büyük bir dikkatle izliyordu. İngrid'i arzuladığı aşikârdı ama Natalja'ya ayrı bir hayranlık duymaktaydı.

— Artık yatma zamanı geldi dedi İngrid.

Malko fırsatı kaçırmadan Lee'yi kolundan yakaladı.

— Sizinle tekrar görüşebilir miyim?

İngrid sert bakışlarla Malko'yu süzdü:

— Onu sıkmayacağınıza söz vermişsiniz! Kendisinin sakinliğe ihtiyacı var.

İngrid'le bir an önce yalnız kalmak için sabırsızlanan Lee Malko'yu başından savmaya çalışarak:

— Sizinle tekrar görüşmekten büyük bir mutluluk duyacağım, dedi. Gamla Stan'daki Hotel Nelson'da kalıyorum. Yarın beni arayın. Sonra da İngrid'e yetişmek için çıkışa doğru hızlı adımlarla uzaklaştı.

Diskotekten çıktıklarında Jüri daha fazla dayanamadı:

— Gördünüz değil mi? ona bir çocuk gibi davranıyor!

— Lee de bundan hoşlanıyor galiba, diye cevap verdi Malko.

Jüri kendi dilinde anlaşılmaz birkaç küfür savurdu. Caddeye çıkınca Karelia Oteli'ne doğru yürüdüler. Jüri Maran veda etmek için elini Malko'ya uzatırken:

— Sizden burada ayrılıyorum, karşı istasyondan metroya bineceğim. Yarın sizi telefonla ararım, dedi.

Natalja da Malko'ya sarılıp yanaklarından öptü.

— Gidip arabamı çalıştırayım. Yakında görüşmek üzere.

Genç kadın eski model Volkswagen'ine binerken Malko da az ileride park ettiği Volvo'suna doğru yürüdü.

Geçirdiği geceden hiç memnun kalmamıştı. Natalja'ya doğru baktı. Eski Volkswagen çalışmamakta direniyordu. Arabasından inip kadının yanına gitti.

— Arabanızın çalışmaya pek niyeti yok sanırım.

Natalja kadercisi bir gülümseme takındı.

— Oh, bunu sık sık yapar, ama önemli değil. Eve metroyla da gidebilirim.

— Arzu ederseniz sizi evinize bırakabilirim, dedi Malko.

— Size zahmet olmasın?

— Rica ederim.

Arabasını kilitledikten sonra beraberce Volvo'ya doğru yürüdüler.

— Canım hemen yatmak istemiyor. Son bir kadeh daha içebileceğimiz bir yer biliyor musunuz? diye sordu Malko.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu.

— Riche'e gidebiliriz. Tiyatro binasının yanında, ama uzun süre kalmak istemiyorum.

Riche birahanesi, Stockholm'de gece on birden sonra açık kalan ender yerlerden biriydi. Malko ve

Natalja burda bir grup gürültücü gencin yanına oturmak zorunda kaldılar.

Natalja Kippar söylediğinin aksine dördüncü Cointreau'sunu içiyordu. Siyah gözlerindeki boş ve hüzünlü ifade kaybolmuştu.

— Artık gitmeliyim, yarına ezberlemem gereken bir rolüm var.

Malko bu kadın hakkında biraz daha bilgi sahibi olmuştu. Estonya'dan kaçtıktan sonra bir Finlandiyalı ile evlenmiş, daha sonra Kahire'ye bir turneye katılmıştı. Tiyatro sanatçısı, şarkıcı olarak ve bazen de küçük işler yaparak Kanada ve Avrupa'yı dolanmıştı. Malko onun bu güzelliğine rağmen mor bir şapka ve eski bir kürk ceketle kalmasına hayret ediyordu.

— Bugüne kadar hoşlandığınız birine rastlamadınız mı?

— Beni satın almaya kalkanlar oldu ama ben istemedim, İsveç hükümeti bana yardımda bulunuyor, zor da olsa geçinebiliyorum. Ama bir gün her şey değişecek. Duyduğuma göre İngmar Bergman buraya gelecekmiş, kendisiyle bir kez karşılaşma fırsatım olmuştu. Beni çekeceği filmde oynatmak istiyor. Bu arada size de teşekkür etmek isterim, aylardan beri istiridye yememiştim..

Ayağa kalktı.

— Artık gitsek iyi olur, Riddargatan'da Estonya kilisesinin yanında oturuyorum. Buraya oldukça yakın.

Beş dakika sonra, elçilik binalarının bulunduğu semtte, eski ve sağlam bir binanın önünde durdular. Natalja arabadan inerken ayağı, tökezledi ve düşecek gibi oldu. Arka arkaya devirdiği Cointreau'lar etkisini gösteriyordu. Estonyalı gülmeye devam ederken Malko onu kolundan tuttu ve üçüncü kata çıkmak üzere merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Dairenin kapısını açarken hâlâ gülüyordu.

— Son içkiler benden! dedi Natalja.

Evi İsveç stilinde döşenmişti. Bütün mobilyalar alçaktı, bu da salona bir şark havası vermişti. Seti açtı, odaya hafif bir müzik sesi yayıldı. Sonra neredeyse bitmiş bir Cointreau şişesi ve iki bardakla geri döndü.

— Ne yazık ki bu kadar kalmış. Bu en sevdiğim içkidir, hem sert, hem de tatlıdır.

Her iki bardağa da biraz içki koyduktan sonra buz ekledi ve, şerefe kadeh kaldırdılar. Salondaki tek rahat yer olan küçük divana oturmuşlardı. Natalja başını arkaya yaslamış setten yayılan müziği dinliyordu. Malko kadının biçimli vücudunu inceledi. Belki berbat geçen geceyi iyi bir şekilde noktalayabilirdi.

Eğilerek kadını hafifçe dudaklarından öptü. Kadın da bu öpüşe karşılık vermişti. Fakat, üzerindeki tulumun fermuarını indirmeye çalışınca Natalja gözlerini açarak doğruldu.

— Sizinle sevişmek istemiyorum, dedi yumuşak bir sesle.

Sesinin tonunu yükseltmemişti. Soran bakışlarla Malko'yu süzdü ve gülümseyerek:

— Aslında sizinle flört etmemem lazımdı dedi. Ama içkiyi biraz fazla kaçırılmış olmalıyım. Sizden hoşlanıyorum. Jüri bana niçin burada olduğunuzu ve mesleğinizi anlattı... Tehlikeyle beraber yaşayan kişiler hoşuma gider.

Malko içinden Jüri'ye lanetler yağdırıyordu. Yakında KGB'ye de geldiğini bildiren bir kart yollayabilirdi.

Malko kadınların başlangıçta hep hayır dediklerini düşünerek Nataljanın elindeki bardağı aldı ve

yere koydu, sonra kadını kucaklayarak tekrar öpmeye başladı.

Bu sözlerine rağmen Natalja, Malko'nun öpüşlerine kayıtsız kalmadı. Vücutları sımsıkı birbirine yapışmıştı, Malko heyecanının gittikçe arttığını hissediyordu. Kadın yeniden kendini geri çekerek soluk soluğa konuştu.

— Durun! İstemiyorum..

— Birine mi aşkınsınız?

Genç kadın olumsuz şekilde başını salladı.

— Hayır.

— Ama yine de Lee Updike sizi cezbediyor.

Natalja bardağındaki içkiyi bir dikişte bitirdi. Malko hassas bir noktaya dokunmuştu.

— Hayır, ama onu İngrid'in pençeleri arasında görmek beni sinirlendiriyor. Ona kötülüğü dokunacak. İngrid tehlikeli ve fanatik bir insandır. Bütün zamanını radyoda teröristlerle ilgili program hazırlayarak geçiriyor.

Belki de Natalja CIA'nın aradığı çözümdü. Genç kadın sessizliği bozarak:

— Benim erkek avcısı bir kadın olduğumu sanacaksınız, dedi.

Sözleri sanki bir davet gibiydi ve Malko bu davete hayır demedi. Kararlı bir şekilde fermuarı iyice aşağı indirdi. Natalja'nın biçimli göğüsleri ortaya çıkmıştı. İsteksizce birkaç kere Malko'yu itmeyi denediyse de sonunda mağlup oldu. Malko giderek daha fazla heyecanlandığını hissediyordu. Uzun bir süre bu şekilde seviştiler. Güzel göğüsleri ve dağınık siyah saçlarıyla Natalja çok çekici bir kadındı.

— Bana biraz daha kendinizden söz etsenize, dedi Malko. Buraya nasıl geldiniz?

Kadının yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi.

— Biraz şans ve çok çalışarak. Her zaman artist olmak istedim. Estonya'da bir gece kulübünde şarkı söylüyordum. Orada bir Finlandiyalı ile tanıştım. Bana aşık ve evlenmek istiyordu. Ben de kabul ettim, ama ona aşık değildim. Böylece Estonya'dan ayrıldım.

— Ya sonra?

— Çok kısa sürede boşandık. O Finlandiya'da kaldı, ben de bir turneye çıktım ve sonunda buraya yerleştim.

Natalja Kippar bardağındaki içkisini bitirerek:

— Artık uykum geldi, dedi. Malko bu beklemediği tepki karşısında ısrar etmedi. O gece hiçbir şey umduğu gibi gitmemişti.

Kevin Hudson gerçek bir İsveçli gibi şarküteri çeşitlerine dalmış iştahla yiyordu. Bir yandan da konuşuyordu.

— Tahmin ettiğim gibi çıktı! Bu rezil İsveçliler sizin geldiğinizi haber almışlar ve beni bir hayli sıkıştırdılar. Lee Updike'a sizin Şirket'ten olduğunuzu söylememeleri için yapmadığım maskaralık

kalmadı.

— Eğer olaylar böyle devam ederse anlamakta gecikmeyecektir, dedi Malko.

Jüri Maran'ın, hakkında Natâlja'ya söylediklerini Hudson'a anlattı. Amerikalı'nın morali iyice bozulmuştu.

— Bu Estonyalılar anlaşılmaz insanlar! Aralarında izcilik oynar gibiler, birbirlerine her şeyi anlatıyorlar. Umarım Natalja öğrendiklerini gidip Updike'a anlatmaz.

— Umarım, diye cevap verdi Malko. Ama sanırım bu Estonyalıların ikisine de ihtiyacımız olacak, diyerek geçirdiği ilginç geceyi Kevin Hudson'a anlattı.

— Sonuç olarak, Lee Updike Natâlja'ya karşı tamamen ilgisiz değil ve kadın Ingrid Stor'dan nefret ediyor. Lee'yi ondan çalmak çok hoşuna gidecektir. Eğer dikkatli davranırsak Lee'yi daha emin birine bağlayabiliriz

Kevin yemeğine ara vermişti.

— Harika bir fikir! Bu durumda ona para teklif etmemiz gerekecek, dedi.

— Bir de Amerika pasaportu, dedi Malko. Mülteciler için en önemli şey bu!

Kevin Hudson suratını ekşitmişti.

— Söylemesi kolay. Göçmen Bürosu ile siz uğraşmayacaksınız nasıl olsa... Şimdi bana onun hakkında bildiklerinizi anlatın.

Kevin onu dinlerken birtakım notlar alıyordu.

— SAPO'dan ve daha önce bulunduğu yerlerdeki adamlarımızdan bu kadın hakkında bilgi isteyeceğim. Evlendiği Finlandiyalı'nın adını biliyor musunuz?

— Hiçbir fikrim yok.

— Helsinki'deki istasyonumuza bir teleks çekmek gerekecek.

— Ben de bu konuda Jüri Maran ile konuşurum. Bu arada unutmadan söyleyeyim, bir aksilik çıkmazsa bugün Lee Updike ile bir röportaj yapacağım.

— Cehenneme kadar yolu var! Gidecek başka bir yer bulamadı sanki. O gelmeden önce burada ne kadar rahattım!...

— Yarın yine burada buluşalım, diye teklif etti Malko. Telefonda daha emniyetli olur.

Malko, Grand Hotel'deki dairesine çıktığında telefon çaldı. Arayan Jüri idi. Sokaktaki bir kulübeden arıyordu.

— Sizi hemen görmem gerekiyor, dedi Malko.

— Akşamdan önce imkânsız, dedi Estonyalı. Saat altıda Cafe Repert'de buluşalım.

Malko daha sonra Lee Updike'ı aradı. Telefon bir süre çaldıktan sonra açıldı. Kendini tanıttıktan sonra röportajı kaçta yapabileceğini sordu, ama, Lee kısa keserek:

— Bugün olmaz, kendimi hiç formda hissetmiyorum, dedi. Beni lütfen yarın arayın.

İyi başlamıştı doğrusu.

4. BÖLÜM

Jüri, kuytu bir masada oturmuş bazı notlar alıyordu. Cafe Repert her zamanki gibi gençlerle doluydu. Estonyalı Malko'ya doğru eğilerek:

— Burada her türlü üçkağıt döner, dedi. İsterseniz esrar, kadın bile bulabilirsiniz... Beni niçin görmek istemiştiniz?

— Arkadaşımız Natalja hakkında biraz bilgi almak istiyorum.

Jüri şaşırmişti.

— Natalja hakkında mı? Peki niçin?

— Belki ona ihtiyacım olacak. Kocasını tanır mıydınız?

— Finlandiyalıyı mı? Hayır.

— İsmi biliyor musunuz?

— En ufak bir fikrim yok. Ama Helsinki'deki arkadaşları ile temas kurabilirim. Hepsi bu mu?

— Bu bilgilere hemen ihtiyacım var.

— Derhal harekete geçeceğim, dedi Jüri. Yarın saat üçte yine burada buluşuruz.

Ağızına kadar dolu çantasını kapatmak için bir hayli uğraştıktan sonra dışarı çıktıklarında buz gibi bir rüzgâr yüzlerini yaladı. Bu soğuk Jüri'yi etkilemiş benzemiyordu.

Günde ancak birkaç saat aydınlanan hava yüzünden Malko İsveç'te zaman kavramını yitirmeye başlamıştı. Grand Hotel'de kahvaltısını yaparken akşam yemeği yiyormuş hissine kapılıyordu. Malko'nun bir önceki günü çok sıkıntılı geçmiş, gün bitmek bilmemişti. Jüri Maran'la buluştuktan sonra şehir merkezinde geniş caddelerde dolaşmış, sonra otele gitmişti.

Lee Updike'ı telefonla arayıp aramamakta tereddüt ediyordu. Onu biraz daha rahatsız etmek iyi olacaktı. Jüri ile buluşmayı bekleyemeyecekti.

Albay Viktor İndusk her günki gibi masasına bırakılan mesajları okumaktaydı.

Artık planı eskisi gibi işlemiyordu. Bütün olasılıkları hesaba katarak uzun bir süre düşündü. Kararını vermişti. Sigarasını söndürdü, önüne bir kağıt alarak mesajını yazmaya başladı. Sonra sekreterini çağırdı.

— Mariana, bunu hemen Referentura'ya ilet.

Bir an önce Orek'in eline geçmeli.

Birkaç ay evvel İsveç başbakanı Olof Palme'nin öldürüldüğü Vasterlanggatan'daki evin önünde bir asker nöbet tutuyordu. CIA'nın bu cinayeti kimlerin işlediği hakkında bazı fikirleri vardı, ama bu konudaki düşüncelerini İsveç hükümetine söylemeleri diplomatik açıdan sakıncalı olabilirdi.

Malko kapıyı iterek Hotel Nelson'a girdi. Burası Olof Palme'nin evinin birkaç metre ilerisinde, üç katlı küçük bir binaydı. Malko dahili telefonda Lee Updike'ı aradı.

— Şu anda lobideyim, dedi.

— Size daha önce randevu almanızı söylemiştim! diye söylendi Lee Updike.

— Sizi görmem gerekiyor, diye üsteledi Malko. Sonsuza kadar Stockholm'de kalamam.

— Yukarı gelin, ikinci kat, yirmi dört numara.

Lee Updike Malko'yu kapıda karşıladı. Gözleri yorgundu. Malko'yu küçük ve temiz odasına buyur etti. İçerisi kitap yığınları, duvara yapıştırılmış belgelerle bir üniversite öğrencisinin odasını andırıyordu. Lee odadaki tek koltuğun üzerini boşaltarak Malko'ya oturmasını söyledi.

— Kahve?

İkram ettiği kahve rezil bir şeydi. Lee dalgın bir halde kahvesini karıştırırken:

— Gerçekten gazeteci misiniz? diye sordu.

Malko sakindi.

— Elbette, niye sordunuz?

— Oh, özür dilerim, bazen kendimden bile şüpheleniyorum. Amerika'dan ayrıldığımdan beri hiçbir şey istediğim gibi gitmedi. Tanımadığım insanlar tarafından sürekli olarak izleniyormuşum gibi bir his var içimde. İsveçli dostlarım beni uyarışlardı: Amerikalılar'ın beni kaçırmaya teşebbüs edeceklerinden korkuyorlar. Onlar, Leslie'yi Ruslar'ın öldürdüğüne inandırmaya çalışıyorlar beni... Kafamda her şey o kadar karışık ki.

— Leslie'nin ölümünün bir kaza sonucu olduğunu sanıyordum, dedi Malko.

— Ben de öyle sanıyordum ama artık hiçbir şeyden emin değilim.

— Amerikalılar'ın bu cinayeti işlemeleri için ne sebep olabilir?

Lee Updike saf saf bakan gözlerini Malko'ya dikti

— Herhalde beni manen çökertirlerse Amerika'ya geri döneceğimi zannediyorlardı.

Malko bu fırsatı kaçırmadı:

— O halde niçin geri dönmüyorsunuz? dedi.

— Eğer geri dönersem, söz vermiş olmalarına rağmen beni hemen hapse atarlar!

— Gazetede ki makaleleri yazmanızın amacı nedir?

Lee Updike kahvesinden bir yudum aldıktan sonra:

— Vicdanımı rahatlatmam gerekiyordu, dedi. Üçüncü dünya savaşını başlatabilecek bir proje üzerinde çalıştığımı farketmiştim. Korkunç bir proje. Sovyetler Amerikalılar'ın Starwar projesini gerçekleştirmesine hiçbir zaman izin vermezler, bu onlar için çok büyük bir tehlike. Bu yüzden onlardan önce harekete geçmeye mecbur kalacaklar. Andrei Sakharov da benim gibi davranmıştı. Öyle bir an geliyor ki yaptığımız işin başarısından çok sonuçlarını düşünmek zorunda kalıyorsunuz.

— Sovyetler'in sizinle ne kadar ilgilendiğinin farkında mısınız?

Lee Updike masum bir şekilde gülümsedi.

— Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak istemem tabii... İngrid beni bazı dostlarıyla tanıştırdı. Bana üstü kapalı bazı önerilerde bulundular ve unvan teklif ettiler.. Ama kabul etmedim.

— Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz? Bu otelde sonsuza dek kalamazsınız.

— İngrid'le yaşamayı düşünüyorum, diye konuştu Amerikalı, çok güzel ve güçlü bir kadın. Ama...

Lee Updike'in gözleri bir noktaya takılmıştı.

— Ama ne?

Bakışlarını yere indirdi.

— Size bunları niye anlatıyorum, bilmiyorum. İngrid bana karşı çok katı. Mesela geçen gece onunla beraberdim. Fakat beni yanına istemedi.

Malko gerçekten şaşırmıştı.

— Neden?

—Natalja yüzünden çok sinirlenmişti. Bu zavallı kızdan nefret ediyor, onun bir fahişe olduğunu söylüyor. Ben bu fikre katılmıyorum.

— O halde siz de İngrid'den vazgeçip Natalja ile beraber olursunuz, dedi Malko.

— Tabii ama İngrid'e çok bağlandım.

KGB için olumlu bir puan...

Bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra Malko sessizliği bozarak genç fizikçiden Amerika'dan nasıl kaçtığını anlatmasını istedi. Gazeteci rolünü biraz ihmal etmişti. Lee esneyerek saatine baktı.

— Çalışmaya başlamak zorundayım, bir makale hazırlıyorum da.

Malko ayağa kalkarak:

— Yarın sizi Grand Hotel'de yemeğe davet ediyorum, böylece röportajımıza devam ederiz, dedi.

— Eğer isterseniz, diye cevap verdi Lee Updike.

Malko merdivenlerden inerken CIA'nın sıkıntısını anlıyorum, diye düşündü. Amerikalı fizikçi kendini iyice kapıp koyvermişti. Leslie'yi gerçekten KGB öldürdüyse, hedefi tam onikiden vurmuştu.

Malko, Gamla Stan'nın sakin sokaklarında yürüyordu.

Senenin yarısının karanlıkta geçtiği bu soğuk şehre bu kadar değişik insanı çeken kaderi düşündü.

Jüri Maran: Hiçbir umudu olmayan heyecanlı bir Estonyalı.

Natalja Kippar: Geleceğin kendisine neler hazırladığından habersiz, çok güzel ve esrarengiz bir kadın.

Lee Updike: Bildikleri yüzünden acı çeken, hiçbir zaman iç huzuru bulamayacak bir bilim adamı.

Bütün bunların yanında kontrol edilen, kullanılan ve bundan haberi bile olmayan insanların

kaynaştığı Stockholm şehri. Bu olayda şiddet kullanılacak mıydı? Ingrid Stor gerçekten Amerikalı'ya aşık mıydı? Rusların planı Kevin Hudson'un tahmin ettiği gibi mi gelişecekti?

Malko, karşı tarafta iplerin kimin elinde olduğunu merak ediyordu.

Malko, Grand Hotel'de tek başına öğle yemeği yemek için aşağıya ineceği sırada telefon çaldı. Arayan Natalja idi.

— Malko?

— Natalja, nasılsınız? Arabanız tamirden çıktı mı?

Genç kadın bir kahkaha attı.

— Maalesef, ne zaman hazır olacağımı da bilmiyorum...

— Sizi bir yere götürmemi ister misiniz?

— Teşekkür ederim. Sizi on beş gün sonra ayın 17'sinde başlayacak ve benim de rol aldığım bir piyese davet etmek için aramıştım. Tabii o tarihe kadar Stockholm'de kalacaksınız. Jüri'ye de haber vermek istedim ama evinde bulamadım.

— Birkaç saat sonra onunla Cafe Repert'de buluşacağım, davetinizi ona iletirim... Ama daha önce birlikte yemek yiyebiliriz. Sizi almaya gelebilir miyim?

Natalja'nın göstermelik de olsa biraz nazlandığını anlamıştı.

— Bana hazırlanmam için biraz zaman verirseniz, on beş dakika sonra evimin önünde buluşabiliriz, dedi.

Malko telefonu kapattığında, yüzünde memnun bir ifade vardı. Piyonlarından birini daha oynayabilirdi şimdi. Lee Updike ile olan konuşması Amerikalı'yı biraz daha tanımasına vesile olmuştu.

Grand Hotel'den çıktığında buz gibi bir kutup rüzgârı nefesini kesti.

Natalja Kippar kendisini kaldırımında bekliyordu.

Malko bu öğle yemeğinden yararlı bir sonuç elde edememişti. Güzel Estonyalı ile başbaşa hoş bir yemek yemekle yetinmişti sadece.

Lee Updike'in sözü bile edilmemişti.

Malko ne zaman sözü Amerikalı fizikçiye getirmeye çalıştıysa, genç kadın ustalıkla konuşmayı başka yere çekmişti.. Bunun yanında gözgöze geldiklerinde kadının bakışları Malko' yu etkilemişti... Tatlılarını bitirdiklerinde Natalja telefon etmeye gitti. Döndüğünde:

— Arabam hazırmiş, dedi.

— Size garaja kadar eşlik edeyim, dedi Malko.

Jüri Maran, Cafe Repert'de masalardan birine oturmuş Malko'yu bekliyordu. Yüzü asıktı. Malko'yu zoraki bir gülümsemeyle karşıladı.

— Sizi buraya boş yere getirttiğim için üzgünüm. Natalja'nın eski kocası hakkında hiçbir bilgi edinemedim. Finlandiya'da görüşmem gereken kişilerle temas kuramadım. Yarın görüşeceğimi umut ediyorum.

— Devam edin, dedi Malko.

Natalja'yi bu işe sokmadan önce geçmişini iyice öğrenmek istiyordu. Kahve her zamanki gibi dolu ve gürültülüydü. Jüri KGB'nin Estonya'daki faaliyetlerini anlatmaya başladı. Konuşmasını bitirdiğinde vakit hayli ilerlemişti.

— Arabanızı yakına mı park ettiniz? diye sordu Jüri.

— Hayır, Hotel Karelia'nın yakınında yer bulabildim ancak.

— Benim gideceğim metro istasyonuna yakın, size oraya kadar eşlik edeyim.

Klarabergsgatan'a beraberce çıktılar. Otobüs kuyrukları iyice uzamaya başlamıştı.

Jüri Maran yanından ayırmadığı çantasıyla hızlı adımlarla yürüyordu. Sergels Torg'dan geçip Hamngatan'a çıktıklarında etraf sakindi.

İssız sokakta hiç konuşmadan ilerlerlerken, arkalarında ayak sesleri işiten Malko dönüp geriye baktı.

Ayağında kayak pantolonu, kalın bir anorak ve gözlerine kadar inmiş beresiyle bir kadının peşlerinden geldiğini gördü. Malko döndüğü sırada kadın cebinden bir 357 Magnum çıkardı. Malko'nun aniden geri dönüşü onu şaşırtmıştı. Ayaklarını iki yana açarak iki eliyle tuttuğu silahı Malko'ya doğru yöneltip nişan aldı.

5. BÖLÜM

Kadın tetiği çektiği sırada Malko kendini yere attı. Aynı anda Jüri de ani bir refleksle elindeki çantayı silahlı kadına doğru fırlattı.

Çanta silaha tam ateş aldığı sırada çarpmıştı. Merminin çarpmasıyla çanta havaya fırlarken, kadın da dengesini kaybedip silahı elinden düşürdü. Bir anlık hareketsizlikten sonra eğilip tabancasını aldı ve Tunnelgatan istikametine doğru kaçmaya başladı.

Malko kadını yakalamak için ayaklarına doğru atıldı ama ıskalamıştı. Jüri de onu takip etmek için hızla ayağa fırladıysa da buzda kayınca bu fırsatı kaçırdı.

Tunnelgatan'ın sonunda bir alt sokağa inen merdivenler vardı. Tam kadına yetişecekleri sırada merdivenlerde biri belirdi. Kadın eli tabancalı bıyıklı adama Malko'yu işaret ederek bir şeyler söyledi. Çaresiz kalan Malko kendini park etmiş arabalardan birinin arkasına attı. İlk kurşun saklandığı arabanın ön camını parçalamıştı. Malko, Jüri'nin koşarak geldiğini gördü. Gizlendiği yerden çıkıp, çevresine bakındı.

— Jüri, dikkat edin! Yanında silahlı biri var!

Koşarak merdivenleri indiklerinde iki gölgenin bir Mercedes'e binerek uzaklaştığını gördüler.

Arabanın ışıkları yanmadığı için plakasını farkedememişlerdi. Takip etmeleri imkânsızdı. Jüri soluk soluğa:

— Kadın bir Araptı! diye bağırdı.

— Biliyorum dedi Malko.

İkisi de şaşkına dönmüştü. Onları kim öldürmek isteyebilirdi?

Saldırının olduğu yere geri döndüklerinde bir polis arabasıyla karşılaştılar. Polisler yerde, karın üzerindeki izleri inceliyorlardı. Birinin elinde kadının düşürdüğü 357 Magnum vardı.

Jüri hemen koşup çantasından dağılan kağıtları toplamaya koyuldu. Merminin çantaya girdiği delik gözüküyordu, ama öteki taraftan çıkamamıştı. Büyük bir ihtimalle içindeki kağıtlar merminin hızını kesmişti.

— Burada neler oldu, diye sordu polislerden birisi.

— Biri üzerimize ateş etti, dedi Malko.

Jüri Maran başlarından geçeni İsveççe olarak anlatmaya koyuldu. Polisler onu dikkatle dinliyorlardı. Jüri açıklamalarını bitirdiğinde Malko'ya döndü:

— SAPO'dan Gustav Rehns'e haber vermelerini söyledim. Kendisi beni tanır. Şimdi onu görmeye gideceğiz, dedi.

Malko polis arabasına binerken, oyuna katılmış olmasının KGB'yi ciddi bir şekilde rahatsız ettiğini düşünüyordu.

Hala Salameh elinde sıkı sıkı tuttuğu içki bardağıyla Cafe Belami'de oturmuş, boş bakışlarla etrafına bakmıyordu. İçkiye alışkın değildi. İkinci kadehte başı dönmeye başlamıştı. Elleri titriyor, midesine kramplar giriyordu. Bekaa Vadisi'ndeki Ebu Nidal kampında gördüğü zorlu eğitimden sonra Beyrut ve Avrupa'da birçok göreve katılmış, ama hiçbiri bugünkü gibi bir fiyaskoyla sona ermemişti.

Görevini tamamlayamaması büyük bir hataydı, fakat asıl önemlisi, kullandığı silahın şu anda polisin elinde olmasıydı. İçkisinden bir yudum daha aldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Hesap vermesi gerekecekti. Biraz daha düşündükten sonra kararını verdi.

— Hesap lütfen!

Birkaç kuron bıraktıktan sonra kahveden ayrıldı.

Arkadaşı ile birlikte kullandıkları diplomatik plakalı Mercedes sahibine iade edilmişti. FKÖ'nün Stockholm temsilcisi sevgililerinden biriydi.

Yürümeye başladı, korkuyordu. Şimdi onu tanıyabilecek iki tanık bırakmıştı arkasında. Kendisini tehlikede hissediyordu.

Ani bir kararla caddeye doğru yürüyerek bir taksi çağırdı. Şoföre, Kungstensgatan'la Norrtullsgatan Bulvarı'nın kesiştiği kavşağa gitmek istediğini söyledi.

İneceği yere gelince parasını ödeyip taksiden indi, hızla kavşağı geçti ve elleri cebinde büyük binaların gölgesinden ilerlemeye başladı.

On dakika sonra bulvarın bittiği yere gelmişti. 65 numaradaki Berjozka isimli bir mağazanın önünde durdu.

Bir süre, çeşitli Rus konservelerinin bulunduğu vitrinin önünde oyalandı.

Caddenin iyice boş olduğuna kanaat getirdikten sonra kapıyı iterek içeri girdi, aynı anda bir zil çalmıştı. Mağazanın arka tarafından sakalları uzamış biri çıkarak kayıtsız bakışlarla kadını süzdü.

— Bir şey mi arzu etmiştiniz?

— Oleg'i görmek istiyorum. Ben amcasının bir arkadaşayım.

Adamın bakışları biraz canlanmıştı, sakın bir sesle:

— Bakayım kendisi burada mı, biraz bekleyin, dedi.

Kadın önündeki yengeç konservelerini incelemeye koyuldu. Üzerindeki toz tabakasına bakılırsa pek işlek bir dükkan olmadığı anlaşılıyordu. Az sonra adam geri dönerek başıyla dükkânın arka tarafını işaret etti.

— Benimle gelin.

Dükkanın arka tarafını ayıran perdenin gerisinde üzerleri Rusça yazılı kartonlar, turşu kavanozları vardı. Yaşlı bir adam gözlerini genç kadına doğru kaldırarak:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Adnan, bir sorunum olduğu zaman gelip sizi görmemi söylemişti.

Yaşlı adam pek ilgilenmişe benzemiyordu.

— Sorunuz nedir?

— Acil kaçış.

Oleg sıkıntılı bakışlarla kadını tepeden tırnağa süzdü.

— Üstlerimle görüşmem gerekecek, yarın sabah gelin.

— Bu çok geç olur. Size acil olduğunu söylemiştim.

O sırada caddeden geçen bir polis arabasının sirenleri kadını korkuyla yerinden sıçratmıştı. Kadının bu tepkisi Oleg adlı kişinin gözünden kaçmamıştı. Gerçekten korkuyordu. Bu işleri aceleye getirmeyi sevmezdi ama bazı durumlarda gerekebilirdi. Ayrıca ziyaretçisi üç kod ismi vermişti: "Oleg", "amca", ve "Adnan". Adnan, " S " departmanına bağlı örgütün şefiydi.

— Peki, şimdi buradan çıkın ve sola doğru yürüyün. Az ileride bir avlu ve bir garaj göreceksiniz. Beş dakika sonra orada buluşacağız, dedi.

Hala Salameh mağazadan çıktığında buz gibi rüzgâr yüzüne çarptı. Bu ülkeyi hiç sevmemişti. Saat henüz dört olduğu halde ortalık kararmıştı. İsveçliler'in intihar etmesine şaşmamak lazımdı... Bu arada bir bahçe kapısından geçerek karanlık avluya girdi. Az sonra Oleg'de yanına geldi. Garajda gri bir Lada duruyordu.

— Rahat bir araba değildir, ama yolumuz pek uzun sayılmaz, dedi Oleg.

Salameh koltuğa yerleşti. Oleg direksiyona geçerek motoru çalıştırdı ve arabayı yavaşça bulvara çıkardı. Beş dakika sonra Solnavagen istikametinde Stockholm'ün kuzey batısına doğru ilerliyorlardı. Polislerden çekinmesine gerek yoktu. Ayrıca kaçmasına yardım ettiği her kişi başına aldığı 200 doları, Leningrad'daki ailesine yolluyordu.

Kevin Hudson Agnegatan'daki polis merkezinin merdivenlerinden inerken sınırdan köpürmekteydi. Jüri Maran ve Malko da hiç ses çıkarmadan yanında yürüyordu.

— Umarım bu serseriler dillerini tutmayı becerirler! diye söylendi CIA şefi.

Saldırı olayının basına sızmaması için SAPO'nun şefinden binbir güçlkle söz almıştı. Aksi halde Malko'nun Lee Updike için hazırladığı bütün planlar boşa gidecekti.

Olayın ortaya çıkmasını ancak birkaç hafta daha önleyebilirlerdi.

Bu arada başlayan sağanak yağmur yüzünden Amerikalı'nın Chrysler'ine kadar koşmak zorunda kaldılar. İsveç polisiyle anlaşmak çok zor olmuştu. Malko ve Juri'nin saldırı hakkında hiçbir şey bilmediklerine inanmamışlardı. 357 Magnum'un üzerindeki seri numarası kazanmıştı, bu yüzden silahın nereden geldiğini bulmak çok zordu. Mermi ise balistik servisinde incelenmekteydi. Karşı casusluk servisi ise saldırganların robot resmini çıkarmakla meşguldü.

— Onu yakalayacaklarını sanıyor musunuz? diye sordu Malko.

— Kadının eşgalini verdiğiniz sırada müfettiş Sven Hellsten'in heyecanlandığı gözümünden kaçmadı, dedi Kevin Hudson.

— Bu durumda oynadığım yem rolüne son vermem gerekecek herhalde. Sovyetler bu kadar sert tepki gösterdiğine göre operasyon en son aşamasına gelmiş olmalı.

— Duyduğuma göre İngrid Stor yıl sonu tatilini geçirmek için Finlandiya'ya gidecekmış, dedi Jüri.

— Olamaz! diye bağırdı Amerikalı. Lee Updike da onunla beraber mi gidiyor?

Sağanak hâlâ devam ediyordu. Amerikalı silecekleri çalıştırdı.

— Bilmiyorum, diye cevap verdi Jüri.

— Bunu mutlaka öğrenmeliyiz, dedi Amerikalı, hem de en kısa zamanda.

Malko, "Natalja" operasyonunun bir an önce uygulamaya konulması gerektiğini düşündü. Artık Lee Updike'ı İngrid Stor'un pençelerinden kurtarma zamanı gelmişti. Fakat bu konuyu Jüri'nin yanında konuşmak istemiyordu. Bu arada düşmanlarının kendisini neden öldürmek istediklerini mutlaka öğrenmeliydi. Fakat şu anda elinde kesin hiçbir ipucu yoktu.

— Bizi bırakırsanız iyi olacak, şimdilik hiçbir şey yapamayız.

Şiddetli yağın yağmurdan trafiğin akışı yavaşlamıştı. Grand Hotel'e ancak, yirmi dakika sonra varabildiler.

Lada marka arabaların İsveç'e ithalini yapan Matreco Hendels şirketinin büyük ışıklı panosu sokağı aydınlatıyordu.

Oleg arabasını saat tam yediye çeyrek kala park yerine soktu. Şiddetli yağmur hâlâ durmamıştı. Park yeri dolu olduğundan arabayı yavaşça sürüyordu. Buldukları yer Stockholm'ün kırk kilometre güneyindeki yeni kurulmuş sanayi bölgesiydi.

Oleg şirketin yönetim binalarını geçerek büyük bir kapıdan içeri girdi.

On kadar işçi Sovyetler Birliği'nden yeni gelen araçların üzerinde çalışmaktaydı. Buraya yabancıların girmesi yasaktı.

Oleg işçilerden birine yaklaşarak:

— Sergei burada mı? diye sordu.

— Boya kısmında.

Aradığı kişiyi atölyenin arka tarafında buldu. Adam beyaz bir tulum giymişti. İçtenlikle el sıkıştıktan sonra Oleg yüksek bir sesle:

— Buradan geçiyordum, bir uğrayayım dedim. Karbüratörümün iyi bir ayara ihtiyacı var, dedi.

— Bana bir votka ismarlarsan olur, dedi Sergei gülerek. Arabanı arka tarafa, asansöre getir.

Oleg atölyeyi tekrar baştanbaşa geçti, arabasına bindi ve asansöre getirdi. Asansör yer seviyesinden iki kat aşağıya inerek durdu. Bu kata İsveçliler'in girmesi yasaktı, burada Sovyet Büyükelçiliği'nin arabaları tamir edilirdi. Oleg hiç konuşmadan bagajı açtı.

— Bu senin için.

Hala Salameh'in saklandığı yerden çıkmasına yardım etti. Karanlıktan çıkan kadın, neon ışıklarına alışmak için gözlerini kırptırdı. Artık Oleg'in görevi sona ermişti...

KGB'nin adamlarından olan Sergei, telefona uzandı ve Sovyet Büyükelçiliği 'ni aradı. Telefona çıkan santrale!

— Yoldaş Vladimir'e arabasının hazır olduğunu haber verin lütfen. Gelip hemen alsın, dedi.

Daha sonra Hala Salameh'i şoförlerin kullandığı bekleme odasına götürdü. Filistinli kızı orada bırakıp geri döndü ve arkadaşının omuzuna dostça vurarak:

— Bu günlerde sana gelip birkaç yengeç almak istiyorum, dedi.

Oleg arabasına binmek üzere uzaklaşırken Sergei arkasından şaşkın gözlerle baktı, ilk kez önceden haber vermeden birisini getiriyordu. Bina SAPO'nun devamlı gözetimi altındaydı ve daha önce SAPO ile bazı sorunları olmuştu. Önceden hazırlık yapmadan birisini getirmek büyük tedbirsizlikti.

Şefi olan Vladimir'in, yani Albay İndusk'un, bir an önce gelip bu cansıkıcı emaneti almasını istiyordu.

Üstelik emanet yabancı biriydi...

Albay İndusk öfkesinden E3 çıkışını kaçırmış, E6 çıkışına kadar gelmişti. Geri dönmek için uğraşırken yolunu kaybetmiş, tali yollara sapmıştı. Nereye gittiğini bilmeden dönüp dolanırken direksiyonda kendi kendine küfürler savurup duruyordu. "Bilgi" operasyonu çok iyi başlamış fakat şimdi tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Öğleden sonra saat beşte, İsveç polisindeki emin bir kaynaktan "eylem" bölümü tarafından düzenlenen Estonyalı bir hainle Amerikalı ajanının ortadan kaldırılma planının başarısızlığa uğradığını öğrenmişti. Öfkesi geçtikten sonra izleri yok etmek ve karşı tarafı şüphelendirmemek için bazı önlemler almıştı.

Ajanlarından birinin "acil kaçış" isteği tansiyonunu yeniden yükseltmişti. Tabii bu istek, başarısızlığa uğrayan operasyonla ilgiliydi.

Büyük bir hızla Matreco Hendels'in park yerine daldı, hemen asansörün bulunduğu yere geldi. Sergei aşağıda onu bekliyordu.

Anahtarı uzatırken:

— Kendisi büroda yoldaş albay, dedi.

— Git beni yukarıda bekle, dedi albay.

Hala Salameh onu görür görmez ayağa kalktı. Albay kadının gözlerinin etrafındaki halkaları ve şaşkın bakışını hemen farketmişti. Bu görünüşüyle ilk kontrolde yakayı ele vereceği muhakkaktı. Binbaşı Örek bu tip aptalları nereden bulurdu, anlayamıyordu...

— Ne oldu? diye sertçe sordu. Neden "acil kaçış" istediniz?

Hala Salameh güçlkle yutkunmaya çalıştı.

— Ben... mecbur kaldım.

— Size verilen görevi niçin yerine getirmediğiniz?

Hala Salameh sesini kontrol etmeye çalışarak başından geçenleri anlattı.

— Sizi teşhis edebildiler mi?

— Hayır, sanmıyorum. Etraf karanlıktı.

Albay rahatlamıştı ama hâlâ çok öfkeliydi.

Yüksek bir sesle:

— Buraya asla gelmemeniz gerekirdi, dedi. Derhal Stockholm'e geri dönün ve hiçbir şey yapmayın. Kimse sizden şüphelenmez..

— Haklısınız ama buraya yaptığım başka bir hatayı bildirmek için geldim.

— Ne hatası?

— Kaçarken silahımı düşürdüm..

Albay İndusk vücudundaki bütün kanın beynine hücum ettiğini hissetti. Ani bir refleksle Hala Salameh'e doğru bir adım attı. Kadın korkup duvara yaslandı. Yüzü kağıt gibi bembeyaz olmuştu.

Rus, sinirden çıldırarak gibiydi.

— Silah mı? Nereden geldiğini bulabilirler mi?

— Hayır, hayır hiçbir iz bulamazlar, çalıntı bir silahtı.

— O halde?

— Bu tabanca daha önce kullanılmıştı.. Latif için.

Albay felaketin büyüklüğünü kavramaya başlamıştı. İsveçliler'de biraz akıl varsa iki cinayet arasındaki ilişkiyi hemen bulabilirlerdi. Böylece Leslie Manson'un ölümü hakkındaki düşünceleri de değişebilirdi. Çünkü PKK'nın CIA'yla değil KGB ile çalıştığını çok iyi biliyorlardı.

Bilinçsizce ellerini kaldırarak Filistinli'ye doğru yürümeye başladı. Kendinden geçmiş gibiydi.

— Kafasız, aptal!

Kocaman elleri Hala Salameh'in boğazına yapışmıştı. Filistinli zayıf bir sesle:

— Ne olur durun! dedi.

Albay hiçbir şey duymaz hale gelmişti, içindeki tüm ilkel duygular harekete geçmişti. Kadının boğazını sıkarken bir yandan da başını düzenli aralıklarla duvara vuruyordu.

— Geri zekâlı sürtük!

Artık gözü bir şey görmüyordu. Beyninin içinde düşünceler çarpışıyordu. Bu aptal yüzünden sabırla uygulamaya konan hassas plan başarısızlığa uğrayacaktı.

— Hayır.. Hayır.. Hayır..

Hala Salameh boğuk sesler çıkarıyor, parmakları bir yere tutunmak için çırpınıyordu.

Malko Grand Hotel'in barında oturmuş elinde votka bardağı kendisini kimin öldürmek isteyebileceğini düşünürken garson telefonda arandığını bildirdi.

Telefondaki Ingrid Stor'du.

— Hazırladığım bir radyo programına sizi çağırmayı düşünüyorum. Benimle Basın Kulübü'nde bir içki içmeye ne dersiniz? Saat sekizde.

— Büyük bir memnuniyetle diye cevap verdi Malko.

Kafasında düşüncelerle tekrar masasına döndü. Olaylı geçen günün en ilgi çekici sürpriziydi, bu davet. Acaba ne anlama geliyordu? Üç saat önce Tunnelgatan'da meydana gelen olayla bir ilgisi var mıydı? CIA'ya göre Ingrid Stor KGB hesabına çalışıyordu. Demek ki bu davetin altında başka şeyler yatmaktaydı.. Birden aklına bir Arap atasözü geldi: "Bükemediğin eli öpeceksin".

Odasına çıktı, Kevin Hudson'un tavsiyelerine aldırmayarak çantasından silahını çıkardı ve dolu bir şarjör taktı.

Hapishaneden çıkabilirdi ama mezarlıktan asla.

Albay İndusk'un bulunduğu odanın kapısı hafifçe çalındı. Gelen Sergei'di.

— Her şey yolunda mı Albay? diye sordu dostça bir sesle.

Albay kendine yeni geliyordu. Hala Salameh' in cansız vücudu ayaklarının dibindeydi. Boynunda mor halkalar oluşmuştu. Ölmeden önce epey bağırması olmalıydı ama Albay hiçbir şey duymamıştı. Kadının cesedini ayağıyla itip gümüş tabakasından bir sigara çıkararak yaktı ve kapıya doğru yöneldi.

Yine eski sakin haline kavuşmuştu. Bakışlarını Sergei'e çevirerek:

— Onu ortadan kaldır, dedi. En az birkaç hafta bulamasınlar. Kimliğini belli edecek bütün izleri yok et ve bir rapor hazırla.

Karşısındakinin cevabını beklemeden hızla odadan çıkarak; asansöre yöneldi. Moskova'ya çekeceği telgrafın sıkıntısı kaplamıştı içini. Telgraf eline geçtiği zaman operasyon sorumlusu General Boris Sakharov'un yüzünü düşünmek dahi istemiyordu. Neyse ki bu kadını işe Binbaşı Örek almıştı. Büyük bir ihtimalle Sibirya'ya sürülecekti. Bu arada operasyonu hızlandırıp Amerikalılar'ın daha ileri gitmesini engellemek gerekiyordu.

Basın Kulübü'ndeki uğultu, Ingrid Stor'un içeri girmesiyle bir bıçak gibi kesildi. Genç kadın yarattığı etkinin farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Kıvrak bir yürüyüşle Malko'nun masasına doğru ilerledi. Kısa kesilmiş sarı saçlarını kürklü bir şapkanın altına saklamıştı. Kulağını iri küpeler süslüyordu. Bu haliyle Puşkin'in roman kahramanlarından birini andırıyordu. Fakat göğüslerinin bütün güzelliğini ortaya koyan bluzu ve panter desenli dar eteğini tamamlayan siyah çoraplarıyla seks romanlarından çıkmış şuh bir kadına benziyordu.

İngrid'in bu haline bir anlam veremeyen Malko onu karşılamak üzere ayağa kalktı.

— Umarım sizi çok bekletmedim?

Sesi kadife gibi okşayıcıydı. Salon tekrar eski gürültülü havasına dönmüştü. İngrid kayarak Malko'nun yanına oturdu.

— Çok yorgunum. Bana bir konyak söyleyebilir misiniz?

Garsonun getirdiği konyağı yudumlarırken Malko konuya girdi:

— Demek benimle radyo programı yapmak istiyorsunuz?

Bir yandan da göz ucuyla kadını inceliyordu. Çevrenin gürültüsü seslerini bastırıyordu. İngrid evet anlamında başını salladı.

— Lee'ye daha yakın olabilmem için yardımınıza ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapmaya kalkarsam şüphe uyandırabilir.

— Lee bu konuda ne diyor?

— Henüz onunla bir şey konuşmadım. Önce size anlatmayı uygun gördüm.

Malko İngrid'in sözü nereye getirmek istediğini çözmeye çalışıyordu.

Genç kadın konyağını bitirip yenisini ısmarlamıştı.

— Lee ile birlikte bir akşam yemeği yiyebiliriz dedi Malko.

İngrid mavi gözlerini Malko'ya dikerek.

— Sizinle başbaşa kalmayı tercih ederim. Son zamanlarda Lee ile çok sık beraber olduk.

— Daha da beraber olacağına benziyorsunuz, dedi Malko. Duyduğuma göre birlikte tatile çıkıyormuşsunuz...

İngrid'in gözlerinde bir an şimşekler çaktı.

— Bunu size kim söyledi?

— Kimin söylediği önemli değil, dedi Malko omuzlarını silkerek.

— Mutlaka Jüri söylemiştir. Evet Lee'ye birlikte tatile çıkmayı teklif ettim ama o aptal İsveç'ten ayrılmaya korkuyor. Ayrıca o Estonyalı fahişe ile ilgilenmesi canımı sıkmaya başladı. Ne istediğini bilmeyen bir adam. Her neyse biraz da başka şeylerden söz edelim mesela sizden.

— Biliyor musunuz çok etkileyici gözleriniz var, dedi Malko.

— Sizinkiler de öyle.

Aralarında bir sessizlik oldu. Hava iyice elektriklenmişti. Malko değişik duygular içinde bocalıyordu. Kendisine yakınlaşmaya çalışan İngrid'e hem ilgi duyuyor hem de çekiniyordu.

— Akşam yemeğini burada mı yemek istersiniz? diye sordu İngrid

Malko çevresine şöyle bir baktı. Aynı anda İngrid'in sert kalçasını yanında hissetti. Uma rım kolunu belime dolamaya kalkmaz diye düşündü. Zira kemerinin arka kısmına yerleştirdiği tabancasını

farkedebilirdi.

Malko kendisine yapılan saldırıdan İngrid'e hiç bahsetmedi, ama kurşun sesleri hâlâ beyinde yankılanıyordu.

— Burası yemek için pek uygun bir yer değil, dedi Malko.

— O halde Cafe Opera'ya gidelim. Orada her zaman bir yer bulabiliriz.

Basın Kulübü'nden çıkmak üzere ayağa kalktıklarında konuşmalar yine kesilmişti. Erkekler gözleriyle İngrid'i izlemeye başladılar. İngrid gerçekten çekici bir kadındı.

Albay Viktor İndusk o gece katılması gereken bir davete gitmeyip Rezidentura'daki bürosunda çalışıyordu. Sinirleri az da olsa yatışmıştı, ama elleri ileri uzattığında hâlâ titriyordu.

General Sakharov'a sunacağı raporu büyük bir özenle hazırlamaya koyuldu. Raporu bu gece bitirmesi gerekiyordu. Çektiği sıkıntı ve üzüntü ona acı vermeye başlamıştı. Bir ara "Bilgi " operasyonunun kendi kariyerinin sonu olup olmayacağını düşündü.

Kalemi elinde yazacaklarını bir daha gözden geçirdi.

Aldığı alkolün etkisiyle İngrid'in mavi gözleri daha da güzelleşmişti. Cafe Opera'nın insanı serseme çeviren gürültüsü yüzünden konuşmalarına ara verdiler. Malko İsveçli dilberin kendisiyle niçin buluşmak istediğini hâlâ anlayabilmiş değildi.

İngrid göğüslerini ortaya koyan bir şekilde gerindikten sonra:

— Gidelim mi? diye sordu.

Malko'nun beklediği de buydu zaten. Müşteriler içeride yer bulabilmek için kuyruk olmuştu. Dışarı çok soğuktu. Malko'nun Volvo'suna doğru koşular. İngrid üstündeki ince kıyafete rağmen soğuktan şikâyet etmiyordu.

— Oturduğum yer buraya biraz uzaktır. Haga parkından sonra. Umarım korkmazsınız?

Bu arada Malko tabancasını koltuğun altına kaydırmıştı. Gülerek korkmadığını söyledi. Kadının tarif ettiği yolu izleyerek kentin kuzeyinde modern bir binanın önünde durdular.

— Yukarı gelip bir içki alır mıydınız? Bunu hak ettiniz dedi İngrid.

Evin içi oldukça dağınıktı. Duvarlara yapıştırılmış solcu afişler, çivilere asılmış elbiseler ve

yerdeki bozuk yatak Ingrid'in düzenli biri olmadığını gösteriyordu. Teybe bir kaset koyduktan sonra, yüzünde bir gülümsemeyle Malko'ya doğru yaklaştı.

— Bu kıyafetle beni güzel buluyor musunuz? dedi alaycı bir sesle.

Malko cevap vermedi. Kadın ona iyice sokularak göğsüne yaslandı. Soluk alıp verişleri sıklaşmıştı. Malko içindeki heyecanın arttığını hissetti. Ingrid beklemediği bir şekilde kendisini sunuyordu.

— Sizin Lee'ye aşık olduğunuzu sanıyordum.

— Bana o salaktan bahsetmeyin!

Ani bir hareketle üstündeki bluzu çıkarıp attı. Biçimli güzel göğüsleri ortaya çıkmıştı. Sonra sıra panter desenli eteğe geldi.

Yatağa doğru giderken Malko kadının düzgün sırtını seyretti. Ingrid uzandığı yerden Malko'ya doğru dönerek:

— Hoşunuza gitmiyor muyum? diye sordu.

Başka, koşullarda olsaydı çoktan harekete geçmişti. Ama Ingrid'e karşı ihtiyatli olmalıydı. Onun KGB hesabına çalıştığını unutmamalıydı. Yavaşça yatağa doğru ilerledi.

Kadın onunla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Gözleri tavanda ağır ağır kendini okşuyordu.

Yanında bir erkeğin olması onu hiç etkilemiyordu sanki. Solukları sıklaşmaya başlamış, yüzü duyduğu heyecanın etkisiyle kasılmıştı. Bu sahneye daha fazla dayanamayan Malko üstündekileri çıkarıp Ingrid'in yanına uzandı.

Malko adeta bir rüyada gibiydi. Ingrid gerçekten bir aşk ustasıydı...

Heyecanın sonuna vardıklarında duvarda asılı duran kırbaç Malko'nun dikkatini çekti.

— Ata biner misin?

— Hayır.

— O halde bu kırbaç senin için.

Ingrid anlamlı bir şekilde gülümsedi.

— Şimdiye kadar buna kimse cesaret edemedi.

Bir an göz göze geldiler. Malko boğazı kurumuş halde ayağa kalkarak kamçıyı asılı olduğu yerden aldı. Bu arada Ingrid yüzükoyun uzanmış yatıyordu. Bu sahne onu iyice tahrik etmişti. Kamçıyı kızın kalçalarına doğru hızla savurmaya başladı. Sırtında derin kırmızı izler oluşuyordu.

Ingrid, başını ellerinin arasına almış gelen kırbaç darbelerini ses çıkarmadan kabul ediyordu.

Malko'nun arzusu artık son haddine ulaşmıştı. Daha fazla dayanamayarak kamçıyı elinden attı ve Ingrid'in üstüne kapandı.

Ingrid bir elinde konyak kadehi diğer elinde yanan sigarasıyla sırtüstü uzanmış dinleniyordu.

— Harikaydı!

— Bunu Lee Updike'la hiç yapmadın mı?

Ingrid hakir gören bir gülümsemeyle:

— Hiçbir zaman cesaret edemezdi, dedi.

— Oysa sana aşık olmuş görünüyor diye ısrar etti Malko.

— Onunla az bir süre beraber oldum çünkü sevgili değiştirmek bana her zaman heyecan verir. Çok kibar biri ama benim tipim değil.

— O halde tatile onunla çıkmayacaksın?

— Böyle bir şey söz konusuydu ama artık değil. Sen benimle Finlandiya'ya gelmek istemez misin?

— Ya Lee?

— Bırak şu Lee'yi. Onun Estonyalı fahişesi var nasıl olsa.

İngrid esnemeye başlamıştı.

— Biraz uyusam iyi olacak. Gitmeni istersem kabalık mı yapmış olurum? Yalnız yatmayı tercih ederim de..

Malko uygar biri gibi davranmaya çalıştı. Ayrılırken:

— Beni P2'den ara. Seninle tekrar beraber olmak isterim, dedi İngrid.

— Hemen elçiliğe gelin, yeni gelişmeler var!

Kevin Hudson'un sesi heyecandan titriyordu. O sırada duştan çıkan Malko neler olabileceğini düşündü.

On dakika sonra arabasına biniyordu. Hava hâlâ düzelmemişti ve kar atıştırmaya devam ediyordu. CIA'nın bölge şefi Malko'yu girişteki holde karşıladı.

— Biraz evvel SAPO'dan telefon ettiler. Uğradığımız saldırı sırasında size sıkılan kurşunun balistik muayenesi sonuçlanmış. Bu silah size daha önce sözünü ettiğim Kürt'ü öldürmek için de kullanılmış.

— Leslie Manson'un öldürülmesine karıştığı tahmin edilen Kürt mü?

— Evet.

Malko bu yeni bulgunun getirdiği sonuçları düşünmeye çalıştı. KGB'nin uzun vadeli bir planı olduğu ortaya çıkmıştı.

— İsveçliler bu işe ne diyor?

— Leslie Manson'un bir cinayete kurban gittiğine inanmıyorlar.

— Peki kadınla ilgili hiçbir şey yok mu?

— SAPO Ebu Nidal grubuna üye Hala Sala-meh adında Filistinli bir kızıdan şüpheleniyor. Kullandığı Mercedes muhtemelen İsveç'teki FKÖ temsilcisine ait. Kız aynı zamanda temsilcinin sevgilisiymiş. Adam sorgulaması sırasında arabasını kıza ödünç verdiğini doğrulamış.

— Peki kız nerede şimdi?

— Bulunamıyor. Adresinde yok, fakat İsveç polisi aramayı sürdürüyor.

Malko kızın bulunacağını pek sanmıyordu. Ama asıl soruya hâlâ bir cevap bulabilmiş değildi. Onu neden öldürmek istemişti?

Bu sırada aklına Ingrid Stor'la geçirdiği saatler geldi. Gazeteci kadın Lee Updike'la aralarının iyi olmadığına onu inandırmak için elinden geleni yapmıştı.

Asansörle yukarı çıkarken Malko olayları tekrar kafasından geçirdi. Kevin Hudson'un bürosundan içeri girerken Amerikalı'ya dönerek:

— Ingrid Stor'un Sovyetler hesabına çalıştığına kesinlikle emin misiniz? diye sordu.

6. BÖLÜM

Kevin Hudson çok şaşırmıştı.

— Gayet tabii ki eminiz! Neden?

— Davranışları bana biraz garip geldi de, dedi Malko.

Sevişme sahneleri üzerinde fazla durmadan o gece aralarında geçen konuşmaları anlattı. Amerikalı şaşırmıştı.

— Bu kız gerçekten bir şeytan. SAPO onun hakkında kaim bir dosya tutmuş. Telefon konuşmaları, fotoğrafı çekilmiş gizli buluşmalar, şifreli mesajlar vs. Bütün bunlar onun Sovyetler hesabına çalıştığını ortaya koyuyor, ama casusluk işlerine doğrudan doğruya karışmadığı için İsveç polisi onu fazla sıkımlıyor.

— Yani size göre Ingrid Stor bizi uyutmak için Lee Updike'a ilgi duymadığına beni inandırmaya çalıştı öyle mi?

— Hiç şüphesiz dedi Kevin Hudson.

— Bu bana çok basit bir hile gibi geldi dedi Malko. Olanları yeniden özetlemeye çalışalım. Önce beni öldürmek istediler. Bu da benim KGB'yi rahatsız ettiğimi gösterir. Biliyorsunuz KGB infaz kararını en son çare olarak kullanır, özellikle burada İsveç'te. Ardından bir KGB ajanı, Lee Updike ile hiçbir şekilde ilgilenmediğini bana çok değişik bir yoldan anlatmaya çalışıyor. Biraz düşünelim, karşımızdakiler o kadar aptal kişiler değil.

— Ne yazık ki öyle diye söylendi Amerikalı.

— O halde bu numarayı yutmayacağımı ve başka planları olduğunu düşüneceğimi biliyorlar dedi Malko.

— İyi mantık yürütüyorsunuz.

— Ruslar iyi satranç oyuncusudurlar diye devam etti Malko. Beni başka yöne çekerek Ingrid Stor'a yol açmak istiyorlar. Dikkatimizi Finlandiya seyahati üzerine çekip başka bir planı uygulamaya koyacaklar...

İkisi de birkaç saniye düşünceye dalıp sessizce oturdular. Saat sabahın dokuzu olmasına rağmen, ortalık hâlâ aydınlanmamıştı. Kevin Hudson ayağa kalkarak televizyonu açtı, haberler başlamak üzereydi.

— İlk önce Ingrid'in Lee Updike hakkında söylediklerini araştıracağım dedi Malko. Umarım bir problem çıkmaz.

— Umarım dedi Amerikalı. Gözleri takvime kaymıştı. Aralık'ın 4'ü olmuştu. Zamanımız giderek azalıyor. Bir şeyler yapamazsak Lee Updike'a olacakları biliyorsunuz.

Malko tek isteği barış ve güven içinde yaşamak olan Lee'nin ölüme ne kadar yakın olduğunu düşününce rahatsız oldu.

— Onu uyarmak isterdim, dedi.

— Siz delirmişsiniz! Bu çok gizli bir bilgi, size bundan hiç bahsetmemem gerekirdi. Böyle bir şey yapmaya kalkarsanız kendinizle birlikte Şirket'i de yakarsınız.

Malko alaycı bir şekilde gülümsedi.

— O halde bu işten yüzümüzün akıyla çıkmak zorundayız. Ama önce bir sorunu çözmemiz gerekiyor. Diyelim ki Sovyetler'in başka bir planı var. Tehlike nereden gelebilir?

— Hiçbir fikrim yok.

— KGB de bu işi tatlılıkla çözmeye özen gösteriyor. Bunu da ancak Lee Updike'e yakın başka birini kullanarak başarabilir. Böyle birileri var mı?

— Elimdeki bilgilere göre başka kimse yok. Lee herkesle rahatça ilişki kuramaz.

— O halde geriye bir tek kadınlar kalıyor: Natalja ve İngrid.

Kevin Hudson birden ayağa fırladı,

— Natalja! Ama onu bu operasyonda kullanmayı düşünmüştünüz. Geçmişi tamamen temiz, dosyası elimde. Yalnız hakkında bazı bilgiler eksik. Kahire'deki büromuz onun hakkında araştırma yapmıştı.

— Ya SAPO?

— Bizzat gidip Yabancılar Bürosu'ndan bir polisle konuştum. Bana Natalja Kippar'ın temiz olduğunu söyledi.

— Ya Helsinki?

— Henüz bir cevap alamadım.

— Stockholm'deki Estonya cemaatinden yetkili bir kişi bulabilir miyiz? diye sordu Malko.

— Elbette. Niye sordunuz?

— Natalja hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum.

Amerikalı bir an tereddüt etti.

— Lembit Fuchs adında birini tanıyorum ama kendisine ne kadar güvenilir bilemem, kendisi eski bir savaş suçlusudur. Zaman zaman bana Estonya KGB'si hakkında bilgi getirir. Fakat temkinli olmanız gerek. Ruslardan o kadar nefret ediyor ki size ipe sapa gelmez şeyler anlatabilir. Ayrıca İsveç'te yirmi beş bine yakın Estonyalı var, hepsini tanıması imkânsız.

— Göreceğiz.

Tam ayrılacakları sırada telefon çaldı. Kevin Hudson Malko'ya doğru dönerek:

— Arayan Jüri. Sizinle görüşmek için Grand Hotel'e gitmiş.

— Peki şimdi neredeymiş?

— Garın tam karşısındaki Cafe Zig-Zag'daymış.

— Söyleyin beni beklesin. Hemen yola çıkıyorum, dedi Malko.

Malko içeri girdiğinde Jüri Maran elleriyle sıcak bir çorba kasesini kavramış ısınmaya çalışıyordu.

— Natalja'nın kocasını buldum diye söze girdi. Adı Olli Karhula. Burada Stockholm'de yaşıyor. Hayatını teleks operatörü olarak kazanıyor.

— Sizi kutlarım, dedi Malko. Adamın izini nasıl buldunuz?

Jüri çorbasından bir yudum aldıktan sonra devam etti.

— Önce Natalja'ya sordum. En azından adını bilmem gerekiyordu. Bana ismini verdi ama şu anda nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Almanya'da yaşadığını tahmin ediyordu.

— Sonra?

— Bütün Estonyalılar gibi biraz Fince bilirim. Helsinki'nin telefon rehberini bulup Karhula adını aramaya koyuldum. Aynı isimde birçok kişi vardı. Çevirdiğim numaralardan birinde karşıma bir kuzeni çıktı. Bana Olli'nin İsveç'te yaşadığını fakat başka bir bilgisi olmadığını söyledi.

— Peki Stockholm'deki yerini nasıl buldunuz?

— SAPO'da bir arkadaşım var. Onun yardımıyla İsveç'te yaşayan yabancıların listesini gözden geçirdim. Gerisi çok kolay oldu.

— Onunla konuştunuz mu?

— Evet bürosuna telefon ettim. Birlikte yemek yemek için sizin adınıza randevu verdim. Ona Estonyalılar ile Finlandiyalılar'ın oturma izni almak için yaptıkları anlaşmalı evlilikler hakkında bir yazı dizisi hazırladığınızı söyledim...

Başardığı iş onu o kadar etkilemişti ki İngilizcesi iyice anlaşılmaz bir hal almıştı.

— Jüri, bir şey sormak istiyorum. Sizce üzerimize ateş eden kadın bana mı yoksa size mi nişan almıştı?

Jüri Maran bu soru karşısında bir an afalladı. Cevap vermesi için birkaç saniye geçti.

— Galiba bana nişan almıştı ama emin değilim. Her şey o kadar çabuk oldu ki.. Neden sordunuz?

— Önemli değil. Neyse şimdi nerede yemek yiyoruz?

— Saat birde Restaurant Kajplats'da buluşacağız. Bürosuna yakın bir yermiş.

Malko'nun Lee Updike'la olan randevusunu ertelemesi gerekiyordu.

— Lembit Fuchs adında birini tanıyor musunuz?

Jüri'nin yüzü aydınlandı.

— Gayet tabii, kendisi büyük bir Estonyalı vatanseverdir. Onunla da tanışmak ister misiniz?

— Eğer mümkünse.

Jüri ayağa kalkarak telefona doğru yürüdü. Geri döndüğünde memnun görünüyordu.

— Bu sabah durumu müsaitmiş ama ben gelemeyeceğim işim var.

— Önemli değil. Bana adresi verirseniz tek başıma da gidebilirim dedi Malko. Sizinle daha sonra Restaurant Kajplats'da buluşuruz.

38 numaralı binanın önüne geldiğinde yoğun bir kar yağışı başlamıştı. Stockholm hayalet bir şehire benziyordu. Malko her ihtimali göze alarak yassı tabancasını paltosunun iç cebine soktu.

Eski ve leş kokulu asansör katları yavaş yavaş tırmanıyordu. Sekizinci kata gelince karşısına çıkan kapının zilini çaldı.

Lembit Fuchs kapıda belirdi. Uzun bir yüzü vardı. Beyaza yakın kır saçları ve mavi gözleriyle Juri'ye benziyor, duruşu ise bir askeri andırıyordu.

— İçeri girin lütfen, sizi bekliyordum. Juri'nin arkadaşları benim de arkadaşlarımdır.

Malko bakımlı ve temiz tutulmuş olan daireye girdi. Duvarda bir Estonya bayrağı asılıydı. Oturduklarında Lembit Fuchs Malko'ya çay ve bisküvi ikram etti.

— Sizin için ne yapabilirim? Jüri bana davamıza ilgi gösterdiğinizden söz etti..

— Estonya ile temasınız sürüyor mu? diye sordu Malko.

— Gayet tabii. Orası benim vatanım. Ülkemi 22 Eylül 1944'de terkettim. Komünist Estonyalılar benim savaş suçlusu olduğumu iddia ediyorlar.

— Natalja Kippar adında birini tanıyor musunuz?

Adam kaşlarını çattı.

— Birkaç kere onunla karşılaştım. Bu kişi sizi niye ilgilendiriyor?

— Hakkında daha çok bilgi sahibi olmak istiyordum, bu mümkün mü acaba?

Lembit Fuchs ağzına bir bisküvi atarken dikkatle Malko'yu süzdü.

— Belki. Onun iddia ettiği gibi biri olmadığını mı düşünüyorsunuz?

— Hayır, sadece ona güvenip güvenemeyeceğimi öğrenmek istiyorum.

— Tam olarak neyi bilmek istiyorsunuz?

— Onunla ilgili her şeyi. Estonya'dan nasıl kaçtı, daha sonra neler yaptı, hakkında ne düşünüyor, siyasi bağlantıları var mı?

Yaşlı Estonyalı Malko'nun söylediklerini dikkatle dinledikten sonra başını kaldırdı.

— Tallin'den sadece üç yüz kilometre uzakta olup da oraya bir daha hiç dönemeyeceğimi düşündüğümde içimden ağlamak geliyor.

— Sizi anlıyorum, dedi Malko. Bu çok zor bir durum olmalı.

Malko birkaç saniye bekledikten sonra devam etti.

— Natalja hakkında bana ne zaman bilgi verebilirsiniz?

— İki gün sonra tekrar gelin, diye kararlı bir sesle cevap verdi yaşlı Estonyalı.

Kar durmuştu. Lembit Fuchs'un evinden ayrılırken Malko saatine göz attı, henüz on buçuktu. Önünde daha zamanı vardı. Az ilerdeki telefon kabinine girerek Lee Updike'in numarasını çevirdi.

Amerikalı'nın sesi uykuluydu ve Malko'yu hemen tanıyamamıştı.

Malko öğle yemeğini iptal etmek zorunda olduğunu ama bir yerde bir kadeh içki içebileceklerini söyledi.

— Bu çok daha iyi oldu. Zaten ben de gelemeyecektim, dedi Lee. Şu anda neredesiniz.

— Size yakın bir yerden telefon ediyorum.

— İyi, o halde on beş dakika sonra Cafe Christina'da buluşalım.

Malko Lee Updike'ı ilk defa bu kadar formda görüyordu. Tıraş olmuş, yüzüne sağlıklı bir ifade gelmişti.

Malko'nun yaklaştığını görünce okumakta olduğu Herald Tribüne gazetesini katlayarak masaya koydu.

— Benimle görüşmeyi bu kadar çok istediğinize göre söyleyecek önemli bir şeyiniz olmalı.

— Gazetem bir dizi konferans vermeniz için sizi Viyana'ya davet ediyor, dedi Malko.

Lee Updike hayır anlamında başını salladı:

— Beni ilgilendirmiyor, zaten şimdiye kadar yeterince konuştum. Yine de biraz hareket iyi gelirdi. Burada sıkıntıdan patlamaya başladım. Her gün aynı şeyler, kış da iyice yaklaştı. Duyduğuma göre buralarda kışın hayat felce uğrarmış.

— Ama arkadaşınız İngrid var. Kış mevsiminin onu felç edeceğine inanmak zor.

— Ah, evet, İngrid dedi Lee Updike. Birden dalıp gitmişti.

— Onunla beraber tatile çıkmayacak mıydınız?

— Evet beraber gitmemizi teklif etti ama kabul etmedim. O kadar aptal değilim. Sovyetlerin bana ilgi gösterdiğini biliyorum. Burada hiçbir girişimde bulunmazlar, ama başka yerde...

— Demek İngrid'e güvenmiyorsunuz.

— Güveniyorum ama yalnız o yok ki. Amerikalılarla Sovyetlerin beni gözetlediğine eminim.

— Ya Natalja Kippar? Onu görüyor musunuz?

— Ah! Natalja! Beni baştan çıkardı ama benden devamlı kaçıyor. Değişik karakterde biri. Bugün onunla Filmhuset'te randevum var. Sizin teklifinize gelince, daha önce diğer meslektaşlarınıza da söylediğim gibi, şu anda İsveç'ten ayrılmayı düşünmüyorum.

— Ama her şeyi söylemediniz, dedi Malko. Duyduğuma göre elinizde çok gizli bazı bilgiler bulunuyor.

Lee Updike Malko'ya delici bir bakış fırlattı.

— Amerikalılarla görüştünüz değil mi?

— Evet. Hata mı ettim? diye sordu Malko.

Lee Updike yavaşça başını salladı.

— Hayır. Söyledikleriniz doğru, keşke hepsini unutabilsem. Ne varki bu imkânsız.

Birden Lee Updike'ın gözlerinde korku belirdi.

— Bir gazeteci gibi konuşmuyorsunuz. Siz gerçekten kimsiniz?

— Bir gazeteci.

Amerikalı üstelemedi.

— İyi. Viyana teklifi için kusura bakmayın. Belki ileride bir gün mümkün olur.

Vastelelangatan'ın karlı kaldırımalarında vedalaşarak ayrıldılar.

— Her şey ve herkese dikkat edin, dedi Malko.

Malko, Amerikalı'nın ıssız sokaktan uzaklaşmasını canı sıkkın bir halde izledi. Ingrid Stor gerçeği söylemişti, Lee Updike'ın Finlandiya'ya gitmek gibi bir niyeti yoktu.

Juri'yle bir saat önce yaptığı konuşmadan sonra kafasında yavaş yavaş bir fikir belirmeye başlamıştı. Açıklanması gereken çok şey vardı. Eski kocasıyla görüşmeden önce Natalja Kippar ile görüşmek epey ilginç olacağı benzerdi. Updike sayesinde onu nerede bulacağını biliyordu.

Malko, Filmhuse'te girmekte olan Natalja'yı görünce adımlarını hızlandırdı. Kırmızı çizmeleri ve mor şapkası ile genç kadını farketmemek mümkün değildi.

— Malko! Bu ne güzel sürpriz!

Malko'yu yanaklarından öperken dudakları belli belirsiz Malko'nun dudaklarına değdi. Bunu isteyerek yapmıştı. Gözlerini Malko'ya dikerek:

— Burada ne işiniz var? diye sordu.

— Amerikan Elçiliği'nden dönüyordum. Sizin burada olup olmadığınızı öğrenmek için gelmişim. Birlikte bir akşam yemeğine ne dersiniz?

Natalja'nın hüznü gözleri birden aydınlandı.

— Çok nazıksınız. Bu akşam Lee ile beraber olacaktık, ama randevumu iptal ettim. Bir film yapımcısı ile buluşacağım.

— Sizi arabamla bırakabilir miyim? diye sordu Malko.

Natalja yüzünde memnunluk ifadesiyle Volvo'ya binerken:

— Ah, otobüs beklemek zorunda olmamak ne kadar güzel dedi. Havaların her gün biraz daha soğuduğunu düşünüyorum da...

— Bu sizi ürkütüyor mu?

— Hayır. O zaman hayat ağır çekilmiş bir filme benziyor. Yolları kaplayan bir metrelik kar yüzünden kimse sokağa çıkmaz. Evlerinde oturup gevezelik ederler.

— Stockholm'den ayrılmayı düşünüyor musunuz?

O sırada Strandvagen'e doğru ilerliyorlardı. Natalja üzgün bir gülümsemeyele:

— Nereye gidebilirim ki? dedi. Param yok ve hayatımı burada kazanıyorum. Birden çok duygulanmıştı.

— Lee Updike'ı sık sık görüyor musunuz? diye sordu Malko.

Genç kadın bir kahkaha attı:

— Panteri onu avcunun içine almış...

Strandvagen bomboştu. Natalja Malko'ya "Dramatik Tiyatro "nun karşısında durmasını söyledi.

Arabadan inerken:

— Bu akşam görüşmek üzere, dedi. Malko kadının uzaklaşmasını gözleriyle takip etti. Belki de Natalja bir örümcek gibi Lee Updike'in etrafında sessizce ağını örmekteydi.

Saatine göz attı ve arabayı çalıştırarak yola koyuldu. Natalja Kippar'ın kocasıyla tanışmaya gidiyordu. İçinden bir ses bu buluşmayı önlemek için kendisini ve Juri'yi öldürmeye kalkıştıklarını söylüyordu.

Juri'nin yanında oturan adam kalın gözlükleri ve sivilceli yüzüyle buluş çağındaki bir genci andırıyordu. Malko masaya yaklaşınca nazikçe elini uzattı.

— Karhula...

Avucu nemliydi. Hiçbir özelliği olmayan elbisesi ve çekingen hareketleri Malko'yu şaşırtmıştı. Natalja'nın bu adamla aynı yatağı paylaşabilmesi için gerçekten Estonya'dan ayrılmak istemiş olmalıydı. Juri Malko'yu tanıştırdığında adam bundan etkilenmiş gibiydi.

— Bir şeyler ısmarlayalım, dedi Malko.

— Ben üç tane istiridye alacağım, dedi Olli Karhula.

— Sadece üç tane mi? diye sordu şaşırان Malko.

— Çok pahalı da.

— Altı tane ısmarlayabilirsiniz, diye öğütledi Malko.

Olli Karhula tavsiyeye uydu. Sonra kolunun altında küçük bir çantayla masadan kalktı.

— Değişik bir tip, diye açıkladı Malko!

— Kendisi çok hasta, şekeri var, dedi Juri Maran. Her dört saatte bir insülin iğnesi yaptırması gerekiyor. Aksi halde şeker komasına girebilir.

— Evli mi?

— Hayır, evlenmek için yeterince kazanmadığını söylüyor. Yalnız yaşıyor, bir tek zevki var, o da amatör radyoculuk.

— Sizle Natalja hakkında konuştu mu?

— Onu deli gibi seviyormuş.

O sırada Olli Karhula masaya geri dönmüştü. Gözlerini Malko'ya dikerek:

— Sizin için ne yapabilirim? diye sordu.

— Henüz tam olarak bilmiyorum.

Bu arada Finli büyük bir iştahla istiridyelere yumulmuştu.

— Batıya kaçan mülteciler hakkında bir yazı hazırlamak istiyorum. Karınız Natalja ile nasıl tanıştığınızı anlatabilir misiniz?..

Olli istiridyelerden birini yuttuktan sonra:

— Onu tanıyor musun? dedi.

— Biraz.

Olli ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

— Onunla nerede tanıştınız? diye sordu Malko.

— Tartu'da. O sıralarda Helsinki'de yaşıyordum. Ucuz olduğu için sık sık tatilimi geçirmeye Estonya'ya giderim. Onu ilk kez bir gece kulübünde gördüm. Çok güzel şarkı söylüyordu. Altın sarısı elbisesi ve uzun siyah saçlarıyla harika bir kadındı. Birlikte bir şeyler içtik. O nane likörü içmişti, hatırlıyorum, alkol almazdı. Ayrıca votka çok pahalıydı.

"Fince ve Estonyaca birbirlerine yakın diller olmasına rağmen anlaşmakta güçlük çekmiştik. Mevsimlerden yazdı, Tallin'e gittik. Beraber plajda dolaştık, denize girmek istemiştik, ama yanımızda mayolarımız yoktu. Yine de çok güzel bir geceydi. Ayrıca henüz o kaza olmamıştı, sağlığım yerindeydi.

Hikayesini tekdüze bir sesle anlatmıştı. Bakışları önündeki kadehe takılarak bir süre sustu.

— Peki ya sonra? diye sordu Malko.

Bu arada Olli Karhula son istiridyasını de yutmuştu.

— Estonya'ya sık sık gittim. Daha sonra beni Tartu'da yaşayan annesiyle tanıştırdı. Rusça konuşmayı reddeden yaşlı bir hanımdı. Natalja annesinin benden hoşlandığını söyledi, bunun üzerine gerekli formaliteleri tamamlayıp evlendik..

Hikâyesinin sonu biraz kısa olmuştu.

— Ülkeden çıkarken zorluk çekmedi mi?

— Ben Finlandiyalı'yım, bir çıkış vizesi aldı ve bir daha hiç geri dönmedi. Annesinden ayrılırken çok üzülmüş, uzun bir süre ağlamıştı.

— Daha sonra?

— Helsinki'de yaşadığımız sıralar çok mutluyduk. Hayatında ilk defa o kadar çok mağaza ve değişik şeyler görüyordu. Hep bir şeyler satın almak istiyordu. Oysa ben o kadar zengin değildim. İlk tartışmamız bu yüzden çıkmıştı. Birkaç ay sonra da boşanmaya karar verdik. Hatırlıyorum o gün de çok ağlamıştı.

Sustu, sesi boğuk çıkmıştı. Jüri hikâyeyi büyük bir dikkatle dinlemişti.

— Niçin İsveç'e geri döndünüz?

— Ona daha yakın olmak için tabii! O Stockholm'e gelince ben de Helsinki'deki işimi bırakarak buraya geldim. Ayda dokuz bin kuron kazanıyorum ve bunun yarısı vergiye kesiliyor. Neyseki insülin iğneleri için para vermiyorum.

— Onunla tekrar görüştünüz mü? dedi Malko.

— Birkaç kere diye kaçamak bir cevap verdi Olli. Mesleği ile çok meşguldü...

Malko hikâyeyi soğukkanlılıkla ama biraz da şaşkınlıkla dinlemişti, hakkında anlattıkları tam olarak gerçeği yansıtmıyor olabilirdi. Natalja ise Finlandiya'dan ayrıldığından beri eski kocası ile hiç görüşmediğini söylemişti. Olli Karhula saatine bakarak:

— Eve gitmem lazım, dedi. Öğleden sonra Avusturalya'daki bir amatör radyo istasyonu ile konuşmam var. Eğer gelmek isterseniz...

Sesinde kendisiyle gurur duyduğunu belli eden bir ton vardı.

Berberce dışarı çıktılar. Öğleden sonra saat ikide güneş batmaya başlamıştı. Finlandiyalı buluştukları kahveye yakın bir yerde oturuyordu.

Malko, Olli Karhula'nın evine girdiğinde büyük bir sürprizle karşılaştı. Odada büyük bir verici istasyon bulunmaktaydı. Odanın bütün duvarları Natalja Kippar'ın portreleriyle süslenmişti.

— Güzel bir kadın değil mi? diye sordu Olli. Bu arada radyoyu yayına hazırlıyordu.

Bütün fotoğraflarda Natalja'nın melankolik bakışları ön plandaydı. Bu saf bakışlar insana rahatsızlık duygusu veriyordu. Olli Karhula kulaklığını takmıştı, Malko'ya dönerek:

— Biraz erken davranmışım. Henüz karşı taraf dinlemede değil, dedi.

— Harika bir sistem kurmuşsunuz, ama biz gitsek iyi olacak, dedi Malko.

Olli Karhula başındaki kaskı çıkararak onları kapıya kadar geçirdi.

Bu sırada arkalarındaki radyodan cızırtılar gelmeye başlamıştı.

— Sizi bırakmak zorundayım, diyerek Olli kibarca yanlarından ayrıldı.

Malko asansörü çağırdı. Kendisini rahatsız eden bir şeyler vardı. Natalja niçin yalan söylemişti? Belki de eski kocasını saklamak istemişti. Niçin? Jüri Maran kendisini merakla süzdü.

— Bu ziyaret bir işe yaradı mı?

— Biraz, diye cevap verdi Malko. Natalja'nın bu adamla evlenmiş olması sizi şaşırtmadı mı?

Genç Estonyalı omuzlarını yukarı doğru kaldırarak:

— Herhalde ülkesinden çıkmak istiyordu. Birçokları Estonya'dan bu şekilde kaçtı, dedi.

Adnan Candemir, Klarabergsgatan'da yeraltı çarşısına inen merdivenlere geldiğinde yüzünü örten eşarfbı çıkardı. İsveç'te temizlik ve bu temizliği sağlayan kişiler arasında büyük bir çelişki vardı. Temizlik işlerinde çalışanların çoğu Lübnanlı, İranlı, Kürt ve Estonyalılar'dan oluşuyordu.

Iraklı bir Kürde ait olan kasabın önünden iki kere geçti. Üçüncü geçişinde dükkânın arkasından bir adam çıktı ve Adnan'a yaklaşarak:

— Adnan! Nihayet geri geldin! dedi.

— Dün geldim, dedi Kürt.

Adnan Candemir uzun yıllardan beri seyahat ederdi. Sovyet Kürdistanında doğmuş, çok genç yaşta

PKK'ya girmişti. Suriye'de ASALA kamplarında eğitim görmüş ve ortadoğuda birçok saldırı olayına katılmıştı. Çoğunlukla Sovyetler Birliği'nde saklanırdı. Basit bir görevi vardı: Kaçak mültecileri, PKK ve Rusya'ya ihanet edenleri bulup ortadan kaldırmak.

Adı Hüseyin olan dükkân sahibi gülümseyerek:

— Formda görünüyorsun, dedi.

Adnan'ın gür siyah bıyığında birkaç gri kıl belirmişti. Saçları kısa kesilmişti. Üstündeki deri ceketin altına kot pantolon giymişti, özel hayatı yok denecek kadar azdı. Odessa'daki fahişelerle birkaç kısa macerası olmuştu. Kazandığı bütün parayı Moskova'daki Lumumba Üniversitesinde okuyan üç kardeşine yolluyordu.

— Finlandiya'dan benim için bir şey geldi mi? diye sordu.

— Evet. Bu sabahki Helsinki gemisiyle, diyerek Adnan'ı dükkânın arkasına çekti.

Kasap soğuk et dolabını açtı. İçerden kesilmiş büyük bir danayı aldı. Kasap bıçağı ile hayvanı yardı. Mumlu kağıda sarılmış bir paket çıkarıp, Adnan'a uzattı.

— Dikkat et ağırdır, dedi.

Adnan Candemir paketi alıp dikkatle açtı. İçinden iki adet Suomi marka makinalı tabanca, beş şarjör ve on iki adet el bombası çıktı. Paketten çıkanları dikkatle inceledi. Silahların seri numaraları silinmişti. Birkaç yıllık olmalarına rağmen çok iyi durumdaydılar.

Hüseyin silahları mavi bir çantaya yerleştirdi. Adnan bir sigara yakmıştı. Bu et kokusunu hiç sevmemişti ve Güney Rusya'ya dönmek için sabırsızlanıyordu. Çantayı aldıktan sonra dükkândan çıktı ve sanki alışveriş yapıyormuş gibi yürümeye başladı. Arkadaşı Hüseyin bile nerede oturduğunu bilmiyordu. Böylesi daha iyiydi, riski en aza indiriyordu.

On dakika sonra bir şarküterinin önünde yiyeceklere bakarken birisi omuzuna vurdu. İri yarı sarışın bir adam Rusça:

— Arkadaşımız Urmas sana en iyi dileklerini yolladı, dedi.

Adnan Candemir bu kişiyi tanıımıyordu, ama Binbaşı Urmas Orek'in adamlarından biriyle temas geçeceğini biliyordu.

— Teşekkür ederim, dedi.

— Biraz sosis almak ister misin? diye sordu karşısındaki

Adnan sosis pek sevmezdi, ama bu şartlarda ajanın sunduğu kızarmış sosislerden bir tane aldı, yavaş yavaş çiğnemeye başladı. Binbaşı Orek'in yolladığı adam, elindeki mavi çantayı işaret ederek:

— Çarşıda aradığını buldun mu? dedi.

— Evet, dedi Adnan Candemir.

— Bu seferki adresin neresi olacak?

— Her zamanki gibi, dedi Adnan, Rinkeby'deki yaşlı Carsina'nın yanında.

Orek'in adamı cebinden çıkardığı pembe bir bileti Adnan'a uzattı:

— Randevu yeri Kyrko sineması, üç seansı. Temas yeri ise W 10. Tamam mı?

— Anlaşıldı,

İsveç'te sinema biletleri tiyatro biletleri gibi numaralıydı ve önceden satın alınabiliyordu.

— O halde tamamdır, seni sonra ararım. Adım Vitaly.

Ayrılrılarken el sıkışmadılar. Adnan çarşıda iki tur daha attıktan sonra, merdivenlerden çıkıp Cafe Repert'e yöneldi, içerisi kalabalık değildi, telefonun yanında bir masaya oturdu. Burası Stockholm'ün bütün kirli işlerinin döndüğü yerdı. Yarım saat sonra kalın bıyıklı, kısa boylu, saçı dökülmüş biri Adnan'ın masasına gelip oturdu.

— Beni görmek istiyormuşsun?

— Evet.

— Niye?

— Sende 357 Magnum var mı?

Bu tabanca İsveç'te en sık rastlanan modeldi. Atıcılık kulüplerinde bunlardan binlerce vardı. Yuvarlak suratlı adam istifini bozmadan:

— Bulabilirim, ama pahalıdır, dedi.

— Ne kadar?

— En az sekiz bin Kuron. Adnan sözü fazla uzatmadı.

— Bana üç tane lazım, tanesi altı bin Kurondan. Numarasız olacak ve silah başına elli mermi isterim. İstediklerimi yarın saat altıya kadar hazır et. Burada buluşacağız, yanımda parayla geleceğim diye sözünü bitirdi.

Merdivenlerden aşağı inerken dokunulmamış viski bardağı masanın üzerinde duruyordu. SAPO'nun adamlarının dolaştığı bu yerde daha fazla kalmak istememişti Tabii İsveç polisi onun kim olduğunu biliyordu. İki yıl önce Adnan bir haini bıçaklayıp Baltık Denizi'ne atmıştı, ama polis hiçbir şey ispatlayamamıştı...

Kolunda çantasıyla Rinkeby'e giden otobüse binmek için kuyruğa girdi. Bundan sonraki randevuya gitmeden önce silahları emin bir yere saklamalıydı.

Lee Updike koşarak Kyrko sinemasına geldi, nefes nefese kalmıştı. Natalja Kippar onu girişte bekliyordu. Sinemada "Emmanuelle" oynuyordu. Bir gün önce sinemaya gitmeyi kararlaştırmışlardı. Biletleri Natalja almıştı.

— Acele et, filmin başını kaçıracağız, dedi. Lee Updike'ı kolundan tutarak içeri girdiler. Natalja heyecanını saklamaya çalışıyordu. Işıklar sönmeden önce içeri girmeliydi.

Yer gösterici onları en sondan bir önceki sıraya oturttu. Natalja etrafına çabucak göz attı. Yanındaki ciddi suratlı adam beklediği kişi olamazdı. O sırada duvara yaslanmış bıyıklı, esmer bir adamın arkasındaki koltuğa yöneldiğini gördü.

Işıklar sönmeden önce göz göze geldiler.

Lee Updike "Emmanuelle" filmini ilk defa seyrediyordu. Tayland'ı gösteren ilk sahneler çok hoşuna gitmişti. Daha sonra gelen erotik sahneler ise onu iyice heyecanlandırmıştı. Emmanuelle'in uçak sahnesi sırasında Natalja Lee'ye doğru eğilerek:

— Filmi beğendin mi? diye sordu.

Lee çekinerek elini Natalja'nın kalçalarına koydu ve başıyla evet dedi. Damarlarında kanın daha hızlı aktığını hissediyordu sanki. Huzursuzca koltuğunda kımıldanırken Natalja'nın eli pantolonunun önüne değdi. Sahnede kadın kahramanın sesi çılgılık halini almış, iyice boğuklaşmıştı. Natalja parmakları ile Lee'yi kısa bir süre okşadıktan sonra elini çekti. Neyse ki salonun karanlığı bu hareketini maskeliyordu. Hemen hemen hepsi erkek olan seyirciler bütün dikkatlerini oynayan filme vermişler başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. O sırada Natalja arkasında bir şeyler hissetti.

Arkasını döndüğünde, bıyıklı bir siluetin arkasında durmakta olduğunu gördü. Siluet aniden elini Natalja'nın göğsüne daldırdı. Genç kadın bu hareket karşısında şaşırılmış ve çok kızmıştı. Kuracağı bağlantının dikkat çekmeyecek şekilde olmasında ısrar etmişti. Buluşacağı kişi onun yalnız olduğu bir anı bekleyecekti! Eğer Lee Updike bunun farkına varırsa her şey boşa giderdi. Göz ucuyla Amerikalı'ya baktı. Adam nefesini tutmuş, perdeyi izliyordu.

Sakin bir hareketle göğsünü okşayan eli arkaya doğru itti. Eline sıcak ve sert bir şey gelmişti. Elini çektiğinde adamın tuvalete yöneldiğini gördü. Lee Updike'a dönerek:

— Şimdi gelirim canım, dedi. Tuvaletlerin bulunduğu koridora girdiğinde bıyıklı adam bir şey söylemesine fırsat bırakmadan onu omzundan tutup erkekler tuvaletine soktu.

Natalja boğuk ve heyecandan titreyen bir sesle:

— Siz çıldırmışsınız, dedi. Bu yaptığınız... Adam daha fazla konuşmasına izin vermedi, genç kadını lavaboya yasladı.

Birleşmeleri kısa ve çok şiddetli olmuştu. Natalja bacaklarının kesildiğini hissetti. Lavabonun kenarına tutundu. Heyecanı biraz yatışmıştı. Bıyıklı adam sakın bir sesle:

— Adın Natalja mı? diye sordu. Rusça olarak. Kadının dudaklarından belli belirsiz bir "evet" döküldü. Adam yüzüne yayılan bir gülümsemeyle:

— Urmas Orek'in verdiği emre göre seninle temas etmem gerekiyordu, ama böyle güzel olacağını tahmin etmemiştim, dedi.

— Seninle nasıl bağlantı kurabilirim? diye sordu Natalja.

— Bu telefon numarasında olacağım, istediğin zaman arayabilirsin.

Cebinden çıkardığı kağıt parçasını Natalja'ya uzattı.

—Telefon ettiğin zaman Adnan'ı iste ve mutlaka bir kulübeden ara.

Az sonra Natalja Lee Updike'in yanına dönmüştü.

Lee Updike karanlıkta kadının elini tutarak:

— Galiba sana aşık oldum, diye mırıldandı.

— Ben de...

Kış iyice bastırılmış, kar aralıksız yağıyordu.

Albay Viktor İndusk, bürosunun penceresinden yağın karı seyrediyordu. Havanın daha fazla soğumaması için içinden dua etti.

Dahili telefonun tuşuna basarak sekreteri Madana'ya:

— Bundan böyle her gün meteoroloji raporu istiyorum, dedi.

Grand Hotel'in yemek salonunda kahvaltısını eden Malko da dışarıda yağın karı seyrediyordu. Gergin ve sıkıntılıydı. Bir gün önce Natalja akşam yemeğine gelemeyeceğini söylemişti. Genç kadından başka bir randevu koparamamış ve akşam yemeğini bir sandviçle geçiştirmek zorunda kalmıştı. Bunları düşünürken garsonlardan biri gelerek telefonda arandığını söyledi.

Telefondaki Jüri Maran'dı. Kısık bir sesle:

— Arkadaşımız Lembit sizi görmek istiyor, dedi.

— Hemen gidiyorum.

Yağın kar, trafiği yavaşlatmıştı. Malko'nun yaşlı Estonyalı'nın oturduğu yere gelmesi yarım saat sürdü. Kapıyı yaşlı bir adam açtı, çay ve küçük bisküviler hazırladı.

— Natalja Kippar hakkında bir şeyler öğrenebildiniz mi? diye sordu Malko.

Eski savaş suçlusunu başını salladı.

— Belki.

Çayından bir yudum aldıktan sonra konuşmaya başladı.

— Natalja Kippar, Tartu'da bir devlet memurunun kızı olarak dünyaya gelmiş. Herkes gibi Rusça öğrenmiş, hatta Moskova Üniversitesi'nde staj bile görmüş. Biliyorsunuz Estonya işgal altında bir ülke.

— Sonra?

— Şarkıcı olmak istediği için öğrenimini yarım bırakmış. Önce diskjokey olarak Tartu Radyo'sunda çalışmış, daha sonra turistlere hizmet eden bir kabarede şarkıcı olarak çalışmaya başlamış. Finlandiyalı kocasıyla da orada tanışmış, ardından evlenmişler. Annesi ise hâlâ Tallin'de oturuyor.

Malko hayal kırıklığına uğramıştı.

— Bu hikâyenin olağanüstü bir yanı yok, dedi.

Yaşlı Estonyalı'nın gözleri kurnaz bir ifadeyle kısıldı.

— Şüphesiz ama heyecanlı yerine şimdi geliyor. Natalja'nın ilk işini bulmasına bir sevgilisi yardım etmiş. Adı Boris London. Ses teknisyeni ve KGB'nin Estonya bürosundan bir generalin yeğeni..

— Yani size göre...

Estonyalı umursamazmış gibi yaptı:

— Tecrübelerimiz bize her şeyden şüphelenmemizi öğretti. Bu adamın bir KGB ajanı olduğunu

sanıyoruz ama elimizde hiç kanıt yok.

Bu zayıf bir ipucuydu. Bütün KGB ajanlarının akrabaları da ajan olamazdı.

— Hepsi bu mu?

— Hayır, Natalja'nın annesi Tallin'de kolayca bir apartman dairesi bulup yerleşmiş. Oturduğu yer şehrin en lüks semti. Bu pek normal bir durum değil, zira bir üst düzey görevlisi değilseniz böyle bir yerde oturmanız imkânsızdır. Bu kadın ise bir mültecinin annesi...

Malko'nun aldırılmaz bakışlarını gören Estonyalı anlatmaya devam etti:

— En ilginç ise, Natalja Kippar'ın birçok defa annesini görmeye gitmesi. Buna inanmak ZOR ama böyle olduğuna dair emin bir kaynaktan bilgi aldım. Eğer doğruysa bu, KGB için çalışıyor demektir, başka türlü vize alması mümkün değil.

— Bunları nasıl öğrendiniz?

Lembit Fuchs esrarengiz bir şekilde gülümsedi.

— Bizim her yerde dostlarımız var, dedi.

— Yani size göre Natalja sahte bir mülteci, diye sordu Malko.

—Hayır bunu söylemedim. Bazı belirtiler var, ama bunlar yanıltıcı da olabilir. Bazen insanlar ipe sapa gelmez şeyler anlatabiliyor..

Malko duyduklarından iyice rahatsız olmuştu. Natalja Kippar hakkındaki kuşkuları doğrulanmaya başlamıştı. KGB Lee Updike için iki kadınlı bir operasyon hazırlamıştı. Bu onların tarzıydı. Olayı her yönüyle kontrol etmek isterlerdi. Fakat kadınlardan hangisi harekete geçecekti? Asıl sorun buydu.

Lembit Fuchs'dan ayrılırken kafası bu düşüncelerle doluydu. Ona yardım edebilecek bir kişi vardı: Olli Karhula.

Olli Karhula vericiyi kapattı. Bu oyun artık onu eğlendirmiyordu.

Stokholm'de hiç arkadaşı yoktu ve hafta sonları geçmek bilmiyordu. Bu yüzden sık sık cumartesi de çalışıyordu. O gün de büroda, sessiz teleksin başında beş saat geçirmişti.

Natalja'yı düşünmeye başladı. Aslında onu her zaman düşünüyordu. Gözleri telefona takıldı. Onu aradığında farklı oluyordu. Bazen telefonu yüzüne kapatıyor, bazen de birkaç kelime konuşuyordu. Hatta bir keresinde kahvaltı davetini kabul etmiş ve o yemeğe maaşının yarısı gitmişti.

Bu sefer, geçenlerde birlikte yemek yedikleri gazeteci ona telefon etmesi için çok iyi bir bahane olacaktı.

Telefon beşinci çalışta açıldı. Olli Karhula her defasında aynı heyecanı duyuyordu.Natalja'nın sesi her zamanki gibi yumuşaktı.

— Alo?

— Benim, dedi titrek bir sesle.

— Ne istiyorsun?

Anlaşılan kötü günlerinden birindeydi, telefonu kapatacaktı.

— Dün seni tanıyan birisiyle buluştum, dedi aceleyle.

— Kim?

— Yabancı bir gazeteci, galiba Avusturyalı. Bizim hikâyemizle ilgilenmiş. Sanırım mülteciler hakkında bir röportaj hazırlıyor.

Natalja, Olli'nin sözünü keserek:

— Adı neydi? diye sordu.

— Linge galiba.

— Ona ne söyledin?

— Fazla bir şey anlatmadım. Telefonun öbür ucunda bir sessizlik oldu. Natalja Kippar kadife gibi bir sesle:

— Birlikte bir akşam yemeğine ne dersin? Böylece bana hikâyeni de anlattırırım.

Bir akşam yemeği! Olli kulaklarına inanamıyordu. Boşandıklarından beri ilk defa beraber olacaklardı!

— Büyük bir memnuniyetle, diye kekeledi Olli, seni almaya gelirim.

— Hayır, saat yedide Strömsborg'da buluşalım.

Olli Karhula telefonu kapattığında avuçları terlemişti. Saunaya ve berbere gitmesi için zamanı vardı. İçi içine sığmıyordu.

Adnan Candemir yatağa uzanmış elindeki açık saçık dergiye göz gezdiriyordu. İsveç sosyalizmi erotizmi öldürmüştü. Açık kalmayı başarabilmiş birkaç döküntü dükkânın dışında eski canlılığı kalmamıştı. O sırada ev sahibesinin sesini duydu.

— Adnan! Telefon!

Hemen yataktan fırlayıp botlarını giydi ve giriş katındaki telefona koştu. Telefondaki tanıdık bir sestti.

— Bir saat sonra "Restaurant BaykaP'da buluşalım.

Malko, Jüri Maran'ın numarasını çevirdi. Telefona cevap veren kadın kötü bir İngilizceyle Jüri'nin çıktığını ama az sonra döneceğini açıkladı. Malko, Jüri'yi Grand Hotel'de beklediğini söyledi, ama mesajının anlaşıldığından kuşkuluydu. Lembit Fuchs'dan ayrıldıktan sonra Olli Karhula'nın evine gitmiş, fakat kimseyi bulamamıştı. Olli'nin telefonunu almayı unutmuştu ve nerede çalıştığını bilmiyordu. Belki Jüri onun nerede çalıştığını biliyordur. Kafasındaki bilmece yavaş yavaş çözülmeye başlamıştı ve ortaya çıkan sonuç hiç de iç açıcı değildi.. Kurşuni havaya doğru başını kaldırdı. Stockholm beyaz bir mantoya sarınmış gibiydi. Hafta sonu oluşu ve kar yüzünden hayat durmuş gibiydi.

Kışın gelişini kutlayan insanlarla dolu bara indi.

Bir tane bile güzel kadın yoktu.

Olli Karhula'ya bir ziyaret daha yapmaya karar verdi.

Arabası yağın altında gözükmeyen olmuştu. Kapıyı açabilecek kadar temizledikten sonra direksiyona oturdu ve marşa bastı. Çalışmıyordu. Karakışın bir kurbanı daha... Kar yağışı bir anda durmuş ve sıcaklık ani olarak on derece düşmüştü.

Otele girip taksi çağırmak istedi. Otelin kapıcısı bütün taksilerin, içki içen kişiler tarafından tutulduğunu ve boş bir araba bulmanın çok zor olacağını söyledi. İsveç polisi alkollü araç kullananlara karşı çok sertti.

Yayan gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Olli Karhula tren istasyonunun öte tarafında, Kungsholmen'de oturuyordu. Aşağı yukarı iki kilometrelik bir mesafeyi yürümek zorundaydı.

Kaldırımlar insana korku verecek kadar ıssızdı.

Strömsborg'un hafif ışıkları altında Natalja Kippar çok daha çekici görünüyordu. Siyah deri eteği ve kırmızı çizmeleri ona ayrı bir cazibe vermişti. Stockholm'ün güneyinde bulunan Strömsborg macera arayan evli İsveçli kadınların avlanma yeri idi. Lokantanın rahat sakin bir havası vardı.

— Görünüşe bakılırsa hâlâ benden hoşlanıyorsun, dedi Natalja.

Olli Karhula oturduğu yerde huzursuzdu. Bir saat önce insülin iğnesi olması gerekiyordu, ama bu güzel atmosferi terkedememişti. içtikleri Fransız şampanyası başını döndürmeye başlamıştı. İçkinin verdiği cesaretle:

— Dans etmek ister misin? diye sordu.

— Memnuniyetle.

Pistte dans etmekte olan çiftlerin arasına karıştılar. Natalja vücudunu Olli'nin vücuduna yapıştırdı.

Olli ise zevkten kendinden geçmiş gibiydi.

Finlandiyalı içinde kabaran arzuyu frenleyemez duruma gelmişti. Birden vücutu sarsıldı; utançtan yerin dibine geçmişti. Fakat Natalja hiç rahatsız olmamış gibi davranarak:

— Hâlâ eskisi gibi kuvvetlisin, dedi.

Tekrar masalarına döndüklerinde Olli insülin iğnesini tamamen unutmuştu. İçinde iğnenin bulunduğu çantayı görüncel hatırladı, ama o sırada Natalja elini tutmuştu, bırakamadı. Natalja iğnel olması gerektiğini anlamıştı.

— Biraz bekle, ne olur, dedi.

Zavallı adam itaat etti. Yirmi dakika kadar sonra Natalja:

— Artık eve dönmem lâzım, dedi seninle tekrar beraber olmak çok hoşuma gitti.

Olli titreyen ellerle hesabı ödedi. Dışarı çıktıklarında genç kadın eğilip Olli'yi öptü.

— Aseton kokusu duydun mu? diye sordu Olli tedirgin bir sesle...

Komaya girmek üzere olduğu için kesif bir aseton kokusu burnunu yakmıştı.

— Hiçbir şeyin yok, istersen seni eve bırakayım, dedi Natalja.

Malko Finlandiyalının kapısını çaldı, kimse yoktu. Belki de bir yere yemeğe gitmişti.. Kendisini araması için bir not yazıp kapının altından attı.

Olli Karhula Natalja'nın uzaklaşan arabasını gözleriyle takip etti. Berbat durumdaydı. Hemen iğnesini yapması lazımdı. şimdiden kendini acaip hissetmeye başlamış, görüşü bulanıklaşmıştı. Koşarak koridoru geçti, tam asansöre binecekti ki, karanlıkta birinin varlığını hissetti. Geriye döndüğünde bir gölge üzerine atladı.

Yediği darbeye gözlüklerini düşürdü. Saldırgan çantasını almaya çalışırken karşı koyduysa da karın boşluğuna inen tekmeyle iki büküm hareketsiz kaldı. Yabancı çantasını ve içindeki insülin iğnesini almış kaçıyordu. Olli'nin adamı takip edecek gücü kalmamış, bakışları iyice bulanıklaşmıştı.

Asansöre doğru yürüdü, el yordamıyla bulduğu gözlüklerini taktı ve kendini asansöre attı. Büyük bir şans eseri evinin anahtarları cebindeydi...

Eve girip hemen acil servisten insülin istemesi gerekiyordu. Kafasındaki tek düşünce buydu.

Büyük bir zorlukla kapıyı açtı, telefona atıldı. Artık hiçbir şey seçemez olmuştu.

Hastanenin numarasını çevirmeye çalıştı ama başaramadı. Birden etrafını koyu bir karanlık sardı. Şeker komasına girmişti, ölümü beklemekten başka çaresi kalmamıştı.

Malko, yavaşça bardağındaki buzları çeviriyordu. Otel santralına, telefonla arayan olursa, derhal kendisine bağlamalarını söylemişti. Saat gecenin yarısına yaklaşıyordu. Olli Karhula'dan hâlâ bir ses çıkmamıştı.

Az sonra garsonlardan biri yaklaşarak kendisinin telefonla arandığını söyledi.

Heyecanla kabine gitti, arayan Jüri Maran'di. Neşeli bir sesle:

— Duyduğuma göre beni arıyormuşsunuz!

— Biraz geç kaldınız. Sizi Olli Karhula'nın telefon numarasını almak için aramıştım ama artık gerek kalmadı. Evine gittim ve bana telefon etmesi için mesaj bıraktım, dedi.

— Bizimle beraber olmak ister misiniz? Şu anda Stockholm'ün en geç kapatan lokantası Dackahasten'deyiz. Geldiğinizde Olli'yi buradan ararız.

— Kabul, dedi Malko.

Ayrılırken, kendisine gelen telefonları Dacka-hasten'e bildirmeleri için talimat verdi.

Grand Hotel'in kapıcısı bu kez Malko için bir taksi bulmayı başarmıştı. Birkaç dakika sonra Jüri'nin kendisini beklediği lokantanın önündeydi. İçerisi oldukça kalabalıktı. Dipteki masalardan birinde oturan Maran'ı gördü ve oraya doğru ilerledi. Jüri onu kıvrık erkekli bir grubun bulunduğu masaya davet etti. Şişelere bakılırsa herkes yükünü tutmuş gibiydi.

— Bir KGB ajanının ülkeden çıkarılmasını kutluyoruz! Bir gün Estonya tekrar bizim olacak!

Hep birlikte anlaşılmaz sloganlar bağırarak kadehlerini kaldırdılar. Bu arada Malko'nun yanında oturan Lara adındaki sarışın dilber onu dudaklarından büyük bir arzuyla öptü. Bu güzel "hoşgeldin"den sonra Malko Jüri Maran'a dönerek:

— Olli Karhula'nın telefonunu verir misiniz? dedi.

Jüri, cebinden çıkardığı adres defterine baktı:

— İşte, 608218.

Malko kalkmak için davrandıysa da Jüri hemen eline bir kadeh tutuşturarak:

— Belki hafta sonu için bir yerlere gitmiştir, dedi.

Malko çaresiz bu söze uydu. Nasıl olsa Olli'ye not bırakmıştı.

Malko zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Saat bir buçuğa yaklaşıyordu. Lokanta kapanmak üzereydi.

— Telefon etmeye gidiyorum, dedi Jüri'ye dönerek.

Böylece içi rahat edecekti. Dışarıdaki hava, hafta sonunda bir yere gitmek için elverişli değildi. Ayrıca Olli Karhula gecelerini dışarıda geçirecek bir tipe benzemiyordu. O halde niye Malko'yu aramamıştı?

Lara, geçmesi için ayağa kalkıp ona yol verdi.

Telefon birinci katta, loş bir köşeydi. Malko Olli'nin numarasını çevirdi. Meşgul çalıyordu. Bu iyiye işaretti. Ahizeyi yerine koydu, biraz bekledikten sonra numarayı tekrar çevirdi. Yine meşgul çalıyordu. O sırada birinin kendisini izlemekte olduğunu farkettil. Başını çevirince içkiden camlaşmış gözlerle bakan Lara'yı gördü.

Gülerek telefon kabinine giren Lara, vücudunu Malko'nunkine sürtmeye ve onu büyük bir arzuyla öpmeye başladı. Lara'nın seks saldırısı sürerken Malko Olli'nin numarasını bir daha çevirdi. Bu arada Lara yere diz çökmüştü. Bir süre sonra hareketsiz kaldı. Malko kızı kaldırmaya çalıştı ama boşuna, çoktan sızmıştı bile. Olli'nin numarası hâlâ meşgul çalıyordu. Grand Hotel'in santralı da kendisine hiçbir mesaj bırakılmadığını söyleyince Lara'nın üstünden atlayıp kabinden çıktı. Diğerleri de lokantadan ayrılmaya başlamışlardı. Jüri alkolden kızarmış gözlerle:

— Onu bulabildiniz mi? diye sordu.

— Hayır, evine gidip onu görmek istiyorum.

— Bu saatte mi?

— Telefonu sürekli meşgul çalıyor. Beni araması için not bırakmıştım, ama aramadı. Telefonun devamlı meşgul olması da normal değil.

— Ben de sizinle geliyorum, diye peltek peltek konuştu Jüri.

Bindikleri taksinin farları olmasa Malko kaldırım kenarında duran Olli Karhula'nın çantasını göremeyecekti.

Taksiden inip çantayı aldı ve içine baktığında Olli'nin insülin iğnelerini gördü. Birden kalbi hızla çarpmaya başladı. Jüri Maran da yanına gelmişti.

— Elinizdeki nedir?

— Olli'nin insülin iğneleri. Birlikte binaya doğru koşular.

Olli Karhula'nın kapısı aralıktı. Bu Malko'nun hoşuna gitmemişti. Açık kapıdan içeri süzıldüler. Malko karanlıkta el yordamıyla elektrik düğmesini bulup çevirdi.

Olli Karhula yerde boylu boyunca yatıyordu. Malko hemen üzerine doğru eğilip adamın ceketini ve gömleğini açtı. Önce kalbini ve sonra nabzını dinledi.

— Yaşıyor! Jüri, çabuk bir ambulans çağırın!

Jüri telefona atılıp acil servisin numarasını çevirdi. Heyecanla kesik kesik bir şeyler söyledi. Malko Finlandiyalı'nın hareketsiz yüzünü inceliyordu.

Neler olmuştu? Olli Karhula yaşayacak mıydı?

St.Eriks Hastanesi'nin yoğun bakım servisinin pencereleri ağaçlarla kaplı bir parka bakıyordu ve odanın içi çok sıcaktı.

Olli Karhula hâlâ yaşam destek sistemine bağlıydı. Her yanına borular takılmıştı. Ama gözleri eski canlılığına kavuşmuştu. Olli'yi acil servise getireli on saat kadar oluyordu. Malko'ya sakin bir sesle:

— Günaydın, hayatımı kurtardığınız için size minnet borçluyum, dedi.

Malko yatağın yanındaki sandalyeye ilişti:

— Başınıza neler geldi?

— Bir yabancıнын saldırısına uğradım. Ülkelerinden kalkıp buraya gelen ve bize hayatı zehir edenlerden, yabancılardan biriydi. Çantamda para olduğunu zannetti ve çantamı alıp kaçtı..

— Onu görebildiniz mi?

— Evet, bıyıklı bir Arap'tı.

— Sonra ne oldu?

— Eve gidip hastaneyi aramak istedim ama yapamadım. Şeker komasına girmiştım. Eğer gelmeseydiniz şu anda ölmüş olacaktım.

— Komaya aniden mi girdiniz?

— İnsülin iğnesini yapmakta gecikmişim. Gece Natalja ile beraberdik.

Son sözleri Malko'da soğuk duş etkisi yapmıştı. Yine Natalja! Bu bir tesadüf olabilirdi ama mesleğinde edindiği tecrübeler göre bu tip rastlantılar çok ender olurdu. Bu saldırı olayı pek tesadüfe benzemiyordu. Leslie Manson'un başına gelen kaza gibi...

— Onunla sık sık yemeğe çıkar mısınız?

— Ayrıldığımızdan beri ilk kez oluyor.

Bir tesadüf daha.

— Natalja ile beraberliğinizi anlatırken unuttuğunuz herhangi bir şey yok mu? Dikkatinizi çeken hiçbir şey olmadı mı?

Olli Karhula kendinden emin bir şekilde:

— Hayır, dedi.

Gözleri kapanıyordu, yorulmuştu.

— Biraz uyumam lazım, yarın tekrar işimin başında olmalıyım.

O pazar günü, Albay Viktor İndusk elçilikteki bürosunda yalnızdı. Hava o kadar karanlıktı ki Moskova'dan gelen telgrafi deşifre etmek için ışığı yakmak zorunda kalmıştı.

Telgrafın altındaki imza General Boris Sakharov'a aitti. KGB'nin ikinci adamı. Meslek kariyeri ve geleceği bu adamın ellerindeydi. Telgrafi dikkatle okuduktan sonra takvimde belirlediği tarihi çember içine aldı.

General Sakharov'un telgrafi "Bilgi operasyonu ile ilgili son talimatları içermekteydi. Viktor İndusk bir sigara yakarak koltuğuna oturdu. Merkez büro bütün olanakları kullanmaya karar vermişti.

Artık her şey ona bağlıydı. Amirinin kendisine gösterdiği güven onu sevindirmişti, ama içindeki sıkıntıyı bir türlü atamıyordu. Bütün operasyonun sorumlusu olarak emirlerini büyük bir gizlilik içinde ve karışık yollarla iletmek zorundaydı. Bu ise operasyonu yavaşlatıyordu. Harekâtın tek zayıf noktası buydu. İçindeki sıkıntı, eylem bölümünün uğradığı son başarısızlıktan sonra daha da artmıştı.

Zaman kazanmak için yeni bir yol bulmalıydı. Önündeki kağıda bir şeyler yazdı, daha sonra karaladı ve nihayet yazdığını yakmak üzere ayağa kalktı. Ne pahasına olursa olsun bir emir vermek zorundaydı ve bu emir hiçbir iz bırakmadan verilmeliydi. Sonunda olağandışı durumlar için kullanılan yolu seçmişti.

İçindeki sıkıntı hafiflemiş olarak elçiliği terketti. Buz gibi bir rüzgâr yüzüne çarptı, ısı iyice düşmüştü. İçinden soğumakta olan havaya lanetler yağdırdı. Böyle devam ederse operasyon uygulanamayacaktı.

O pazar sabahı yollar ve caddeler bomboştu. İsveçliler'in çoğu cumartesi akşamından kalma uyuyorlardı. Klarabergsgatan'a doğru yöneldi; yeraltı çarşısına inerek yaşlı bir Rus yahudisi tarafından işletilen antikacı dükkânına girdi. Dükkân bütün hafta boyunca açıktı. Sahibi Samuel, Stockholm'e yerleşmeden önce bir yıl boyunca İsrail'de yaşamıştı. Ailesi Sovyetler Birliği'nde kalmış böylece KGB'nin çok güvendiği en iyi ajanlarından biri olmuştu. Samuel albaya şaşırılmış bir halde baktı. Kendisi çok ender olarak buraya gelirdi.

— İkonalardan bir haber var mı Samuel?

— Sadece birkaç tanesi geldi, diye cevap verdi yaşlı adam.

Bu, şefin rahatça konuşabileceğini gösterir şifreydi.

Albay tezgâhın öbür tarafına geçerek Samuel'in kulağına eğildi ve mesajı ilettikten sonra hemen dükkândan çıktı.

Yarım saat sonra Samuel dükkânını kapatmıştı. Nortullsgatan'da bulunan Berjozka adlı mağazaya gitmek üzere yola koyuldu. Oleg, Samuel'e bir müşteri gibi davranarak istediği havyarı tartmaya başladı. Bu arada yaşlı yahudi kulağına eğilerek aldığı mesajı Oleg'e iletmışti. Öğlene doğru Natalja Kippar'ın telefonu çaldı.

Telefondaki ses:

— Burası Berjozca mağazası, yeni havyar ezmesi geldi dedi.

— Lütfen bana yüz gram ayırın hemen geliyorum, diye cevap verdi Natalja.

Malko pazar gününü Olli Karhula'nın başına gelen olayı tekrar tekrar düşünerek geçirmişti. Grand Hotel'in kapıcısının tamir ettirdiği Volvo'sunu alarak Amerikan Büyükelçiliği'ne gitmek üzere yola çıktı. Kevin Hudson'u orada bulacağına emindi. Anlatacakları büyük bir ihtimalle pazar keyfini kaçıracaktı.

Amerikalı saunaya dönmüş odasında tek başına oturuyordu. Malko'yu şüpheyle, hiç ses çıkarmadan dinledi.

— Bu ihtiyar Lembit Fuchs her yerde bir KGB ajanı görüyor, tam bir paranoyak. Natalja hakkında yaptığımız araştırma onun tamamen temiz olduğunu gösteriyor.

— Ya Olli Karhula olayı?

— Bir rastlantı, dedi Kevin Hudson.

— Olayın üzerinde çok düşündüm, diye ısrar etti Malko. Jüri ile beraber saldırıya uğradığımızda asıl hedef Jüri'ydi. Onun kanalıyla Olli Karhula'ya ulaşmamı önlemek istediler, benim vardığım sonuç bu.

Kevin Hudson omuzlarını silkerek:

— Olli Karhula ile görüştünüz, yeni bir şey öğrenebildiniz mi? dedi. Hayır, hikâyeniz bana mantıklı gözüküyor.

— O halde ne öneriyorsunuz?

— Lee Updike'a karşı açıkça saldırıya geçmenizi. Leslie Manson'un ölümü hakkında öğrendiklerimizi ona anlatın. Gözünü korkutun. Bu arada bize geri dönerse kendisine hiçbir zarar gelmeyeceğini de belirtin.

Bu intihar demektir. Malko ısrar etmedi. Kevin Hudson inatçıydı ve Malko'nun varsayımına inanmamıştı.

Soğuk bir şekilde vedalaştılar. Malko Grand Hotel'e geri döndü. Bu arada Natalja Kippar kendisini aramış ve geldiğinde araması için not bırakmıştı. Hemen telefona sarıldı.

— Jüri, Olli'nin başına bir kaza geldiğini söyledi, dedi kadın.

Malko Natalja'ya eski kocasının uğradığı saldırıyı özetleyerek anlattı.

— Aman Allahım! Onu mutlaka görmem lazım, ama arabam yine bozuldu. Acaba siz beni götürebilir misiniz?

— Elbette, dedi Malko.

— O halde, sizi öğle yemeğinden sonra Film-huset'te bekleyeceğim.

Lee Updike'ı görmek için yeteri kadar zamanı vardı. Malko yürüyerek Gamla Stan'a gitti. Lord Nelson Oteli'ne geldiğinde resepsiyondaki memur Lee Updike'ın yirmi dakika önce otelden ayrıldığını söyledi.

Natalja Kippar, Lee Updike'ı Filmhuse'tin lokantasında bekliyordu. Amerikalı kadını görünce heyecanlanmış kalp atışları hızlanmıştı. Sinemada olanlardan sonra Natalja aklından çıkmaz olmuştu. İngrid'i unutmuş gibiydi.

Natalja her zamankinden daha güzeldi. Genç adam onu dudaklarından öptü, uzun bir süre birbirlerinden ayrılamadılar. Lee Updike sanki bir rüya alemindeydi. Leslie Manson'dan beri hiç böyle bir şey yaşamamış.

— Lütfen herkes bize bakıyor, diye fısıldadı Natalja.

— Bilsen seni ne kadar arzu ediyorum...

Natalja başını kaldırarak:

— Bu hafta çok işim var ama gelecek pazar ayın on dördü, benim doğum günüm! Sana çok güzel bir sürprizim olacak! dedi.

— O zamana kadar görüşmeyecek miyiz?

— Tabii, tabii diye cevap verdi Natalja. Yarın beni ara, belki öğleden sonra çıkabilirim. Şimdi gitmem gerekiyor...

— Seni geçireyim, dedi Amerikalı

Berberce Filmhuse'ten çıktılar. Lee Updike Malko'yu farkedince kızgınlıkla bağırdı.

— Yine o! Bu adam her yerde beni takip ediyor.

— Benimle buluşmak için geldi, dedi Natalja. Eski kocam bir kaza geçirmiş, beni onun yattığı hastaneye götürecektir.

Bir araya gelmişlerdi. Malko Lee ile karşılaşmış olmaktan çok mutluydu.

— Bu ne güzel sürpriz! Buraya gelirken otelinize uğrayıp bir not bırakmıştım.

— Dinleyin! Size anlatacak hiçbir şeyim yok!

— Lütfen biraz kibar ol, diye fısıldadı Natalja. O sadece mesleğini yapan bir gazeteci.

— Tamam tamam. Öğleden sonra otelimde olacağım, dedi Lee Updike. Büyük bir öfkeyle veda bile etmeden yanlarından uzaklaştı. Natalja'nın yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

— Herkesten şüphelendiği için çok sinirli dedi.

Volvo'ya binip Strandvagen'den aşağı doğru indiler.

— Hay kör şeytan! diye mırıldandı Natalja. Olli Karhula henüz şeker komasının etkisinden tam kurtulmamıştı.

Malko kendisini koridorda bekliyordu. Oldukça şaşkındı. Natalja'nın açıklamaları akla yakındı.

Arabaya bindiklerinde Natalja bir sigara yaktı.

— Olli için çok üzülüyorum, o kadar iyi kalpli ve kibar ki.

Natalja'nın apartmanına geldiklerinde genç kadın Malko'ya dönerek:

— Size bir votka ikram edebilir miyim, diye sordu.

Merdivenler iyi aydınlanmamıştı ve gıcırdayıyordu. Natalja Malko'nun önünden çıkıyordu. En son basamağa geldiklerinde Malko gerilmiş teli farkettti.

— Dikkat!

Natalja'yı geriye kendine doğru çekti. Birkaç basamağı yuvarlanarak indikten sonra Natalja dizleri titreyerek ayağa kalktı.

— Ne oldu...

Malko gerili teli göstererek.

— Sakın yaklaşmayın tuzak kurmuşlar, dedi.

Natalja Kippar korkudan çığlık atarak.

— Aman Allahım! Hemen polisi çağıracağım!

— Bekleyin ve sakın kımıldamayın, dedi Malko.

Kadını basamağa oturtuktan sonra telin gerili olduğu yere çıktı ve çömelerek tuzağı incelemeye başladı. Tel karanlık bir köşeye uzanıyordu. Malko bir kibrit yakarak köşeye doğru tuttu.

Naylon tel bir el bombasının fünyesine bağlanmıştı. Eğer tuzağı farketmeseydi parça parça olacaktı. Büyük bir dikkatle teli fünyedenden söktü, ayağa kalktı.

— Tamam artık eve girebiliriz, dedi.. Natalja çok korkmuş gözüküyordu. İri kara gözlerini el bombasından ayıramıyordu. Kapıyı açmaya çalışırken:

— O aletin patlamayacağından emin misiniz? diye sordu.

— Tamamiyle dedi Malko. İkinci bir tuzak daha olsaydı, çoktan havaya uçmuştuk

içeri girer girmez Natalja kendini yatağa attı.

— Ulu tanrım! Bunu kim yapmış olabilir?

— Siz bir mültecisiniz. KGB şimdiye kadar sizinle hiç uğraşmadı mı?

— Eğer KGB bütün mültecileri öldürmeye kalksaydı her taraf ceset dolardı. Ayrıca İsveç liler bu konuda çok katıdırlar. Ruslar'ın böyle bir şey yapmasına asla izin vermezler. SAPO sık sık rahatsız edilip edilmediğimizi sorar...

Susmuştu.

— Eğer siz olmasaydınız, şu anda ölmüştüm.

Genç kadın birden Malko'nun boynuna atıldı, beraberce yatağa düştüler. Natalja'nın uzun siyah saçları yatağa dağılmıştı. Büyük bir arzuyla Malko'yu öpüyor anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu. Üstündekileri paralarcasına çıkarmış, Malko'nun giysilerine saldırıyordu. Kendinden tamamen geçmiş gibiydi. Malko kadının göğüslerini okşamaya başladığında zevkten inledi.

Çılgınlar gibi sevişmeye başlamışlardı. Genç kadın doymak bilmiyordu. Malko kendini rüyadaymış gibi hissediyordu. Beraberce zevkin doruğuna ulaştıklarında sanki binlerce havai fişek patlamıştı. Yorgunluktan bitkin bir halde yatağa uzandılar. Az sonra Natalja banyoya gitmek için

ayağa kalktı. Geri döndüğünde üstünde pembe bir bornoz vardı.

— Şimdi ne yapmam gerekiyor? diye sordu Malko'ya.

Malko tereddüt içindeydi. Görünüşe bakılırsa genç Estonyalı KGB'nin planlarını engelliyordu. Saldırı Malko'ya karşı düzenlenmiş olamazdı zira bu saatte Natalja'nın evine geleceğinden kimsenin haberi yoktu.

— Hiçbir şey, dedi. Polis bundan bir sonuç çıkaramaz. Galiba boyutları seni aşan bir işe bulaştın.

Natalja yatağa, Malko 'nun yanına oturmuştu. Malko dikkatle genç kadının yüzünü incelerken bir yandan da, kadın hakkındaki şüpheleri silmek için çok iyi düzenlenmiş bir numara olabilir, diye düşündü. Ne varki Natalja'nın duyduğu korku gerçeğe benziyordu.

— Olayı polise bizzat kendim bildiririm. Sen de bundan sonra bastığın yerlere dikkat et.

— Acaba beni Lee Updike yüzünden mi öldürmek istediler?

— Bu mümkün...

Natalja beline kadar düşen siyah saçlarını arkaya atarak kararlı bir sesle:

— Artık onunla buluşmayacağım dedi. Onun yüzünden ölmek istemiyorum.

— Ondan hoşlandığını sanıyordum?

Başını salladı.

— Evet bu doğru. Ama artık çok korkuyorum. Onu bir daha görmeyeceğim,

Malko ayağa kalkıp giyindi. El bombasını cebine koymuştu. Belki SAPO bu bombanın nereden geldiğini söyleyebilirdi.. Natalja onu kapıya kadar geçirdi. Ayrılmadan önce Malko'ya sımsıkı sarıldı.

— Bana ne oldu bilmiyorum ama o kadar korkmustum ki. Bir şeyler yap...

Malko bu durumdan hiç şikayetçi olmamıştı.

— Beni görmeye gelersen çok sevinirim, her akşam evdeyim.

Dışarı çıktığında Malko kürklü paltosunun yakasını kaldırdı. Güneşin batmasıyla ısı eksi yirmi dereceye kadar düşmüş olmalıydı. Sokaklarda kimsecikler yoktu.

Oteline henüz dönmüştü ki telefon çaldı. Arayan Olli'ydi.

— Bu akşam taburcu oluyorum. Yarın öğlen sizi yemeğe davet etmek istiyorum. Size büyük bir minnet borcum var!

"Les Halles" Nybrogatan'da Fransız yemekleri yapan küçük bir lokantaydı. Olli bir yandan yemeğini yerken, bir yandan da ağır ağır birasını yudumluyordu.

— Olli, sizin şeker hastası olduğunuzdan kimlerin haberi var? diye sordu Malko.

— Birçok kişi biliyor: iş arkadaşlarım, dostlarım, tanıştığım ender kadınlar. Niye sordunuz?

— Geçen gece yzünden.

Olli Karhula cevap vermedi. Malko oturdukları yerden dışarıdaki pazara bakıyordu. Birden irkildi, tanıdık birini görmüştü

Natalja Kippar koyun postu mantosuna sarılmış dükkanların önünde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Buldukları yeri görmesine olanak yoktu. O sırada Olli Karhula da Natalja Kippar'ı farketmişti.

— Ne güzel rastlantı! Gidip onu yanımıza çağıracağım dedi.

Neyse ki Malko'nun eski karısı ile olan ilişkisini bilmiyordu. Olli tam yerinden kalkmak üzere sandalyesini arkaya itmişti ki birden durdu. Yüz ifadesinden Malko olağandışı bir şey olduğunu anladı. Finlandiyalı 'nın bakışları Natalja Kippar'a takılıp kalmıştı.

Genç kadın yolun karşı tarafındaki bir kahveye girmiş ve o sırada masasına bir erkek oturmuştu. Adamın sadece profilini görebiliyorlardı. Malko Olli'nin bu tepkisini çiftin samimi bir şekilde öpüşmesine bağlamıştı. Boşanalı epey olmasına rağmen...

— Onu tanıyor musunuz?

Olli Karhula hayalet görmüş gibiydi.

— Evet, geçen gece bana saldıran adam bu...

7. BÖLÜM

Malko'nun birden kalbi hızla çarpmaya başladı. Gözlerini yabancından ayıramıyordu. Uzun boylu kalın bıyıklı biriydi ve Araba benziyordu. Olli Karhula ayağa kalkar gibi yaparak bir inleme koyverdi.

— Gidip onu..

Malko elini kolunun üzerine koyarak:

— Gitmeyin bekleyin! dedi.

Natalja'nın gerçek kimliği ortaya çıkıyordu.

Malko bu konunun üzerine gitmeye karar verdi.

— O kişi olduğundan emin misiniz?

— Hem de nasıl! Şimdi polise haber verip bu serseriye tutuklattıracağım!

— Hayır onları izlemeliyiz, dedi Malko.

— Ama neden?

— Uğradığınız saldırı herhangi bir saldırı değildi.

Finlandiyalı hayret dolu bakışlarını Malko'ya dikti.

— Ne demek istiyorsunuz.

Hiçbir şeyden şüphelenmiyordu. Onun gözünde Malko hâlâ bir gazeteciydi.

Malko her şeyi açıklamaya karar verdi.

— Olli ben gazeteci değilim. Bir haberalma örgütü hesabına çalışıyorum. Natalja garip bir olaya karışmış durumda. Bunu size sonra anlatacağım.

Olli'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Bakışları karşıda oturan çiftle Malko arasında gidip geliyordu.

Natalja ile arkadaşının konuşması devam ediyordu. Genç kadının Olli'ye saldıran bu adamla ne işi vardı? Malko bunun cevabını tahmin edebiliyordu.

Birden Finlandiyalı hareketlendi

— Bakın adam gidiyor. Onu durdur...

— Bir yere kıınıldamayın, dedi Malko. Sizi tanıyabilir. Onu ben takip edeceğim.

— Natalja'yı durumdan haberdar etmeliyiz, dedi Olli.

— Sakın böyle bir şey yapmayın.

Finlandiyalı ne yapacağını bilemiyordu. O sırada Natalja da kahvenin diğer kapısından çıkıp gözden kaybolmuştu. Arap ise hâlâ oralarda dolaşıyordu. Nybrogatan'ın çıkışına doğru yönelmişti. Malko yemek parasını masaya bırakarak ayağa kalktı ve Olli Karhula'ya dönerek:

— Şimdi evinize gidin ve benim telefonumu bekleyin, dedi.

Natalja ile konuşan adama küçük bir meydanda yetişti. Kısa süren bir takipten sonra adam metro istasyonuna indi.

Malko adamın bindiği vagonun öbür ucundaydı. Beyni bir bilgisayar gibi çalışıyordu. Özel tabancasını yanına almadığı için kendi kendine küfretti. Olli Karhula'nın saldırganı nereye gidiyordu? On beş durak geçmişlerdi. Malko adamla birlikte Rinkeby istasyonunda indi. Burası yeni yapıları, boş sokakları ve buz gibi esen rüzgarı ile hiç de içaçıcı bir yer değildi. Sokaklar ıssızdı. Bu yüzden Arap'la arasındaki mesafeyi arttırdı. Az sonra adam üstünde "Pansiyon-Restoran" yazan üç katlı binaya girdi. İçerde esmer tenli kişilerin çokluğu Malko'nun dikkatini çekti. Loş bir koridor otel odalarına açılıyordu. Karla kaplı olan çatı çökecek gibiydi. Malko binayı incelerken ikinci katında bir odanın ışığı yandı. Aradığım adamın odası olmalı diye düşündü ve ışık yanan pencereyi hafızasına kaydettikten sonra sokakta yürümeye başladı. Sonuna geldiğinde sokağın adının Trondheimgatan olduğunu gördü. Natalja'nın arkadaşı kırk dört numarada kalıyordu.

Malko sevinçle oradan ayrıldı. Nihayet diş dokunur bir şeyler elde edebilmişti.

Kevin Nudson elindeki el bombasını çevirip duruyordu.

— Finlandiya malı. Buradaki bütün silahlar Finlandiya'dan geliyor. Adamı görüntüleyememiş olmanız çok yazık, dedi.

— Jüri ile onu yakın takibe almamız lazım, isveçliler 'i devreye hiç sokmadan adam hakkında daha çok bilgi edinmemiz gerekiyor. Bu fikrime katılıyor musunuz?

— Kanunsuz bir iş yapmadıkça fikrinize katılıyorum. Çok dikkatli olmalısınız. Olli Karhula'yı görmeye gidecek misiniz?

— Beni yemeğe davet etti.

— Gereğinden fazla bilgi vermeyin.

— Eğer onun gerçekten yardımcı olmasını istiyorsak gerçeği anlatmak zorundayız, dedi Malko. Natalja şu anda kendinden şüphelendiğimizi bilmiyor. Bu çok işimize yarayacak.

Olli Karhula alabalığından ilk çatalı aldığı anda Malko'nun anlattıkları bitmişti.

— Gerçekten bir CIA ajanı mısınız? diye alçak sesle sordu.

Malko'yu yabancı gezegenden gelmiş biri gibi süzüyordu.

— Evet, dedi Malko.

Olli Karhula artık Lee Updike olayını ve önemini bütün ayrıntılarıyla öğrenmişti. Ama Natalja Kippar hakkında anlatılanlara inanmak istemiyordu.

— Fakat dediğinize göre onu da el bombası ile öldürmeye kalkmışlar.

Malko Finlandiyalı'ya acıyan gözlerle baktı.

— Olli lütfen gerçekleri görmeye çalışın. Bizi böyle bir şeye inandırmak istediler. Şüpheleri Natalja'dan başka yöne çekmek için böyle bir oyun oynadılar.

— Bu sizin düşünceniz.

— Ama Natalja'nın size saldıran adamla konuştuğunu siz de gördünüz...

— Belki de adamın gerçek kimliğini bilmiyordu.

Bir sessizlik oldu.

— Böyle bir şeyi niye yapsın ki? diye sordu Finlandiyalı.

Malko gözlerini Finlandiyalı'ya dikerek:

— Söylemesi çok zor Olli ama sanırım Natalja bizi işin başından beri aldatıyordu, dedi. Lee Updike olayında Sovyetler hesabına çalışıyor ve çok önemli bir görevi var. Kendisinden şüphelendiğimi anlayınca el bombası olayını gerçekleştirdiler. Size gelince, herhangi bir şey söylememeniz için sizi susturmak istediler.

— Beni öldürmek mi? Neden?

— Belki farkında değilsiniz ama Natalja hakkında bazı gizli şeyler bildiğiniz muhakkak.

Finlandiyalı çatalı tabağına bıraktı.

— Hiçbir şey bilmiyorum. Natalja bana karşı her zaman dürüst davrandı.

Malko ona acımaya başlamıştı. Hâlâ Natalja'nın etkisi altındaydı. Olli'nin gözleri yaşarmıştı. Bakışlarını Malko'ya dikerek:

— Natalja kötü bir kız değildir, dedi.

— Ben kimseyi yargılamıyorum, ama yardıma ihtiyacım var. Onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?

Sonunda Finlandiyalı alçak sesle anlatmaya başladı.

— Kuzenlerinden biri su katılmamış komünistti. İkinci Dünya Savaşı'nda Almanlar tarafından tutuklanmış ve çok işkence görmüştü. Daha sonra Tartu'da KGB'nin yerel şeflerinden biri oldu.

— Bu bilgiyi size kim verdi?

— Finlandiya polisi. Beni Natalja hakkında uyarmışlardı.

— Bu konuyu Natalja ile konuştunuz mu?

— Evet bana kuzeninden nefret ettiğini ayrıca bütün aileden sorumlu olamayacağını söylemişti. Gerçekten de eğer Estonya'da kalsaydı o adamın sayesinde bugün çok iyi bir yere gelebilirdi ama o özgürlüğü seçti.

Bir kere daha gerçeklerden uzaklaşıyordu.

—Hepsi bu mu? diye sordu Malko.

Olli birkaç saniye sessiz kaldı.

— Bir gün annesine Natalja'dan haber almak amacıyla bir mektup yazmıştım. Gönderdiği cevapta o yaz kendisini ziyarete geldiğini de yazmıştı...

— Bu mektuptan Natalja'ya bahsettiniz mi?

— Hayır.

Annesi kızına mektuptan söz etmiş olabilirdi. Bu da ihtiyar Lembit Fuchs'un verdiği bilgilere uyuyordu. Tek tek hiçbir inandırıcılığı olmayan bilgiler bir araya geldiğinde bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Yine de kesin delili Olli'ye saldıran adamdan elde edebileceklerdi.

Olli Karhula sıkıntılı bir şekilde Malko'ya bakıyordu.

— Çok dikkatli olmalısınız, dedi Malko.

Finlandiyalı başını salladı.

— Peki niye şimdi? Bütün bunları üç senedir biliyorum.

— Şu ana kadar sizi ortadan kaldırmaları için bir sebep yoktu. Bütün büyük örgütler gibi KGB için de cinayet en son başvurulacak yoldur.

"Bu operasyon öncesinde Natalja, sizin ortadan kaldırılmanızı gerektirecek kadar önemli bir ajan değildi. Şu anda ise KGB'nin vazgeçemeyeceği kadar önemli bir operasyonda görev almış durumda. Bu durumda sizin varlığınız Natalja için en büyük tehlikeyi oluşturuyor."

Olli Karhula bir robot gibi balığını yemeğe devam ediyordu. Başını Malko'ya doğru kaldırarak:

— Şimdi ne yapacaksınız? diye sordu.

— Hiçbir şey. Anlattıklarına inanmış gibi yapıp Natalja'yı kontrol altında tutacağız ve Ruslar'ın planının ne olduğunu öğrenmeye çalışacağız. İsveç polisi yüzünden elimiz kolumuz bağlı. Kurnazca davranmak zorundayız. Sizden istediğim bir tek şey var. Konuştuklarımızı asla Natalja'ya anlatmayacaksınız.

— Size söz veriyorum, dedi Olli Karhula. Yalnız bütün gelişmelerden beni haberdar etmenizi istiyorum.

Malko oturduğu yerde uzun uzun esnedi. Gözetlemeye devam etmek için sabahın altısında uyanmıştı. Olli ile içtikleri beyaz şarap yüzünden midesi kaynıyordu. Yanında oturan Jüri ise değişmez mavi deri ceketini uykusunu almış, cin gibiydi. Hava o kadar soğuktu ki Volvo'nun kaloriferi sonuna kadar açık olmasına rağmen içerdeki hava ancak kırılmıştı, ilk konuşan Jüri oldu.

— Dün akşam Lee Updike bana telefon etti, çok heyecanlı bir hali vardı.

— Neden?

— Natalja evine konan el bombasından söz etmiş. Polisin kadını yakın korumaya almasını istiyormuş... Ama Natalja onu vazgeçirmeyi başarmış.

— İlişkileri nasıl gidiyor?

— Lee ona sırılsıklam aşık. Bana bu pazarki doğum günü için Natalja'ya manto almak istediğini söyledi.

— Bir parti mi veriyor?

— Hayır, anladığıma göre baş başa olacaklar.

Anlaşılan Lee Updike kapana girmek üzereydi. Estonyalı'ya dönerek:

— Jüri, Natalja'nın "temiz" olduğundan emin misiniz? diye sordu Malko.

— Bilmiyorum, her şey anlaşılmaz hale geldi.

Bir tartışmaya girmemek için bacaklarının uyuşukluğunu gidermek üzere arabadan çıktı.

Malko dürbünle gözetlemeye devam ediyordu.

İki saattir benzin istasyonunda 44 numaralı pansiyonu gözlüyordu. Sabah yediye doğru pansiyon boşalmıştı, ama bekledikleri kişi henüz ortaya çıkmamıştı.

Sabah sisi yavaş yavaş dağılıyordu. Pansiyondan çıkan bir siluet hızla ters yönde yürümeye başladı. Bu bekledikleri adamdı.

— İşte o! diye bağırdı Malko. İzlemek için iyice uzaklaşmasını bekleyin, sizi tanımıyor.

Jüri Maran arabadan çıkıp uzaklaştı. Aradan yarım saat geçmişti ki genç Estonyalı yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle çıkageldi.

— Onunla birlikte metroya binmiştim. Üç istasyon sonra metrodan inip hemen bir taksiye bindi. Onu takip edemedim..

— Gidip kaldığı yere bir göz atalım, dedi Malko.

Kimseye görünmeden pansiyona girdiler. Merdivenler korkunç bir şekilde gıcırdıyordu. İkinci kata çıktıklarında etrafta hiç ses duyulmuyordu. Malko adamın kaldığı odanın kapısına yaklaşp kilidi inceledi. Çok basit bir kilitti. Genç Estonyalı'ya dönerek:

— Açabilir misiniz? dedi.

Jüri cebinden bir tomar anahtar çıkardı.

İki dakika sonra içeri girmişlerdi.

Çok sade döşenmiş bir odaydı, askılık boştu. Göze çarpan tek şey yatağın üzerindeki kilitli valizdi. Jüri maharetini tekrar göstererek bavulu kolayca açtı.

Yağlanmış pırıl pırıl duran iki adet Suomi makinalı tabanca, üç tane Smith-Wesson, bir adet 357 Magnum, el bombaları ve şarjörler büyük bir özenle dizilmişti.

— Valizi götürelim mi? diye sordu Jüri.

Malko kararsızdı. Silahları alıp polise vermek çok kolaydı. Böylece KGB'nin planlarını alt üst edebilirlerdi. Ama Ruslar bu kez de hiç bilmedikleri başka yollara başvurabilirlerdi.. Bilmece yavaş yavaş çözülmeye başlıyordu. Sevimli Natalja bir KGB ajanıydı. Fakat hâlâ planlarını tam olarak anlamış değildi. Lee Updike'ı öldürmek isteyeceklerini sanmıyordu, öyleyse bu silahların anlamı neydi?..

— Valizi götürmekle bir sonuç alamavız. diye cevap verdi Malko.

Çok büyük bir riske giriyorlardı, ama Ruslar'ın niyetini öğrenmenin tek yolu buydu.

Jüri makineli tabancalardan birini eline aldı.

— Bu silahları çok iyi tanırım. Finlandiya'da, hatta Estonya'da her yerde bulabilirsiniz. Bunları daha çok köylüler kullanır.

Juri'nin söyledikleri Malko'ya bir fikir verilişti.

— Makineliyi söküp horozun yayını çıkartın.

Böylece silah işe yaramaz hale gelecek ve kullanan bunun çok geç farkına varacaktı. Birkaç dakika içinde Jüri sökme işlemini tamamlamıştı. Ama el bombaları için yapacak bir şey yoktu...

— Haydi gidelim, dedi Malko.

Odadaki araştırmaları sırasında, Malko adama ait bir Irak pasaportu bulmuş ve bütün özelliklerini not etmişti. CIA'dakilerin sevinçten havalara sıçrayacağını tahmin ediyordu.

Malko duştan çıkarken birden Juri'nin söylediği bir şey kafasına takıldı. Koşarak, telefona doğru seğirtti, Olli'nin numarasını çevirdi.

— Yeni bir şey var mı? diye sordu Finlandiyalı.

— Hayır, sadece küçük bir bilgiye ihtiyacım var. Bana Natalja'nın doğum tarihini söyleyebilir misiniz?

— 23 Eylül 1956, diye duraksamadan cevapladı Olli, niye sordunuz?

— Sadece merak, dedi Malko.

Bilmecenin son parçası da böylece yerine oturmuş oluyordu.

Olli Karhula telefonda havlar gibi bağıırıyordu.

— Doğum günü tarihini niçin öğrenmek istediniz?

— Size söyleyemem.

— Bu durumda ben de gider kendisine sorarım!

İşler karışmaya başlamıştı.

— Olli, eğer böyle bir şey yaparsanız altından kalkamayacağınız sonuçlardan sorumlu olursunuz, dedi Malko.

— Umurumda değil, diye cevap verdi Olli. Anlattıklarınızdan hiçbir şey anlamamıştım zaten. Herkes bana yalan söylüyor, gerçeği öğrenmek istiyorum. Bana bunun için söz vermişsiniz!

— Natalja doğum gününün gelecek pazar olduğunu söylemiş, yani ayın 14'ü. Böylece söylediği bir yalanı ortaya çıkartmış oldunuz.

— Niçin böyle bir yalan söylediğini biliyor musunuz?

— O günü Lee Updike'la geçirmeyi planlıyor.

— Eee?

- Bunun mutlaka bir sebebi olmalı. Henüz anlayabilmiş değilim, fakat tekrar ediyorum. Natalja bu konuştuklarımızı bilmemeli.
- Tamam, dedi Finlandiyalı, yalnız bir şartla: bundan sonra sizden hiç ayrılamayacağım, yoksa her şeyi ona anlatırım.
- Bu sizin için çok tehlikeli olabilir, dedi Malko. Unutmayın, ikimiz de saldırıya uğradık.
- Her şeyi göze alıyorum, dedi Olli Karhula. Zaten artık hayattan fazla bir şey beklemiyorum.

- Adamınızın kimliğini belirledik, dedi Kevin Hudson. Adı Adnan Candemir, PKK üyesi. Iraklı. Yıllardan beri KGB hesabına çalışıyor. Çok tehlikeli biri. İşlenen cinayetlerin çoğunun arkasında onun olduğu sanılıyor.
- Bunları nereden öğrendiniz?
- SAPO'daki arkadaşlarımız bize yardım elini uzattı. Söylediklerine göre bu Adnan Candemir'in İsveç'e ilk gelişi değilmiş.
- Yalnız çalışmadığı kesin, dedi Malko. Odasında gördüğümüz silahları ülkeye başka birileri sokmuş olmalı. Durum endişe verici...
- İsveçliler silahların ülkeye sokulduğunu mutlaka biliyorlardır ama görmemezlikten gelmek herkesin işine yarıyor. Planlarınızı çözebildiniz mi?
- Evet, anladığıma göre Ingrid Stor KGB için çalışmasına rağmen sadece bir figüran, önce Lee Updike'ı iyice kendine bağladı ve sonra ondan uzaklaştı. Böylece Lee, Natalja'nın kollarına düştü. Tahminime göre önümüzdeki dört gün içinde önemli bir şeyler olacak özellikle 14Aralık günü.
- Lee'yi kaçırmayı planlıyorlar, yoksa Adnan Candemir'i getirtmezlerdi, dedi Amerikalı. Updike'a haber vermeniz gerek.
- Adnan Candemir, operasyonun güvenliğini sağlamakla görevli yani bir "bebek bakıcısı". Bu aşamada Lee'yi Natalja'ya karşı uyarmak tam bir çılgınlık olur.
- Kevin Hudson kızgınlıkla Malko'ya baktı.
- Bana yüklediğiniz riskin farkında mısınız? Söylediklerinizin çoğu sadece bir varsayım. Eğer Ruslar'ın planı yürürse yapacağımız bir şey kalmaz.
- Evet, diye durumu kabul etti Malko, ama unutmayın ki hareketleri kısıtlı olacak. SAPO Lee Updike'ı korumaya devam edecek mi?
- Gevşek bir şekilde...
- O sırada bürodaki telefon çalmaya başladı. Kevin Hudson uzun bir süre telefonla konuştu. Görüşmesi bittiğinde Malko'ya döndü.
- Sizi öldürmeye çalışan kadın Hala Salameh, terkedilmiş bir evde ölü olarak bulunmuş. Ev yanmış, itfaiye söndürme çalışmaları sırasında kadını farketmiş. Boğularak öldürüldüğünü

söylediler...

— SAPO bu konuda ne diyor?

— Filistinliler arasında bir hesaplaşma olduğunu sanıyorlar. Hâla Salameh Suriye'ye çok yakındı, bu yüzden öldürülmüş olabilir.

— Ya da konuşmasını önlemek için, diye tamamladı Malko.

Amerikalı bürosundaki takvime göz attı.

— 14 Aralık'a kadar önümüzde dört gün var. Bu andan itibaren yanınızda silah taşımanıza izin veriyorum. Yalnız doğabilecek sonuçlardan yalnız siz sorumlu olacaksınız. Ne yaparsanız yapın ama Lee Updike'ı onların ellerine bırakmayın.

— Deneyeceğim.

— Peki ya Olli Karhula? Ona güveniyor musunuz?

— Onu kontrol edebilirim, ama gorillerim yanımda olsaydı daha iyi olurdu.

— Bu kadar kısa süre içinde İsveçliler'i ikna edip onları getirmemiz çok zor. Bu görev için Jüri Maran'la yetinmek zorundasınız. Olağanüstü bir durum olursa "bebeği" İsveçliler'e devrederiz.

Jüri Maran, Malko'yu büyük bir heyecanla dinlemişti. Ellerini sarı saçlarının arasından geçirdikten sonra:

— Söylediklerinizden emin misiniz? diye sordu. KGB'dekiler çok kurnaz kişilerdir, hazırlanmış başka bir tuzak olamaz mı?

— Zannetmiyorum, dedi Malko. Küçük bîr ihtimal daha var ama oldukça zayıf.

Jüri söyleyecek söz bulamıyordu. Elinde oynadığı ekmek parçasını masanın üstüne atarak dolu gözlerle:

— Bu sürtüğe ne yapmayı düşünüyorsunuz? dedi.

— Görevini engellemek. Şiddet kullanacağını sanmıyorum, ama Adnan Candemir'den pek emin değilim. Bizi tanımaması en büyük avantajımız. Yine de bir çatışma olması ihtimali mevcut. Silahınız var mı?

— Evet, dedi Estonyalı gözlerini yere indirerek, Bay Hudson'un bundan haberi yok.

— Bundan böyle devamlı silah taşıyacaksınız. Özellikle Natalja'ya bir şey farketmemeye çalışın.

— Adnan Candemir'i ben mi gözaltında tutacağım?

— Hayır. Bana kalırsa o sadece operasyonun güvenliğini sağlamakla görevli. 14 Aralık'ta görevi sona erecek. Asıl izlemeniz gereken kişi Lee Updike. Bir an bile onu gözden kaybetmeyeceksiniz. Her an yanında olmaya çalışın.

Jüri başıyla Malko'nun söylediklerini onayladı. Natalja'nın ihaneti onu çok sarsmıştı. Ayrılmadan

önce el sıkıştılar ve Estonyalı hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Kutup rüzgârı eski radyo binasını dövüyordu. Malko içeri girdiğinde dışları birbirine vuruyordu. Büyük güne üç gün kalmıştı. İyi bir uyku çektiği için kendisini çok formda hissediyordu. Isı -27 dereceye kadar düşmüştü. Ingrid Stor'u üçüncü kattaki stüdyolardan birinde buldu. Ingrid de Malko'yu görmüştü. Her zamanki gibi yine çok güzel ve anlamlıydı.

Öpüştüler.

— Ne haber?

— Yakında gidiyorum, dedi Malko. Size veda etmek için uğramıştım. Hâlâ Finlandiya'ya gitmeyi düşünüyor musunuz?

— Elbette.

— Lee de sizle geliyor mu?

— İstemiyor, diye cevap verdi kadın, ama belki fikrini değiştirir. Bakın o da geliyor, isterseniz kendisine sorabilirsiniz.

— Ah! Öyle mi?

Şaşırmış gibi görünmeyi başarmıştı. Amerikalı'nın Ingrid'i ziyarete geldiğini Juri'den öğrenmişti.

Genç kadın başını stüdyonun girişine doğru çevirdi. Lee Malko'yu görür görmez suratını astı.

— Yine mi siz? diye homurdandı.

— Beni kafeteryada bekler misiniz? Bitirilecek bir işim var.. Konyağımı ısmarlayın, az sonra yanınızda olurum, dedi Ingrid.

Radiohuset'in kafeteryasında kimsecikler yoktu ve salon çok sıcaktı. Lee Updike durumdan hiç memnun görünmüyordu.

— Benden ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Ingrid Stor'la birlikte Finlandiya'ya gitmeyi düşünüyor musunuz?

— Bu sizi niye ilgilendiriyor?

— Bay Updike sizi uyarıyorum. Bu Finlandiya yolculuğu sizin için çok tehlikeli olabilir.

— Ne tehlikesi?

— Sovyetlerin sizi kaçırabileceğini hiç düşünmediniz mi? Finlandiya böyle bir iş için ideal bir yer.

Amerikalı bilim adamının yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

— Ve Ingrid de bir KGB ajanı, değil mi? Peki ya siz kimsiniz Bay Linge? Beni niçin Viyana'ya davet ettiniz? CIA hesabına kaçırılmak için mi?

Tartışma sertleşmişti.

— Bay Updike, diye söze başladı Malko, CIA'nın sizi kaçıracağını düşünmeniz çok saçma. Amerikalıların ülkenize geri dönmenizi istemeleri son derece doğal, ama asıl önemli olan sahip olduğunuz bilgilerin Ruslar'ın eline geçmesini önlemek.

Lee Updike umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti:

— Benimle bu şekilde konuştuğunuza göre bir CIA ajanı olmalısınız. Kimse bana bildiklerimi söyletmek için baskı yapamaz...

— KGB'nin sizi konuşurmak için yeterli imkânı yok mu sanıyorsunuz?

Lee Updike masaya birkaç Kuron bırakarak ayağa kalktı.

— Artık yeter, Bay Linge. Bu konuşma burada bitmiştir! KGB böyle bir riski göze alamaz, dedi.

Hızlı adımlarla kafeteryayı terkederken Malko arkasından yetişip onu durdurdu:

— Sakın Finlandiya'ya gitmeyin, geri dönemezsiniz.

Amerikalı omuzlarını silkerek asansöre yöneldi.

Malko, Lee'nin asansörde kayboluşunu izledi. Gerçek kimliğini açığa çıkarmıştı. Bu konuşmadan mutlaka KGB'nin haberi olacaktı. Böylece CIA'nın kontrolü elden kaçırdığını düşüneceklerdi.

Albay elindeki teleks metnini bir daha okudu, inanamıyordu. Gelen mesaj operasyonun ileri bir tarihe ertelenmesini emrediyordu. Isı -20 dereceye indiğinde Albay felaketin yaklaştığını anlamıştı, öfkenin bütün vücuduna yayıldığını hissetti. O hırsıyla telefona sarıldı.

— Mariana! Derhal Moskova'yı ara!

Sekreteri başını kapıdan uzattı. Çok önemli durumların dışında Moskova'yı direkt olarak aramazlardı. Bu güvenlik açısından çok tehlikeliydi. Bütün telefon konuşmaları Amerikalılar tarafından dinleniyordu.

— Moskova'da kimi arayacağım yoldaş Albay?

— Yoldaş General Boris Ivanovitch Sakharov'u.

Büyük patron... Sekreter hemen bürosuna döndü. Emirler bu tip görüşmeleri yasaklıyordu. Çok vahim bir durum olmalıydı.

Viktor İndusk bir sigara yakarak beklemeye başladı. Kalbi sıkıntı ve heyecandan sıkışmaya başlamıştı. General Sakharov bu telefona çok sinirlenecekti, ama KGB'nin ağır bürokrasi çarkına girmesi onu çok geciktirecekti. Yedi dakika sonra telefon çaldı, sekreter heyecanlı bir sesle:

— Yoldaş General Sakharov hatta efendim, dedi.

— Yoldaş General sizi saygıyla selamlarım, dedi Viktor İndusk titreyen bir sesle.

— Beni niçin aradın Viktor Stefanovitch?

— Çok önemli bir sebep yüzünden, yoldaş General dedi. Operasyonun ileri bir tarihe ertelenmesini emreden teleksinizi aldım. Fakat bu mümkün değil yoldaş General..

Generalin şaşkınlığı birkaç saniye sessiz kalmasına yol açmıştı. Birden homurtulu sesi duyuldu.

— Viktor Stefanovitch! Sen düşündüğümden aptalmışsın. Bu kararı laf olsun diye aldığımı mı sanıyorsun? Benim de bazı nedenlerim var... Eğer hava yumuşamazsa, iki gün içinde Baltık denizi buz pistine dönecek ve çözülmesi haftalar alacak. Şimdi beni rahat bırak!

— Yoldaş General, diye yalvardı Viktor İndusk, lütfen bana inanın. Eğer tarihi değiştirirseniz operasyon yapılmamakla kalmayacak, aynı zamanda ajanlarımızdan birinin gerçek kimliği ortaya

çıkacak ve böylece bütün plan da herkes tarafından öğrenilmiş olacak.

Bu kez General bağırmadı. İndusk'u tanıyordu. İyi bir komünist ve vatanseverdi. Aptal birisi değildi.

— Ne istiyorsunuz Viktor Stefanovitch? Ben zamana hükmedemem.

— İptal emrini en son aşamada vermenizi istiyorum yoldaş General. O zamana kadar belki şartlar düzelir.

— Düşünürüm, diye homurdandı General. Derhal bana son durum hakkında ayrıntılı bir teleks yolla.

Natalja ilk defa Lee Updike'in odasına çıkmayı kabul etmişti. Christiana'da çay içtikten sonra yürüyerek Lee'nin kaldığı otele gelmişlerdi. Odadaki dağınıklığa bakarak:

— Senin bir kadına ihtiyacın var, dedi Natalja.

Rahat ve konforlu gözüken tek mobilya yataktı. Natalja kendini yatağın üzerine attı, biçimli bacakları ortaya çıkmıştı. Lee Updike hemen yanına ilişti. Sinemadan beri beraber olamamışlardı. Natalja, Lee'nin kendisine yaklaşmasına müsaade etti.

Bir haftadan beri kimseyle ilişki kurmamıştı. İçindeki arzu her geçen saniye büyüyor, Natalja ile sevişmek için can atıyordu. İlk önceleri itiraz etmeyen genç kadın, Lee'nin işi ileri götürdüğünü görünce kendini hemen geri çekti.

Lee büyük bir arzuyla Natalja'ya sarılmaya çalışıyordu.

— Seni seviyorum Natalja, diye mırıldandı.

Kadının yüzüne alaycı bir gülümseme yayılmıştı:

— Bense İngrid'i sevdiğini sanıyordum, dedi.

— Hayır hayır. O sadece benim şehvet duygularını kamçılıyordu. Ama sen öyle güzel ve tatlısın ki.

Natalja boğuk bir sesle:

— Ben de uzun zamandır kimseyle sevişmedim dedi. Doğum günümde bana verebileceğin en güzel hediye bu olacak. O zamana kadar sabredebilirsin değil mi?

Lee Updike isteksizce evet demek zorunda kaldı.

Artık balık zokayı yutmuş ve kurtulması için hiçbir şansı kalmamıştı.

8. BÖLÜM

Pencereye düşen iri kar taneleri hemen eriyordu. Malko uzun uzun esnedi. Bütün gece sadece iki saat uyuyabilmiş, geri kalan sürede gözetleme işine devam etmişti.

Kar tabakası sesi emen bir filtre gibiydi. Takvime göre güneş 14 Aralık pazar günü saat yedi buçukta doğacak, öğleden sonra üçe doğru batacaktı. Saat sekize gelmesine rağmen ortalık hâlâ aydınlanmamıştı. Geriye sayma bitmiş, nihayet büyük güne gelmişlerdi. Malko içindeki sıkıntıyı atmak için duşa girdi. Bugün Kippar'ın "doğum günüydü".

Bir gece önce Natalja ile birlikteydi. Kadın telefon ettikten sonra Operakallaren'de yemek yemişler, daha sonra Natalja'nın evine gitmişlerdi. Sevişirlerken telefon çalmıştı. Arayan Lee'di. Natalja uykudan yeni uyanmış gibi yapıp Amerikalı aşığını sakınleştirmiş, sonra da hiçbir şey olmamış gibi Malko'yla sevişmeye devam etmişti.

Bütün hafta boyunca Malko 'yu arayarak yalnız bırakmamış, tam bir aşık gibi davranmıştı.

Malko banyodan çıkıp giyindi. Yağan kar havanın yumuşadığını gösteriyordu. Hava sıcaklığı perşembeden beri düzenli olarak yükseliyordu. Lee Updike'in etrafındaki faaliyet bir anda durmuş, ne Adnan Candemir, ne de İngrid Stor ortalıkta gözükmişti. Jüri sayesinde her gün Lee Updike hakkında bilgi alıyordu. Başlarından benzer olayların geçmesi Amerikalı'nın Jüri'ye karşı sempati duymasına yol açmıştı.

Olli Karhula her gün saat dokuzda Malko'yu arıyordu.

Malko Jüri'ye, o sabah için Adnan'ı şafaktan itibaren izlemesini söylemişti. Eğer bugün bir şeyler olacaksa "bebek bakıcısı" Kürd'ün olaylara karışacağı kesindi. Malko, Lee Updike'in Natalja ile ne zaman ve nerede buluşacağını bilmiyordu. Harekete geçmek için Jüri'nin Adnan Candemir hakkında getireceği raporu bekleyecekti. Ondan sonra sıcak takip başlayacaktı. Şansları vardı, sadece beş saat boyunca hava aydınlık kalacaktı.

Tabancasını eline alarak son bir kontrolden geçirdi.

KGB'nin Lee'yi kaçırmak için nasıl bir yol izleyeceğini kestiremiyordu. Tahminine göre Natalja Lee Updike'ı sakın sessiz bir yere götürmekle görevliydi. Malko'nun aklına İsveç'i baştan başa dolaşan Sovyet Tır'ları geldi, ama bu tehlikeli bir yoldu. Uçağı tercih etmeleri zayıf bir olasılıktı. Geriye tek ihtimal kalıyordu! Gemi.

Hangi yolu seçerlerse seçsinler, Sovyetler bir süre için kara yolunu kullanmak zorundaydılar. Bu da onlara müdahale imkânı sağlayacaktı. Fakat en ideali Rus ajanlarını suçüstü yakalamaktı.

Kevin Hudson pazar gününü bürosunda geçireceğini bildirmişti, böylece her an harekete hazır olacaktı.

Jüri Maran emektar silahını çıkarıp bir güzel temizlemişti. Oda soğuk olmasına rağmen heyecandan bunu farkedecek durumda değildi. Elinden geldiğince Natalja'yı düşünmemeye çalışıyordu.

Şarjörü silahına takarak, kemerine soktu. Otomatik hareketlerle mavi deri ceketini giydi, kapıyı kapatıp merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Hava henüz aydınlanmamıştı. Metro istasyonuna doğru yürüdü. Yarım saat sonra Rinkeby'de olacaktı. Artık kendini tamamen işine vermesi gerekiyordu.

Albay Viktor İndusk Tallin'deki hava durumunu öğrenmek için radyoyu açtı. Soğuk hava devam ediyordu. General Sakharov, yolladığı telekse cuma günü cevap vermişti. Operasyon hâlâ yürürlükteydi, ama Tallin askeri limanı Paldisky'deki denizciler için kendi payına düşen bölümü gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceklerini henüz bilemiyorlardı.

Radyoyu kapatarak kendine bir çay koydu. Hava aydınlanmamıştı ama yoğun kar yağışı seçilebiliyordu. Bu pazar gününün, mesleğinin en uzun günü olacağına emindi. Paltosunu alarak asansörü çağırdı ve elçiliğe gitmek üzere yola koyuldu.

O sabah Lee Updike beşte uyanmış, sonra bir türlü uyumamıştı. Sık sık saatine bakıyordu. İçindeki istek dayanılmaz hale gelmişti...

Natalja Kippar, kendisini ustalıkla reddettiğinden beri aklından çıkmaz olmuştu. Sakinleşmek için düşün altına girdi. Sonra büyük bir havluya sarınarak pencerenin yanına geldi. Vasterlangatan karanlık ve ıssızdı. Kar yağışı devam ediyordu.

Birden geçmişi ona çok geride kalmış gibi geldi. Bildiklerini unutmamıştı ama mümkün olduğu kadar az düşünmeye çalışıyordu.

Geçmişi düşünmesi ona Leslie Manson'u ve hazin ölümünü hatırlattı. İçi birden sıkıntıyla dolmuştu. CIA ajanının sözleri aklına geldi.

Ya Amerikalılar onu öldürmeye karar vermişlerse?

Ertesi günü SAPO'ya gidip bu Avusturyalı gazeteci hakkında bildiklerini anlatmaya karar verdi.

Beynini kemiren başka bir şüphe daha vardı. Ya sevgili Natalja'sı başka bir saldırıya hedef olursa? Satın aldığı kürk mantoya sevgiyle baktı. Bu hediye onun doğum günü için almıştı. Birden

gözünün önüne Natalja'nın boğazlanmış cesedi geldi. Zihninde canlanan hayalden o kadar korkmuştu ki, ona telefon edemedi yapamadı. Fakat birden çok şaşırды, kimse açmıyordu. Yanlış numarayı çevirdiğini zannederek bir daha çevirdi. Yine cevap veren olmadı. Natalja sabahın bu saatinde nerede olabilirdi? Deli gibi giyinerek dışarı çıktı, basamakları dörder dörder indi.

Koşarken kar taneleri yüzüne, yapışıyordu. Acaba Natalja'nın başına kötü bir şey mi gelmişti?

Natalja Kippar Kungsgatan'daki metro istasyonuna girdiğinde her tarafı buz tutmuştu. Tedbirli davranıp iki kilometreye yakın yolu yürümüş, taksiye binmemişti.

Ona kalsa bu son randevuya gitmezdi ama operasyonun geleceği açısından buna mecburdu. Bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. Artık İsveç'ten bıkmıştı. Bu görevden sonra dünyanın başka bir köşesine gönderilecekti, belki Moskova'ya giderdi...

Metro girişindeki "Kebab" adlı kafeteryada sadece iki kişi vardı. Natalja içeri girip kapıyı görebileceği bir yere oturdu ve beklemeye başladı.

Yirmi dakika sonra metrodan inen kalabalığın arasında Adnan'ı farketti. O da çok üşümüşe benziyordu. Masaya oturduğunda bir an göz göze geldiler. Adnan gülümsüyordu. Natalja sinemadaki ilk karşılaşmalarını düşündü.

— Her şey yolunda mı? diye sordu Adnan.

— Evet. Sen de bizimle birlikte geleceksin.

— Ya arkadaşlarım?

— Onlar da bizimle gelecek. Geride kimse kalmayacak.

Plan Adnan'ın hoşuna gitmişti. Natalja'nın söylediklerini başıyla onayladı. O da bir an önce bu ülkeden gitmek istiyordu. Kısıtlı bir görevi vardı ve tamamıyla Natalja Kippar'a bağlıydı.

— Şimdi ne yapıyoruz? diye sordu.

Natalja, Adnan'a ne yapması gerektiğini anlattı. İş basitti, sözlerini bitirirken:

— Gürültü çıksa bile arada hiç boş zaman bırakmayacaksın, anlaşıldı mı?

Adnan Candemir anladığını belirten şekilde başını salladı. Ayrılmadan önce birer kahve daha söylediler. Adnan birden Natalja'nın bakışlarının bir yere takıldığını gördü.

— Sakın kımıldama, diye fısıldadı kadın. Aynaya bak, şu mavi ceketli adama.

Adnan barda ayakta duran, elleri cebinde mavi ceketli adamı görmüştü. Natalja'nın yüzü kağıt gibi bembeyaz olmuştu.

— Kim o?

— Karşı taraftan biri, diye cevapladı Natalja.

Görüldüğünün farkında olmayan Juri'nin oradan uzaklaşmasını sessizlik içinde izlediler.

Natalja'nın midesi ağrımaya başlamıştı. Böyle bir durum için herhangi bir talimat almamıştı. Gireceği riskin büyüklüğünü hesaplamaya çalıştı. Juri'nin o saatte orada bulunması tesadüf değildi. Buraya gelirken izlenmediğinden emindi. Belki de Adnan'ın kimliğini öğrenmişlerdi. Bu durumda ya operasyonu iptal etmek zorunda kalacaktı ya da hasmını ortadan kaldıracaktı.

— Adnan, biraz temizlik yapman gerekecek, dedi.

Kafeterya yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Kısık sesle gerekli talimatları verdi. Kurallara karşı geldiğini biliyordu ama başka çaresi yoktu. Savunmasını, iş bittikten sonra daha kolaylıkla yapabilirdi.

Iraklı, Kürt büyük bir soğukkanlılıkla anlatılanları dinledi. Bu işi ilk defa yapmıyordu. Jüri ortalıkta görünmüyordu, ama onları gözetlediği kesindi.

— Haydi, iş artık sana düşüyor.

Adnan ayağa kalktı, kafeteryadan çıktı. Hiç acele etmeden metroya doğru yürüdü, biletini aldı. Birkaç dakika sonra Jüri Maran da metroya girmişti. Bu arada Natalja adamların uzaklaşmasını bekleyip kafeteryadan ayrıldı.

Dışarı çıktığında hava hâlâ karanlıktı. Hızlı adımlarla oturduğu eve doğru yürüdü. Tam içeri gireceği sırada koridorda bir gölge farkedip, geriledi. Hemen çantasındaki silahı çıkarıp emniyetini açtı.

— Natalja!

Şaşkınlıktan bir an donmuş kaldı. Bu Lee Updike'dı! Burada ne arıyordu? Biraz daha atik davranırsa beynine kurşunu sıkırmıştı. Az daha büyük bir felakate yol açacaktı.

Juri trenin sallantısının etkisiyle uyukluyordu. Arasına gözünü açıp Kürt'e bakıyordu. Natalja'nın böyle bir işe karışmış olması onu alt üst etmişti...

Adam Rinkeby'de metrodan inerek kaldığı pansiyona girdi. Juri Maran da pansiyonu gören küçük bir kahveye girerek beklemeye başladı. Bu arada Malko'ya telefon etti..

— Natalja'yı gördüm.

Gördüklerini anlatırken içinde büyük bir üzüntü vardı. Malko anlatılanları büyük bir dikkatle dinledi. Natalja-Candemir varsayımı doğrulanmıştı. Bugün bir şeyler olacağı kesindi..

— Sizi görmediler değil mi?

— Hayır, dedi Juri, çok dikkatli davrandım. Şimdi tekrar pansiyona geri döndü.

— Başka bir şey var mı?

— Dün akşam Lee Updike'la beraber bir kürk manto satın aldık. Bugün Natalja ile saat ikiye doğru buluşacaklar.

— Nerede?

— Natalja gelip onu alacak.

— Tebrikler! Çok iyi iş gördünüz! Şimdi sakın oradan ayrılmayın ve adamı gözden kaçırmayın. Yeni bir haber olursa beni arayın; bulamazsanız Bay Hudson bütün gün bürosunda olacak.

Juri kendinden memnun bir çorba ısmarladı. O sırada koyu tenli iki adam kahveye girip bir köşeye oturmuştu. İnsan bu mahallede kendisini ortadoğuda sanabilirdi. Juri çorbasını içtikten sonra dışarı çıkıp, iki blok ötedeki bir apartmanın girişine sığındı. Burada hiç olmazsa üşümeyecekti. Bu pazar gününün nasıl biteceğini merak ediyordu.

Bir saat sonra ortalık yavaş yavaş aydınlanmaya başladı. Karşıdaki binayı aralıksız gözetlemek Juri'yi yormuştu. Nihayet Adnan Candemir pansiyonun kapısında görüldü. Bir an durup metroya doğru yürüdü.

Takip yeniden başlıyordu.

Adnan bu kez şehrin kuzeyindeki Observatoir istasyonunda indi. Kürt metro binasından çıkıp Tulegatan'a doğru ilerlemeye başladı. Burası bodur ağaçlarla kaplı şirin bir tepeydi, ama bu mevsimde oraya kimsecikler gitmezdi. Juri bir an tereddüt etti. Takibe devam ederse saklanacak bir yeri olmadığı için ortaya çıkmak zorunda kalacaktı. Ama adamı da gözden kaybetmek istemiyordu. Sonunda Adnan'ı izlemeye karar verdi.

Adnan Candemir adımlarını yavaşlatmıştı. Juri birden arkasında ezilen karların sesini duydu. Hemen geri döndü: iki doğulu tip arkasında belirmişti. Bunlar kahvede gördüğü kişilerdi. Bu arada Adnan Candemir de elleri cebinde geriye dönmüştü.

Juri boğazının düğümlendiğini hissetti. Bir tuzağa düşürülmüştü.

Eli deri ceketinin altındaki silaha giderken gözleriyle kaçacak bir yer arıyordu. Adnan Candemir tehditkâr bir şekilde Juri'nin üzerine doğru yürümeye başlamıştı.

— Allah kahretsin! Benden ne istiyorsun?

Juri cevap vermek için ağzını açtığı sırada arkasından dolanan iki güçlü kol onu hareketsiz bıraktı. Adnan Candemir'in bakışları Juri'nin midesine doğru indi. Bu arada cebinden bir bıçak çıkarmıştı.

Natalja Kippar silahını çantasına koyduktan sonra koridorun ışığını yaktı. Lee Updike çılgın gibiydi. Adamın tabancayı görmediğinden emin olan Natalja bütün soğukkanlılığını toplamıştı. Sakin bir sesle:

— Burada ne işin var? dedi.

Şaşırmış rolü oynamasına gerek yoktu. Bu ziyaret iyiye işaret değildi.

— Bütün gece kâbuslar gördüm, diye kekeleydi genç adam. Rüyamda Amerikalıların seni kaçırdığını gördüm. Uyanmışım, sana telefon ettim. Kimse cevap vermeyince merak edip seni görmeye geldim..

Natalja birden Lee Updike'ın üzerine atılarak kollarını onun boynuna doladı:

— Harika bir insansın sevgilim. Bu akşamı sabırsızlıkla bekliyorum, diye fisıldadı.

— Neredeydin? diye ısrar etti Lee Updike.

— Bu sabah Uppsala'ya gidecek bir arkadaşımın tren istasyonunda buluşacaktık. Gitmeden önce doğum günümü tebrik etmek istemiş. Birlikte birer kahve içtik ve hemen geri döndüm. Benimle kahvaltı eder misin?

Berberce genç kadının dairesine çıktılar. Natalja'nın duyguları taşlaşmış gibiydi. En mükemmel planların bile zayıf noktaları çıkabiliyordu.

Jüri Maran, üzerine doğru gelen bıçaktan kurtulmak için olduğu yerde kıvrılmaya çalıştı. Silahın kabzasına çarpan bıçak kemerinin hemen üstünden vücuduna gömüldü.

Birden bedeninde büyük bir acı hissetti. Adnan Candemir bıçağını çekerek tekrar saplamaya hazırlandı. Jüri duyduğu acının etkisiyle debelenmeye başladı. Boş bulunan diğer iki Kürt Juri'yi bırakmak zorunda kaldı. Estonyalı iki büklüm yere yuvarlandı. Bu arada can havliyle silahını çıkardı ve taramaya başladı.

Mermilerden biri Kürtler'den birinin elindeki silaha çarparak düşürdü.

Jüri titremeye başladı, bayılmak üzereydi. Etrafım saran üç adam avının başına toplanmış kurtları andırıyordu. İçgüdüsel olarak tekrar tetiğe bastı. Bu kez adamlardan birini vurmuştu. Bu arada Adnan Candemir bıçağını ikinci kere Juri'nin karnına daldırmıştı.

Jüri ateşe devam etti ama kimseyi vuramamıştı. Adnan telaşlanmaya başlamıştı. Şu anda gürültüyü duyan biri mutlaka polise telefon ediyor olmalıydı...

Arkadaşına Kürtçe bir emir verdi. Adam boynundaki atkıyı çıkarıp Juri'nin başına doladı ve bir diz darbesiyle onu geriye doğru devirdi. Aynı anda Adnan genç Estonyalı'ya saldırarak bir hamlede boğazını boydan boya kesiverdi. Zavallı Juri'nin gırtlığından sadece boğuk bir ses çıkmıştı.

Bütün bunlar olup biterken, Tulegatan'daki apartmanlardan birinde, bir kadın onları izliyordu. Kadının çığlıkları Adnan'ın dikkatinin dağılmasına sebep oldu.

Jüri yerde can çekişirken iki adam hızla Frej-gatan istikametine doğru kaçmaya başladılar. Tepeden aşağı koşarlarken bir kadın ve çocuk aniden yolları üstüne çıktı. Kadın atik davranıp kenara çekilmiş, ama çocuk kaçacak zaman bulamamıştı Adnan Candemir çocuğun üzerine geliyordu. Çarpışma kaçınılmazdı. Kaygan zeminde durmak imkânsızdı; patika ise ikisinin geçemeyeceği kadar dardı. Eğer çarparsa, Adnan boşluğa düşebilirdi. Hızını hiç kesmeden koşmaya devam etti ve bir futbol topuna vurur gibi çocuğa bir tekme savurup zavallıyı yirmi metre aşağı yuvarladı.

Arabaya bindiklerinde çocuğun annesinin çığlıkları bütün mahalleyi ayağa kaldırmıştı. Oden-gatan'a geldiklerinde arabadan inip metroya daldılar. Ve kendilerini ilk gelen trene attılar. Adnan nefes nefese kalmış, yüreği ağzında atıyor gibiydi; gün kötü başlamıştı...

İsveçliler belki Jüri'ye göz yumabilirlerdi ama küçük çocuğa asla.. Birden koyun postu ceketindeki

kan lekelerini farketti. Kimse görmesin diye arkadaşına yaslandı. Bir yere gizlenmek için çok az zamanı vardı.

9. BÖLÜM

Malko büyük bir hızla Volvo'sunu Tulegatar, istikametine doğru sürüyordu. Kar yağışı devam ediyordu.

Yirmi dakika önce Kevin Hudson telefon ederek Jüri Maran'ın öldüğünü haber vermişti. Hemen cinayet yerine gitmesi gerekiyordu.

Tulegatan'ın bitiminde mavi-beyaz bir polis Volvo'su yolu kapatmıştı. Juri'nin öldürüldüğü yer ambulanslar ve polis arabalarıyla çevrilmişti. Birkaç meraklı soğuktan korunmak için ayaklarını yere vuruyorlardı. Bütün mahalle pencerelere üşüşmüş, olan biteni izliyordu. Malko az öteye arabasını park etti. Midesi kasılıyordu. Bütün bildiği Juri'nin öldüğü idi..

Bu görevi hiçbir zaman ona vermemeliydi. İstemedi genç adamın ölümüne sebep olmuştu. İçinden CIA'ya, Chris Jones ve Milton Brabeck adlı gorilleri kendisine vermediği için lanetler yağdırdı. Onlar kendilerini bu şekilde öldürtmezlerdi... Polislerden biri Malko'nun yolunu kesti. Neyseki orada bulunan Kevin Hudson Malko'yu görmüştü. Barikatı geçip Amerikalı'nın yanına geldi.

— O serseriler zavallıyı doğramışlar...

Malko plastik örtülerin altında yatan cesetlere baktı. Kevin Hudson plastik örtüyü kaldırdığında içinden kusmak geldi. Juri'nin karın bölgesi kan içindeydi. Kesilmiş boğazını görmemek için başını çevirdi.

— Kendisini savunacak fırsat bulmuş mu? diye sordu.

— Evet. Çevrede oturanlar görmüş. Saldırganların üzerine iki kere ateş etmiş. Üç kişilermiş. İçlerinden biri kaçarken küçük bir çocuğu boşluğa fırlatmış. Kafatası kırılan çocuk yoğun bakıma alındı.

Olaylar sarpa sarmıştı. Malko'nun gözleri Amerikalı'ninkileri aradı. Polisler belirgin bir nefretle kendilerini süzmekteydi.

— İsveçliler'le konuştunuz mu? diye sordu Malko.

— SAPO, Juri'nin benim hesabıma çalıştığını biliyordu. Hemen bana haber verdiler.

—Juri'nin bu saatte niçin burada bulunduğunu sormadılar mı?

— Tabii sordular.

— Durumu anlattınız mı?.

— Hayır.

Polislerden biri yanlarına yaklaşarak, Malko'yu selamladı ve ingilizce olarak Kevin Hudson'a:

— Öbür cesedin kimliğini öğrendik, dedi. Irak uyruklu ve Nuri Ukalan'ın sempatizanlarından. İsveç'e üç ay önce gelmiş, PKK örgütüne üye. Şimdiye kadar hiçbir suçtan hüküm giymemiş. Ayrıca üzerinde silah da bulamadık.

— Nerede oturduğunu öğrenebildiniz mi?

— Evet.

Cebinden çıkardığı küçük deftere baktı.

— İşte Rinkeby, Trondheimsgatan, numara 44.

Adnan Candemir'in kaldığı pansiyon. Ne Kevin Hudson, ne de Malko bunu bildiklerini belli etti.

Polis gözlerinin içine bakarak, konuşmasını sürdürdü:

— Size yemin ederim ki bu serserileri yakalayacağız. Yardımlarınız bizim için çok değerli olacak.

Kevin Hudson ayrılmadan önce son bir defa plastik örtüyü kaldırıp Jüri'ye baktı.

— Haydi Rinkeby'e gidelim, dedi Malko'ya.

Trondheimsgatan polis kaynıyordu. Sokağın her iki ucu polis arabaları tarafından kesilmiş, kimsenin dışarı çıkmasına izin verilmiyordu. Her tarafta sorgulamalar sürüyordu. Kevin Hudson ve Malko sokağa doğru ilerlediler. Polislerden biri yanlarına yaklaşarak:

— Sizi burada göreceğimi tahmin etmiştim, dedi.

Amerikalı Malko'ya dönerek polisi tanıştırdı.

— Bay Linge ve SAPO'dan Komiser Hussler.. Bir şeyler bulabildiniz mi?

— Hiçbir şey, diye itiraf etti İsveçli. Bir saat önce beş Kürt odalarını terketmiş. İçlerinden ikisinin eşgali Tulegatan'daki tiplere uyuyor. Haklarında ara emri çıkardık, yakında yakalanırlar...

— Onları tanıyor musunuz? diye sordu Kevin Hudson.

— Bu kişiler her zaman kontrolümüz altındadır. Çoğu PKK'ya üyedirler. Fakat hiçbir zaman onları suçlayacak kesin bir kanıt elde edemedik.

Kevin Hudson ve Malko arabaya doğru yürüdüler.

— İsveçliler'i bu işe karıştırmamaya kararlı mısınız? diye sordu Malko.

Kevin Hudson'un bakışları buz gibiydi.

— Kesinlikle. Eğer İsveçliler devreye girip "bebek bakıcıları"nı tutuklarsa Natalja operasyonu iptal edebilir... Böylece bütün çabamız boşa gider. Ayrıca bu Jüri'yi bize geri getirmez...

CIA şefi arabasını yavaşça Stockholm'ün merkezine doğru sürüyordu.

— Goriller konusunda sizi dinlemeliydim, diye yorgun bir sesle konuşmaya başladı. Fakat tepemde her dakika "aman İsveçliler'le bir sorun yaratmayalım" diyen bir büyükelçi vardı. Hakkımızda o kadar şüpheler ki...

Malko öfkesine hakim olmaya çalışıyordu. Jüri bir diplomatın pasif davranışı yüzünden ölmüştü...

— Neyse, şimdi Natalja'nın peşine düşmeliyiz, dedi.

— Biz dediğiniz kim? diye sordu Kevin Hudson.

— Olli Karhula ve ben. Bu sabah kendisiyle telefonda uzun uzun konuştuk. Benim yanımda olmak istiyor. Sevgili Natalja'sına kötü şeyler yapmamdan korkuyor.

— Ya Kürtler sizi farkedelerse ne olacak?

— Endişelenmeyin, dedi Malko. Sonumuz Jüri gibi olmayacak. Şimdi büronuza dönün, eğer olayın

kontrolümden çıktığımı hissedersen sizi ararım. İsveç polisinin Tulegatan katillerini yakalaması uzun sürmez.

— Çok tehlikeli, diye söylendi Amerikalı. Size bir telsiz vereceğim, telefona kıyasla daha çok emniyetli olur. Böylece hemen bağlantı kurabiliriz.

— İyi fikir, dedi Malko.

Malko geldiğinde Olli Karhula ayağında terlikleri, radyosunun başındaydı. Malko'nun elini sıktı.

— Gelmeseydiniz, ben size Grand Hotel'e gelecektim.

— Jüri Maran öldü, dedi Malko.

Finlandiyalı hiç ses çıkarmadan Malko'nun anlattıklarını dinledi. Natalja'nın bu operasyondaki rolünü duyunca dayanamadı.

— Yani demek istiyorsunuz ki Jüri bugün olacak önemli bir olay yüzünden öldürüldü?

— Evet, dedi Malko.

— Yani Lee Updike kaçırılacak?

— Evet, tahminime göre Natalja'nın yardımıyla olacak.

— Size inanmıyorum.

— Kendiniz göreceksiniz, dedi Malko.

Saatine baktı, on bir buçuğa geliyordu. Hazırlanmak için önünde üç saati vardı.

— Olli, gerçekten benimle gelmek istiyor musunuz? Çok tehlikeli olabilir. Jüri'nin başına gelenleri biliyorsunuz.

Olli omuzlarını silkerek:

— İnsanın insülin iğneleriyle yaşamını sürdürmesi güzel bir şey mi sanıyorsunuz?

Lee Updike, Lord Nelson Oteli'nden çıktığında Olli Karhula, Olaf Palme'nin evini bekleyen askerlerden biriyle sohbet ediyordu. Lee'nin elinde büyükçe bir paket vardı. Finlandiyalı birkaç dakika daha askerle konuştuktan sonra Lee'yi takibe başladı. Amerikalı Riddarhustorget'e gelince durdu ve Vasabron istikametinden gelen arabalara dikkatle bakmaya başladı. Olli arkasını dönüp mağazalardan birinin vitrinini seyrederek gibi yaptı.

Beş dakika sonra Natalja'nın Volkswagen'inin geldiğini gördü. Yaklaşıp Lee Updike'in önünde durdu ve genç adam hemen arabaya bindi. Kadın Lee'nin boynuna atılınca Olli'nin içini müthiş bir kıskançlık duygusu kapladı.

Kendini toparlayıp telsizini çalıştırdı.

— Natalja geldi, dedi.

Malko arabasını Stora Gramunkegrand'a park etmişti.

Olli bulunduğu yerden ayrıldı. Bir dakika sonra Malko'nun Volvo'su önünde durunca içeri atladı. Natalja'nın arabası gözden kaybolmuştu.

— Çabuk, dedi Olli. Dümdüz devam edin!

— Sağa dönün! diye bağırdı Olli Karhula.

Malko Natalja'nın arabasını izlemeye devam ediyordu.

Volkswagen artık görünmez olmuştu.

— Ne tarafa doğru gidiyoruz? diye sordu Malko.

— Artık otoyola çıktık, başka bir yere sapamaz, dedi Finlandiyalı.

Malko tünele girerken arabayı hızlandırdı. Beş altı araba solladıktan sonra tünelin çıkışında Natalja'nın eski Volkswagen'ini gördüler.

— İşte orada!

Malko yavaşladı. Trafik yoğun olduğundan Natalja'nın onları farketmesi güçtü.

Skargarden, Stockholm'ün doğusunda bulunan küçük adalar zinciriydi. Birkaç tanesi karayla bağlantılıydı. Diğer adalara deniz yoluyla ulaşılıyordu. Yazın çok kalabalıklaşan bu adalara kışın kimse uğramazdı.

Malko'nun şüpheleri doğru çıkmaya başlamıştı. KGB, Lee Updike'ı Baltık Denizinden kaçırmayı planlıyordu.

10. BÖLÜM

Güneş Ormingelandet Adası'nın seyrek çam ağaçları üzerinden batmaya başlamıştı. Lee ellerini Natalja'nın kalçalarından çekip saatine baktı. Saat üçe beş vardı.

O sırada Volkswagen, adayı Varmdölandet'e bağlayan demir köprüye sapmıştı. Yol kıvrıla kıvrıla devam ediyordu. Lee Updike sanki dünyanın öbür ucuna gelmiş gibi hissediyordu kendini. Acaba Natalja doğum günü kutlaması için neden bu kadar uzak ve kasvetli bir yer seçmişti?

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

— Arkadaşlarımdan birinin evine. Bütün geceyi orada geçireceğiz. Baltık kıyısında şahane bir evdir, dedi Natalja.

— Arkadaşların da orada olacak mı?

— Hayır, sevgilim. Sadece sen ve ben olacağız. Bu geceyi ömrün boyunca hatırlamanı istiyorum.

— Stockholm'de kalamaz mıydık?

— Senin otel odanda mı? Yoksa benim daracık küçük evimde mi? Gideceğimiz bungalow gayet geniş. Ayrıca şöminesi var ve deniz ayaklarının altında. Sevdiğim adamla hep böyle bir yerde olmayı hayal etmiştim.

Lee Updike ikna olmuştu, daha fazla ısrar etmedi. Kadınların bazen böyle garip istekleri olurdu. Natalja bu yöreyi çok iyi biliyormuş gibi sakin ve rahat bir şekilde araba kullanıyordu. Evler iyice seyrekleşmeye başlamıştı. Birkaç ev, bir benzin istasyonu, oraya buraya serpiştirilmiş bungalovlar vardı.

— Yiyecek bir şeyler almak için ileride duracağız. Telefonla sipariş vermiştim, dedi Natalja.

Dört kilometre sonra Lillströmsudd kasabasına vardılar. Büyük bir doğrama atölyesinin karşısına sıralanmış birkaç dükkândan sonuncusu bir pizzacıydı. Natalja arabayı otoparka çekerek motoru durdurmadan arabadan indi.

— Hemen dönerim.

Lee Updike tahta çite yaslanmış içmekle meşgul olan yaşlı İsveçli'yi seyre daldı. Kar yağışı hafiflemişti, ayaz çıkmıştı.

Natalja elinde paketlerle çıkageldi. Tekrar hareket ettiler.

— Geldik sayılır yarım saatlik yolumuz kaldı, dedi.

Takip gittikçe zorlaşıyordu. Malko aradaki mesafeyi korumak için sık sık yavaşlıyordu Yol ıssızlaşmıştı. Natalja'yı gözden kaybederlerse ormanlık arazide ayrı ayrı kurulmuş bungalovları birbirine bağlayan çok sayıda ağaçlı yollarda onları bulmak çok güçleşecekti. Malko aniden frene bastı.

Volkswagen bir pizzacının önünde durmuştu. Malko arabasını parketmiş bir kamyonun arkasına yanaştırdı.

— Olli şu anda nerede bulunuyoruz? diye sordu

— Takımadaların tam ortasındayız. Ne yapmayı planlıyor acaba? Kışın buralarda kimse bulunmaz.

Az sonra Natalja yeniden hareket etti. Daha yüz metre gitmemişti ki pizzacıdan üç kişi bir Saab'a binip onları takibe başladılar. Malko da hareket etti. Nabızı 130'a fırlamıştı. "Bebek bakıcıları" devreye girmişti! Çam ağaçları arasından geçen yol kıvrılarak devam ediyordu.

— Nereye gittiğimizi bir bilebilsek! diye söylendi Malko.

Olli Karhula bölgeyi çok iyi tanıyor gibiydi.

— Şu anda Djuro Adası'ndan geçiyoruz. Karayolunun ulaştığı en son adalardan biri. Birazdan Vindo Adası'na geçmek için bir köprüye daha gireceğiz. Orada daha ilerideki adalara sefer yapan arabalı vapurlar var, dedi Olli Karhula.

— Yani yol ileride bitiyor mu? diye sordu Malko.

— Evet, daha ötede Baltık Denizi var.

Önlerindeki iki arabanın kırmızı ışıklarını kaybetmemişlerdi. Az sonra Olli'nin sözünü ettiği köprüye ulaştılar.

— Bu mevsimde arabalı vapur seferi var mı?

— Sadece birkaç tane.

— Hangi adalara gidiyorlar?

— Harö ve Runmarö Adaları'na sefer yapıyorlar. Buralarda kışın hayat çok çetindir. Çoğunlukla buz tabakalarıyla çevrili olurlar...

Malko hayalinde takımadaların haritasını canlandırırdı. Estonya buraya hemen hemen iki yüz kilometre uzaklıktaydı. İsveçliler 'in Sovyet denizaltılarının kendi sahillerine yaklaşmalarına ses çıkarmadıklarını herkes biliyordu. Bu bölgede bulunan binlerce ada yüzünden etkili bir sahil koruma imkânsızdı. Bu arada Vindo Adası'na gelmişlerdi. Birden Natalja'nın Volkswagen'i sağa ağaçlık dar bir yola saptı.

Takip devam ediyordu.

Birkaç saniye sonra ikinci araba da aynı yola saptı.

Malko aynı kavşağa gelince arabasını durdurdu. Bundan sonra Natalja'yı farketmeden izlemek imkânsızdı. Olli'ye dönerek:

— Nereye gitmiş olabilirler? dedi.

— Civarda yazlık bungalovlardan birine. Ama onları bulmamız zor olmaz. Adadan çıkmak için tek yol burası. Arabalı vapura gitmek isteselerdi buraya sapmayıp dosdoğru gitmeleri gerekiyordu.

Malko önünde uzanan çam ormanına baktı. Natalja Lee Updike'ı buraya belli bir amaç için getirmişti. Bir denizaltının yaklaşıp Lee Updike'ı şişme bir botla kaçırmayı olanak dahilindeydi.

Tek başına bu operasyonu durdurması imkansızdı. Kevin Hudson'u alarma geçirme zamanı gelmişti.

Arabayı çalıştırdı. Feribot iskelesine giden yolda üç yüz metre kadar ilerleyip durdu ve telsizini çalıştırdı.

— K, beni duyuyor musunuz? K, beni duyuyor musunuz?

Hiçbir cevap gelmemişti. Daha iyi sinyal alabilmek için arabadan çıktı. Yine bir sonuç elde edememişti. Telsiz yeterince güçlü değildi.. Arabaya geri dönerek Olli'ye:

— Bir telefon kabini bulmamız gerek, dedi.

Geldikleri yoldan geri dönüyorlardı ki aniden Saab önlerine çıkıverdi. Batıya doğru gidiyordu. Malko aracın içindeki üç kişiyi ancak farkedebildi. Büyük bir hızla köprüyü geçtikten sonra aracın kırmızı ışıkları gözden kayboldu. Malko içindeki heyecanın birden arttığını hissetti. Saab'ın bagajı bir insanı alamayacak kadar küçüktü. İki olasılık vardı: Ya Lee Updike'ı kaçırma operasyonu sona ermişti. Ya da bilinmeyen bir sebepten dolayı harekât gecikmişti. Eğer ilk ihtimal doğruysa çok geç kalmışlardı. Aslında her iki olasılıkta da harekete geçmeleri için geç kalmışlardı.

— Onları takip edelim,dedi Malko.

Yirmi dakika sonra Saab tekrar pizzacının önünde durmuştu. Adamlar arabadan çıkıp dükkâna girdiler.

Malko arabayı kullanan Adnan Candemir'i tanımıştı. Olli Karhula sakin bir sesle:

— Yine o serseri. Onun burada ne işi var? dedi.

Cevap Malko için gayet açıktı. Ödülü Lee Updike olan saate karşı çılgın bir yarışa girmişti. İleride bir telefon kabini gördü.

— Olli, gidip diğer dükkânlardan bu pizzacı hakkında biraz bilgi edinmeye çalışın. Ben telefon etmeye gidiyorum.

Telefon çalar çalmaz açılmıştı. Kevin Hudson telefonun yanında bekliyor olmalıydı.

— Neredeydiniz? dedi gergin bir sesle Amerikalı. Niçin telsizi kullanmadınız?

— Çünkü telsizin menzili dışındayız, diye sinirli bir şekilde cevap verdi Malko. Verdiğiniz cihazı önceden kontrol etmeniz gerekirdi. Şu anda takımadalarda bulunuyoruz...

— Ya Lee Updike?

— Umarım henüz Ruslar tarafından kaçırılmamıştır.

— Ne!

Kevin Hudson'un attığı çığlık Malko'nun kulağını tırmaladı. Olayı özetleyerek anlattı ve sonunda:

— Kaçırma eylemi şu ana kadar gerçekleşmediyse büyük bir ihtimalle denizden gelecek bir denizaltı veya küçük bir tekneyle yapılacak.

— Lee'nin kaçırılıp kaçırılmadığını anlamak için daha ne bekliyorsunuz? Acele edin! diye bağırdı Amerikalı.

— İlk önce beni Candemir ve adamlarından kurtarmanız lazım. SAPO'ya Tulegatan katilinin burada olduğunu haber verin, hemen gelsinler! Görüşmek üzere!

Olli Karhula koşarak geliyordu. Adam biner binmez Malko arabayı hareket ettirdi.

— Pizzacı dükkânı iki yıl önce buraya yerleşmiş bir Kürt tarafından işletiliyor. Her pazar birçok

arkadaşı kendisini görmeye geliyormuş.

İdeal bir saklanma yeri idi burası.

On beş dakika sonra Natalja'nın arabasının anayoldan ayrıldığı kavşağa gelmişlerdi. Volvo'yu yüz metre uzaktaki parka bıraktıktan sonra yürüyerek karla kaplı dar orman yoluna saptılar. Alaca karanlıkta arabanın lastik izleri farkedilebiliyordu. Yolu arabayla katetmek imkânsızdı, bu sessizlikte motor gürültüsü kilometrelerce uzaktan duyulabilirdi. İlk yüz metreyi hiç konuşmadan karlar içinde yürüyerek aldılar. Bu arada Malko sol tarafta bir bungalov gördü.

— Bunlardan çok var mı?

— Düzinelerle.

Orman yolu doğuya doğru gidiyordu. Bu yola çıkan birçok ufak patika vardı. Her yol ayrı bir eve ulaşıyordu.

Malko soğuktan ellerini ayaklarını hissetmez olmuştu , Arkasında yürüyen Olli durmadan homurdanıyordu.

İyice yorulmuşlardı. Malko biraz dinlenmek için durdu. Bir bungalovun yanındaydılar.

Bu baktıkları otuzuncu bungalovdu! Orman yolundan ayrılan her patikaya girip bütün bungalovları kontrol etmişlerdi. Hava iyice soğumuştü. Toprak çelik gibi sertleşmişti. Tank bile buradan hiçbir iz bırakmadan geçebilirdi.

Malko'nun içinde Sibirya'yı geçiyormuş gibi bir his vardı. Tekrar yürümeye başladılar. Karşılarına iki küçük patika çıkmıştı. Bir tanesi küçük bir gölün, etrafından dolaşüyor, diğeri ise aşağıya doğru iniyordu.

— Ben aşağıya doğru gidiyorum, dedi Malko.

Biraz yürüdükten sonra Malko bir sevinç çığığı atmamak için kendini zor tuttu. Sık çam ağaçlarının arasından ufak bir koy gözüküyordu. Koyun kıyısında inşa edilmiş bungalovda ışık vardı ve Natalja'nın Volksvagen'i evin yanına park edilmişti!

Koyun suları hareketsiz buz tabakaları ile kaplıydı.

Sevinçten sarhoş gibi olan Malko bir ağaca yaslandı. Karanlık yüzünden evden onu görmeleri imkânsızdı. Burası adam kaçırmak için ideal bir yerdi.

Malko nefesini tutarak sessizce eve doğru ilerledi. Heyecandan kalbinin atışlarını duyabiliyordu.

Acaba Lee Updike hâlâ orada mıydı?

Şöminenin karşısındaki tüylü halıya uzanmış olan Lee Updike hayatın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Burası son derece romantik bir yerdi ve az sonra Natalja onun olacaktı. Bu ıssız yeri önce yadırgamıştı. Daha sonra Natalja kaloriferi çalıştırmış bir müzik koyup şömineyi yakmıştı.

Şimdi de odaya kapanmış, doğum günü sürprizini hazırlıyordu.

Bir ara odadan çıkıp Lee'nin yanına oturdu. Vücudunun teması Lee'yı alevlendirmeye yetmişti.

Natalja'yı yere yatırmaya çalıştıysa da genç kadın ustalıklı kaçtı.

— Bekle biraz! Önce yemek yiyip doğum günü pastamın mumlarını söndüreceğiz. Sonra da birkaç fotoğraf çekeceğiz. Bak bu makine otomatik olarak fotoğraf çekebilir.

Yemek,pasta ve fotoğraf Lee'yi pek ilgilendirmiyordu ama nasıl olsa önlerinde bütün bir gece vardı, aceleye gerek yoktu. Gözlerini kapayarak Natalja ile İsveç'te geçireceği hayatı düşledi. Evet Ingrid'le Finlandiya'ya gitmeyecekti.

Malko geri döndüğünde nefes nefese kalmıştı. Karanlıkta Olli Karhula'nın iri silüetini farkettiler.

Alçak bir sesle:

— Onları buldum! dedi.

Natalja ile Lee'nin içerde olduklarından emin olmak için evin etrafını üç kere dolaşmıştı. Görünürde başka araba yoktu.

— O halde şimdi ne yapıyoruz? diye sordu Olli.

— Kevin Hudson'a haber vermemiz gerekecek.

Ruslar'ın ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyordu, ama elindeki tek tabancayla silahlı Rus komandolarına karşı fazla şansı olamazdı.

Bu kez anayola çıkmaları kısa sürmüştü. Olli etrafına bir göz atarak:

— Yakında bir telefon kulübesi biliyorum dedi. Soldaki yola sapın.

Biraz ilerledikten sonra küçük bir limana geldiler.Limanda üç tane telefon kabini vardı.

— Onları bulabildiniz mi? diye sıkıntılı bir sesle sordu Kevin Hudson.

— Evet, dedi Mâlko.

Telefondan derin bir "oh" sesi gelmişti.

— Şükürler olsun! Az daha kalp krizi geçirecektim, dedi Kevin.

Malko Ruslar'ın muhtemel planını anlattıktan sonra:

— Ben alarm vermek için burada kalacağım, siz de bu arada İsveç polisini arayın, dedi.

— Kürtler'le ilgili sorun çözüldü, dedi Kevin Hudson, Adnan Candemir'in Lillströmsudd'da görüldüğünü polise haber verdim, şu anda yoldalar. Ama işin en nazik kısmı İsveçliler'i Lee Updike'in bir Sovyet denizaltısı tarafından kaçırılacağına ikna etmek.

— Onları çağırırsanız, olayı kendi gözleriyle görürler,dedi Malko.

— Siz İsveçliler'i tanımıyorsunuz! Sovyet komandolarıyla açık çatışmaya girmemek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Nasıl davranacaklarını biliyorum. Öyle büyük bir şamatayla gelecekler ki, Ruslar'ın hiçbirisi ortaya çıkmayacak, bizim de yaramaz çocuklardan farkımız kalmayacak. Böylece Natalja bir süre sonra her şeye baştan başlayacak.

— O halde Lee Updike'in kaçmasına gözyumacağız, dedi Malko.

— Şakayı bırakın, diye sertçe konuştu Kevin Hudson. Bu operasyon, ne pahasına olursa olsun, önümüzdeki saatlerde iyi veya kötü sonuçlanacak. Bence en iyi fikir, Lee Updike'ı Sovyetler tarafından kaçırılacağına inandırmak. Ruslar'ı görmesi gerek!

— Bu çok zor olacak, dedi Malko.

— O kadar da değil. Bungalovu kontrol altına alıp Ruslar'ın gelmesini beklersiniz. Son anda göstereceğiniz bir tepki Ruslar'ın cesaretini kırıp gerilemesine yol açacaktır. Onlar bunun bir SAPO tuzağı olmadığını bilmedikleri için İsveç polisi ile açık bir çatışmaya girmekten kaçınacaklardır..

— Çok riskli bir plan, dedi Malko. Eğer söylediğiniz gibi davranmazlarsa ben ölmüş olurum ve Lee Updike de Sovyetler'in eline düşer.

— Evet,riski olduğunun farkındayım, fakat bu tip bir saldırıyı göze alacaklarını sanmıyorum. Onlarda hiyerarşi çok güçlüdür, kendi başlarına hareket edemezler. Duydukları ilk silah sesiyle geri çekileceklerdir. Bu arada Lee Updike da ikna olmuş olur. Ruslar'ı gördüğünüz anda bana telefon edin, ben derhal sahil korumayı ararım. Böylece biraz şansla denizaltıyı yakalayabilirler.

— İsterseniz denizaltıyı da ele geçirebilirim, dedi Malko. Belki işinize yarar.

Kevin Hudson cevap vermedi. Bu şakaya kızmıştı, öfkeyle:

— Sizi temin ederim ki uygulanabilir bir plan bu.

Elbette ki böyle bir plan Kevin Hudson'un oturduğu bürodan gerçekçi görünebilirdi. Bu şekilde hazırlanan planlar çoğunlukla kanlı biterdi.

— Bungalova girer girmez beni arayın, dedi Kevin Hudson.

Malko telefonu kapatıp Volvo'ya doğru yürüdü.

— Olli Sovyet komandolarını durdurmakla görevlendirilmiş bulunuyoruz.

11. BÖLÜM

Olli Karhula gözlüklerini çıkardı ve ağır ağır silmeye başladı. Hiç heyecanlanmıŖa benzemiyordu.

— Nasıl yapacağız? diye sordu.

Malko ŖaŖkın bir halde adama baktı. İhtiyar bir kurt ajan gibi davranıyordu.

— Olli, Ŗu anda film çevirmiyoruz, hayatlarımız tehlikede. Benim kurtulma Ŗansım daha fazla, çünkü ben bir profesyonelim; ama sizin için gerçekten tehlikeli bu...

Finlandiyalı gözlüklerini takarak sakin bir sesle konuŖmaya başladı.

— İğnelerimle geçen boktan bir hayatım var. Ayda dokuz bin kuron kazanıyorum ve Natalja gideli beri elime henüz bir kadın eli değmedi. Ŗimdi biraz eğlenebileceksem... Hem bir Ŗey olacağı kesin değil ki... Belki de sadece geceyi beraber geçirecekler.

Malko'ya göre böyle bir olasılık milyonda birdi. Ama Olli hayallerini sonuna kadar sürdürmek istiyordu.

Kürt komandolar olmasa Malko bu iŖi başarabileceklerini düşünüyordu. Aslında Kevin Hudson'un tahminleri doğruydu. En ufak bir direniŖte Ruslar bir diplomatik skandal yaratmaktan korktukları için gerisin geri döneceklerdi.

Acaba bu Lee Updike'ı ikna etmeye yetecek miydi?

Bu da baŖka bir sorundu...

— Bungalova geri dönelim, onları elimizden kaçırmak aptallık olur.

Geri dönerek daha önce Volvo'yu park ettikleri yere geldiler. Buz gibi bir rüzgâr esmeye baŖlamıŖtı.

— Bu Ruslar'la nasıl baŖa çıkacağız? diye sordu Olli.

— Planımız Ŗöyle, Malko: Bungalova girip Natalja'yı etkisiz hale getireceğiz, daha sonra olup biten her Ŗeyi Lee Updike'a anlatacağım.

— Size inanmayacaktır...

— Sovyet komandolarının geldiğini görünce inanır.

— Orada hepimiz öldürebilirler!

— Evet, küçük de olsa bir tehlike var. Bu operasyon Sovyetler için büyük bir politik risk. Harekete geçmek için İsveç topraklarına ayak basmalarını bekleyeceğim.. Belki bu Ŗekilde bir Ŗeyler elde edebiliriz.

— Ama saldırabilirler de...

— Sanmıyorum, buraya İsveç'i iŖgale gelmiyorlar, kendilerine kimin ateŖ ettiğini bilmeyecekler. Ya İsveç toprağında bir İsveç polisini öldürürlerse? Ben komando Ŗefi olsaydım, kural dıŖı olan bu durumda derhal geri çekilme emri verirdim. Ayrıca karada vakit kaybederlerse denizaltıya dönmek için yeterli zamanları kalmayabilir.

— Umarım haklı çıkarsınız, dedi Olli, ama yine de göze aldığımız çok önemli bir risk.

— İşte bu yüzden tek başıma olmak istemiştim.

Olli sinirlenmiş gibiydi.

— Beni gördüğü zaman Natalja'nın yüzünün alacağı ifadeyi merak ediyorum. Beni hep aptal biri olarak görmüştür. Fakat hiçbir zaman beni öldürmek isteyeceğini düşünmemiştim.

Bungalova gelmişlerdi. Dışarı hiç ışık sızılmıyordu, etrafta da hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Malko silahını çıkartarak kontrol etti ve namluya bir mermi sürdü.

— Haydi giriyoruz, dedi.

Şu anda Lillströmsudd'deki Kürtler tutuklanmış olmalıydılar.

Lee Updike'in kalbi heyecanla atıyordu. Natalja salondan çıkmadan önce ışıkları kapatmıştı. Şöminenin ateşi salona değişik bir aydınlık veriyordu.

Genç kadının sürprizini merakla bekliyordu.

— Hazır mısınız? diye seslendi odadan Natalja.

Lee Updike boğuk bir sesle:

— Haydi gel, diye konuştu.

Natalja kapıyı açarak salona girdi. Tıpkı bir masal perisini andırıyordu. Fosforlu rujla boyanmış dudakları salona yayılan alevlerin ışığında pırıl pınlı. Amerikalı bakışlarını Natalja'nın vücudunda gezdirdi. Uzun gece elbisesi yerine, kendisinin hediye ettiği kürkü giymişti. İçinde ise sadece dantel bir bikini ve dansözlerin giydiği cinsten külotlu çorap vardı.

Natalja kollarını Lee Updike'a doğru uzatarak:

— Ben aşk perisiyim, gel beni şerefendir. Bugün her şeyimle sana aitim, dedi.

Lee Updike ipnotize olmuş gibiydi. En çılgın rüyalarında bile böyle bir şeyi hayal etmemişti.

Kadına yaklaşarak onu kollarına aldı. Natalja bir yılan kıvraklığı ile hareket ediyor, çıplak vücudunu Lee'nin vücuduna sürüyordu. Natalja'nın parmakları bir örümcek gibi Lee'nin her yanını okşuyordu.

Genç kadın zor duyulan bir sesle:

— Bana istediğini yapabilirsin, dedi.

Berberce yerdeki tüylü halının üzerine düştüler. Lee Updike isteri nöbetine tutulmuş gibi aceleyle elbiselerini çıkarmaya başladı. Bütün duyguları ayaktaydı.

Natalja yere sırtüstü uzanmış Lee'yi bekliyordu. Yumuşak bir sesle:

— Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmasam olur mu? diye sordu.

— Evet.

Sesi o kadar boğuktu ki kendisi bile şaşırıldı. Lee, sarılmak için ellerini kadının kalçalarına koydu, fakat Natalja her defasında vücut hareketleriyle Lee'den kurtuluyordu. Oyun bir süre devam etti. Sonunda Natalja hazırды.

Büyük bir arzu ve ihtirasla birleştiler. Natalja kendini tamamen erkeğine vermişti...

Lee'nin duyduğu haz çok büyüktü. Fakat birden bu haz yerini müthiş bir acıya bıraktı. Sanki binlerce küçük iğne batıyormuş gibi yakıcı bir acı duydu. İçgüdüyle bu acıdan kurtulmak için kendini geri çekmek istedi, ama Natalja tüm ağırlığıyla üzerine abandı.

— Ne olur gitme sevgilim! diye yalvardı genç kadın.

Lee Updike kendini iyi hissetmiyordu. Dişlerini sıkarak sevişmeyi sürdürmeye çalıştı. Fakat vücudu ona itaat etmiyordu. Midesine büyük bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Updike kendinden geçmeden önce, Natalja'nın şahdamarına bastırıldığını farketmişti.

Natalja bir müddet hareket etmedi, Lee'yi inceliyordu. Göz kapaklarını kaldırıp baktı, genç adam bayılmıştı. Çevik bir hareketle ayağa kalktı.

Banyoya gitti ve vajinasına yerleştirdiği cismi çıkardı. Bu KGB'nin teknik servislerinin en son buluşlarından biriydi. Aletin bir yüzü, üstüne kuvvetli uyuşturucu sürülmüş binlerce mikroskobik iğneyle kaplıydı. Erkeklik organı bu iğnelerle temas ettiğinde, uyuşturucu büyük bir hızla vücuda yayılıyordu.

Lee yarım saatlik derin bir uykuya dalmıştı.

Natalja elbiselerini giydikten sonra büyük bir özenle Lee'yi bağlamaya başladı. Sonra onu özel hazırlanmış fermuarlı büyük bir plastik torbaya koydu. Lee'nin ağır ve hareketsiz vücudu işini epey zorlaştırmıştı.

Ter içinde kalmıştı. Lee'nin kendisine hediye ettiği kürk mantoyu giydi. Güçlü bir el fenerini de yanına alıp dışarı çıktı.

Birden durdu ve geri döndü. En önemli şeyi unutmuştu. Tekrar eve girdi ve çantasındaki küçük telsizi çıkarıp aleti çalıştırdı. Telsizden yayılan sürekli "bip" sesi, Runmaro Adası yakınındaki denizaltıya, her şeyin yolunda gittiğini bildiriyordu.

Daha sonra telefonda bir numara çevirdi ve birkaç kelime söyleyip hemen kapattı.

Kapıyı aralık bırakarak dışarı çıktı.

Soğuk yüzüne bir kırbaç gibi çarpmıştı. Elinde fener, koydaki küçük iskeleye doğru koşmaya başladı.

Malko ve Olli Karhula Natalja'ya görünmemek için kendilerini yere attılar.

Finlandiyalı meraklı bakışlarla kadına bakarak:

— Nereye gidiyor bu? diye sordu.

Natalja, iskelenin ucuna doğru uzaklaşıyordu. Kadının elindeki feneri ikisi de görmüştü.

Gözleri denizin karanlığını taradı, hiçbir şey gözüküyordu. Natalja feneri iskelenin ucundaki babalardan birinin üstüne koymuştu.

Malko bungalovun kapısına doğru atıldı.

— Haydi!

Açık kapıdan girip oturma odasına daldılar. Perdelerin kapalı olması dışarıdan görülmelerini engelliyordu. Malko plastik torbaya doğru yürüdü. Fermuarı açtığı anda sakın sakın uyumakta olan Lee Updike'ı gördü.

— Ona uyuşturucu vermiş, dedi.

Kalbi sevinçten hızla çarpıyordu. Operasyon son aşamasına gelmişti. Artık Kevin Hudson'a haber vermenin zamanıydı.

Pencerenin kenarından dışarıyı gözetlemekte olan Olli heyecanlı bir sesle:

— Geri geliyor, dedi.

Aynı anda Natalja kapıyı açarak içeri girmişti. Birden gördüğü manzara karşısında dönüp kaldı. Gözleri kısılmıştı. Kaçmak için geriye doğru bir adım attıysa da aynı anda Malko silahını çıkarıp doğrulttu.

— Olduğunuz yerde kalın Natalja.

Olli'ye doğru nefret dolu bir bakış fırlattı.

Gözleri öfkeyle parlıyordu.

— Beni bu solucanla mı yakalamayı düşünüyorsunuz?

Olli Karhula'nın rengi uçmuştu. Malko kadına yaklaşarak:

— Natalja, artık oyun bitti, dedi. Sizin kim olduğunuzu ve ne yapmak istediğinizi biliyorum. Beklediğiniz Ruslar bir kurşun yağmuru ile karşılaşmaktan hiç de hoşnut kalmayacaklar. Bunun sorumlusu da siz olacaksınız tabii.

— Aptal! dedi genç kadın. Böyle olacağını tahmin etmiştim.

Artık maskesi düşmüştü. Hiçbir şeyi saklamadan konuşuyorlardı.

— Kürt arkadaşlarınıza gelince, dedi Malko, şu anda pizzacıda tutuklanmış olmalılar. Lee Updike uyandığında gerçek dostlarının kimler olduğunu sonunda öğrenecek. Başınıza epey dert açılacak Natalja. Jüri olmasaydı belki sizi Rus dostlarınıza bırakabilirdim..

Natalja bütün kartlarını oynamış ve kaybetmişti. Uğradığı yenilgi yüzünden okunabiliyordu. Yalvaran bir sesle:

— Lütfen bana bir kötülük yapmayın, dedi. Bu işe annem yüzünden bulaşmak zorunda kaldım.

— Bu Jüri'nin geri gelmesini sağlamaz, dedi Malko.

— Hemen buradan gitmeliyiz, dedi Natalja. Çabuk kaçalım, yoksa hepimizi öldürecekler.

Malko tam cevap verecekken dışarıda ayak sesleri duyuldu. Biri içeri girmeye çalışıyordu. Birden paltolu, bıyıklı biri aralık kapıdan içeri daldı. Elinde makineli bir tabanca vardı.

Malko başından aşağı kaynar sular döküldüğünü sandı. Ne omuştu? Niçin İsveç polisi bu adamları

tutuklamamıştı? Natalja vahşi bir sevinç çılgılığı attı. Odanın köşesine doğru giderek:

— Öldür! Haydi öldür onları Kirvan! diye bağırdı.

Kürt silahını Malko'ya doğru çevirdi. Ama Malko daha atik davranmış tabancasının namlusunu adamın boynuna dayamıştı. Aynı anda da adam Malko'nun göğsüne tuttuğu silahının tetiğine bastı.

12. BÖLÜM

Kürt birden çok şaşırdı. Silah ateş almamıştı. Merminin hatalı olduğunu düşünerek, silahını tekrar kurup tetiğe bastı ama sonuç değişmedi.

Malko büyük bir kumar oynamıştı. İçinden Jüri Maran'a teşekkür etti. Adnan Candemir'in odasında buldukları silahların tetik yayını çıkararak Malko'nun hayatını kurtarmıştı.

Tabancasını Kürt'ün alnına bastırarak, İngilizce:

— Sakın kımıldama, dedi.

Kürt donup kalmıştı. Malko adamın silahını alıp yere fırlattıktan sonra, cebine koyduğu el bombalarını çıkardı. Daha sonra kapıyı sıkıca kapattı. Natalja nefretten kırışmış yüzüyle Malko'yu izliyordu.

— Nasıl olsa diğerleri buraya gelecekler ve sizi öldürecekler!

Malko telefona yaklaştı.

— Yarım saat daha dayanabiliriz, ondan sonra İsveç'in bütün polisleri burada olur, dedi.

İlk başta düşündükleri plan suya düşmüştü. Şimdi denizden gelecek Rus komandoları ile Kürt'ler arasında sıkışıp kalmışlardı. İskelenin üzerindeki fener ise sinyal vermeye devam ediyordu.

Malko, Kevin Hudson'un numarasını çevirdi:

— Polise haber vermediniz mi? Kürtler burada!

— Hay salaklar! diye patladı Amerikalı. Bana telefon ettiklerinde adamların pizzacıdan ayrıldıklarını söylemişlerdi. Tembelliklerinden, adamları arayacakları yerde Gustavsberg'de yola barikat kurmuşlar! Hemen onları arayıp bulunduğunuz yeri bildireceğim.

O sırada Malko'nun aklına bir fikir gelmişti ama hiçbir şey söylemedi. Amaçlarına bu kadar yaklaşmışken başaramamak inanılır gibi değildi.

— Bir dakika. Şimdilik kimseye haber vermeyin! İşte bulunduğumuz yerin telefon numarası. Eğer on dakika içinde sizi aramazsam, o zaman bütün birlikleri buraya yollarsınız.

Buldukları yeri tarif ettikten sonra Malko telefonu kapattı. Natalja merakla kendisini izlemekteydi.

— Size bir anlaşma teklif ediyorum, dedi Malko. Eğer tekrar telefon edersem Kürt arkadaşlarınız ya tutuklanacak ya da öldürülecek. Bu arada sizi almaya gelen Rus denizaltısının yakalanma ihtimali de çok büyük. Size gelince, en az on yılınızı rahat bir İsveç hapisanesinde geçireceksiniz.

— Benden ne istiyorsunuz?

— İşbirliği. Bundan başka daha kaç Kürt var?

— Dört.

— Niye buraya gelmediler?

— Görevleri giriş ve çıkışları kontrol etmek. Benden beklediğiniz nedir?

— İlk önce arkadaşlarınıza her şeyin yolunda olduğunu ve eve fazla yaklaşmamalarını söyleyeceksiniz.

Natalja ses çıkarmadan dinliyordu.

— Daha sonra programda ne vardı? diye sordu Malko.

— Denizaltıya binecekler.

— Çok iyi. Şimdi Sovyet dostlarımızı bekleyeceğiz. Şu anda neredeler?

— Yirmi mil uzaklıkta. Sinyallerin başlamasından bir saat sonra kıyıya çıkacaklar.

Sinyaller başlayalı on beş dakika olmuştu.

— Niye siz buraya gelir gelmez kıyıya çıkmadılar?

— Akşam saat altıya kadar sahil koruma devriyeleri geziyor.

— O halde biz de dostlarımızı bekleyip istedikleri paketi kendilerine vereceğiz. Tabii Lee Updike'in yerine bu Kürt'ü alacaklar.

— Arkadaşları onun yokluğundan şüpheleneceklerdir.

— Onlara, siz haber vermedikçe kıyıdamamalarını söyleyeceksiniz.

— Ya inanmazlarsa?

— Denersiniz. Eğer bir terslik olursa, İsveç polisini çağırırım. BİR süre için dayanmaya çalışırız.

— Yanlarında elbombaları var.

— Bizim de.

Olli sessiz bir heykel gibi konuşmaları dinliyordu.

Natalja Kippar bir süre düşündükten sonra:

— Peki ya sonra ne olacak? dedi.

— Stockholm'e geri döneceğiz. Ondan sonra istediğinizi yapmakta serbestsiniz.

Bu kere hiç duraksamadan:

— Güzel, bu durumda teklifinizi kabul ediyorum, dedi yumuşak bir sesle.

— O halde yapacağınız ilk iş bu adamı zararsız hale getirmek. Umarım gerekli aletiniz vardır?

— Evet.

Banyoya giderek, Lee Updike için kullandığı aleti aldı. Adama yaklaşarak:

— Aç ağzını! dedi .

Uğradığı saldırıdan dolayı şaşkına dönen Kürt, itiraz etmeden emre uydu.

— Dilini çıkar!

Büyük bir uysallıkla kadının dediğini yaptı.

Natalja elindeki aleti aniden adamın diline bastırdı. Kürt içgüdüyle dilini içeri çekmek istedi.

— Eğer ağzını kapatırsan seni öldürürüm! diye bağırdı Natalja.

Kürt dilini dışarıda tutmakta zorlanırken, Natalja aleti bir dakikaya yakın süre bastırmaya devam etti. Adamın hareketleri yavaşladı, gözleri donuklaştı ve bir anda bayıldı.

— Şimdi gidip arkadaşlarınızla konuşun, dedi Malko. Eğer bizi atlatmaya kalkışırsanız, unutmayın ki bütün adalar İsveç polisi tarafından çevrilmiş durumda.

Kadın hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı. Malko bir süre onu kapı aralığından izledikten sonra Lee Updike'in bulunduğu torbayı açtı.

— Haydi Olli, bana yardım edin. Fazla zamanımız kalmadı, dedi.

Beş dakika sonra baygın haldeki Kürt, Lee Updike'in yerine torbaya yerleştirilmişti. Bu arada Malko yavaş yavaş kendine gelen Lee Updike'in başucunda bekliyordu.

Olli ise fenerin durduğu iskeleyi gözetlemekle meşguldü.

Az sonra Natalja tek başına geri döndü. İçeri girdiğinde Malko:

— Her şey yolunda mı? diye sordu.

— Evet.

Mantosunu çıkardı, soğuktan kızarmış ellerini ovuşturmaya başladı.

— Onlara ne söylediniz?

— Yukarıdaki korulukta bekleyecekler, ben fenerle işaret verdiğimde aşağı inecekler. Kirvan'ın ilk partide gideceğini söyledim..

Malko durumu gözden geçirdi. Olayların akış yönünü değiştirmeyi başarmıştı, Ruslar çılgına döneceklerdi. Bu durumda Natalja'nın hemen hemen hiç yaşama şansı kalmamıştı. Ruslar böyle bir haini eninde sonunda ortadan kaldırırlardı. Fakat yine de anlamadığı bazı şeyler vardı.

— Nasıl oluyor da bir Sovyet denizaltısı İsveç kıyılarına bu kadar sokulabiliyor? diye Natalja'ya sordu.

— Bir kere bu, küçük bir cep denizaltısı. Ayrıca Sovyetler, İsveç donanmasının gizli kodlarını deşifre ettiler.

Bu arada Lee Updike'a göz kulak olan Olli Karhula içerden bağırdı.

— Galiba kendine geliyor!

— Onu buraya getirin, diye seslendi Malko. Natalja, ona bütün gerçeği anlatın.

Biraz sonra Lee Updike, Finlandiyalının koluna yaslanmış olarak salona girdi.

Bakışlarının normale dönmesi için bir süre geçmesi gerekti. Malko'yu tanımıştı. Büyük bir şaşkınlıkla:

— Burada ne işiniz var? diye kekeleydi. Natalja, bana ne oldu?

— Başınıza neler geldiğini Natalja anlatacak, dedi soğukça Malko. Olli, lütfen dışarıyı gözetlemeye devam eder misiniz? Ani bir saldırıya uğramayalım.

Olli Karhula bungalovdan çıkarak gözden kayboldu.

— Sovyetler Birliği adına seni İsveç'ten kaçırmakla görevlendirildim, diye kayıtsızca konuştu Natalja. Sana gizlice uyuşturucu vererek uyuttum. Biraz sonra bir Sovyet denizaltısından seni almaya gelecekler.

Amerikalı ne söyleyeceğini bilemiyordu.

— Ama... Sen tehdit altındasın sana inanmıyorum, yalan söylüyorsun.

— Natalja size gerçeği söyledi, dedi Malko. Zaten Ruslar'in geldiğini birazdan kendi gözlerinizle

göreceksiniz.

—Olamaz,yalan söylüyorsunuz.Bu bir tuzak! Beni asıl kaçırmak isteyen Amerikalılar! Hemen polis çağırmalıyız!

Sesi isterik bir çığlık halini almıştı.

— Hayır, bütün söylenenler doğru, diye söze karıştı Natalja.

Lee Updike başını ellerinin arasına almış mırıldanmaya devam ediyordu:

— Polisi çağırın, polisi çağırın. Bunlar gerçek değil, anlayamıyorum... Bu büyük torbanın içinde ne var?

Malko fermuarı açarak:

— Natalja'nın arkadaşlarından biri, sizin yerinize Rusya'ya gidecek, dedi.

— Galiba geliyorlar! diye ansızın bağırdı Natalja.

Malko bakışlarını küçük koya çevirdi. Şişme bir bot sahile yanaşmak üzereydi!

— Bay Updike, sizi almaya geliyorlar, dedi Malko. Kendi kaçırılışınıza tanık olmak istiyorsanız rahat duracağınıza söz vermelisiniz. Aksi halde sizi etkisiz duruma getirmek zorunda kalacağım.

Malko gözlerini Amerikalı'ya dikerek:

— En küçük bir hatanız çok ağır sonuçlar doğurabilir ve hepimizin hayatına mal olabilir.

— Ondan hiç şüphem yok, diye söylendi Lee Updike.

— O halde bu ceket giyin ve şu silahı yanınıza alın. Sizi Kürtler'den biri sansınlar...

Natalja heyecanlı bir sesle:

— Geliyorlar! Çok yaklaştılar, diye uyardı.

Dört kişi koşarak eve doğru geliyordu. Diğer ikisi ise şişme botun başında bekliyordu.

Malko Natalja'ya dönerek:

— Gidip onları karşılayın,dedi. Unutmayın, en ufak şüpheli bir harekette kurşunu yersiniz. Rusça bildiğimi de aklınızdan çıkarmayın.

Malko kapıyı aralık bırakarak arka odaya geçti.

Kalbinin atışları ilk denizci içeri girdiğinde iyice hızlanmıştı. Balıkadam kıyafetinde iri yapılı, güçlü bir askerdi. Gözleri çabucak odayı taradı. Malko bulunduğu yerden adamı tam olarak göremiyordu. Natalja ile Rusça konuşmaya başladılar.

— Götüreceğimiz paket bu mu yoldaş?

— Evet.

— Ya o?

— Bana yardım eden arkadaşlardan biri.

O sırada diğer üç kişi de içeri girmişti.

— Paketi taşıyın!

— Gelirken yolda herhangi bir sorun çıktı mı? diye sordu Natalja.

— Hayır yoldaş, her şey öngörüldüğü gibi gerçekleşti. Götüreceğimiz diğer kişiler nerede?

— Biraz geç kaldılar.

— Onları beklemek için emir almadım yoldaş. Hemen geri dönmemiz gerek.

— O halde siz gidin. Operasyonu tehlikeye atmayalım.

— Hoşçakalın!

— Güle güle.

Sovyet denizci ağır adımlarla evden ayrıldı. Malko saklandığı yerden çıkmak için adamların iyice uzaklaşmalarını bekledi. Yaşadığı olayların şokundan henüz kurtulamamış olan Lee Updike'in yüzü bembeyaz olmuştu. Elindeki silahı masaya bırakarak koltuğa yığılırcasına oturdu. Gözleri dolmuş, ağlamak üzereydi. Natalja onun soran bakışlarını görmemezlikten gelerek, uzaklaşmakta olan askerleri izliyordu.

Malko ise yukarıdaki koruluğu gözetlemekteydi.

— Natalja, işte Kürt arkadaşlarınız!

Dört kişi koya doğru koşuyordu. Bu arada şişme bot kıyıdan iyice uzaklaşmıştı.

Adamlar sahile ulaşmış, umutsuz hareketler yapıyorlardı.

— Ne oldu? Sizin emrinizi beklemeyecekler miydi? diye sordu Malko.

— Bilmiyorum, herhalde korktular, dedi Natalja.

Az sonra adamlar ellerinde silahlarıyla eve doğru koşmaya başladılar. Malko hemen telefona gitti, işi buraya kadar getirdikten sonra ölmek büyük bir aptallık olurdu.

Malko karşı tarafın açmasını beklerken kapı sertçe yumruklandı. Kevin Hudson telefonu açmıştı.

— Ruslar geldi ve geri döndü. Lee bizimle beraber. Şu anda Kürtler saldırıya geçti, çabuk olun!

— Derhal İsveçliler'i alarma geçireceğim, dedi Kevin Hudson. Ben de hemen oraya geliyorum.

Kapının arkasından gelen sesler gittikçe tehditkâr bir hal almaya başlamıştı. İçlerinden birinin evin arka tarafına yürüdüğünü duydular. Anlaşılan evi çember içine almak istiyorlardı.

Natalja'nın da benzi atmıştı.

Kapıyı vurmaya devam ederken, biri olanca sesiyle bağırdı:

— Kirvan! Kapıyı aç!

Kirvan'ın cevap vermesi imkansızdı...

— Korkacak bir şey yok dedi Malko alçak bir sesle. Polis birazdan burada olur.

Kürtler bu son durumdan hiçbir şey anlamamış olacaktı ki aralarında tartışmaya başladılar. Az sonra atılan taşlardan biri oturma odasının camlarından birini tuzla buz etti. Arkasından eve ateş etmeye başladılar.

Kürtler'den biri, elinde bir el bombasıyla kırık pencerenin önüne geldi. Malko elindeki bombanın Adnan'ın pansiyonunda gördüğü fosforlu el bombalarından olduğunu anladı.

Kürtler onları diri diri yakmak niyetindeydiler.

13. BÖLÜM

Natalja kulakları tırmalayan bir çığlık attı. Kürtler tekmeleme tekmeleme kapıyı kırmak üzereydiler. Malko silahını kapıya doğru tutarak ateşledi. Tahta parçaları havada uçuşuyordu.

Malko birden ağaçların arasından Olli Karhula'nın çıktığını gördü. Ruslar tamamen gözden kaybolmuşlardı. İriyarı Finlandiyalı Kürtler'e arkadan yaklaşıyordu. Sağ elinde bir el bombası vardı. Profesyonel bir asker gibi büyük bir soğukkanlılıkla yaklaştı, el bombasının pimini çekerek, adamların ayaklarının dibine fırlattı. Kapının önündeki iki Kürt donmuş bir halde bu sahneyi izliyorlardı. Adnan Candemir önüne düşen bombayı görünce korkunç bir çığlık attı. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra soğuk bir "puf" sesiyle bomba patladı. Beyaz bir alev adamları tamamen sarmış, hepsi yanan meşalelere dönmüşlerdi.

— Aman Allahım! diye inledi Lee Updike.

İki Kürt vücutlarını saran alevleri söndürmek için umutsuzca debeleniyordu. Adnan Candemir ayağa kalktı, deliler gibi bağırarak koya doğru koşmaya başladı. Kendini suya attığında alevler hâlâ sönmemişti. Fosforun suyla temas edince daha iyi yandığını bilmiyordu..

Arkadaşı ise hareketsiz simsiyah bir kütle halinde karlar üzerine yatıyordu.

Olli Karhula, elleri belinde, olanları büyük bir sükûnetle seyretmişti. Bu arada arka taraftan bir gürültü geldi. Diğer iki Kürt arka kapıyı kırmıştı. Bir tanesi elinde 357 Magnum'la ortaya çıktı. Malko silahını doğrultmuştu. Tetiği çektiği anda adamın alnında büyük bir kırmızı leke belirdi. Yere düşerken bile silahını elinden bırakmamıştı.

Diğeri ise geriye dönerek kaçmaya çalıştı.

Olli Karhula yerinden kıvıldamamıştı.

Hiç acele etmeden ikinci el bombasını çıkarıp adamın ayaklarına doğru fırlattı. Alevler adamı sardığında Lee Updike bu iğrenç sahneyi görmemek için başını çevirdi ve kusmaya başladı. Korkunç çığlıklar bir süre daha devam etti, sonra sustu. Ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. Esen hafif rüzgarın etkisiyle evin içi yanık et kokusu dolmuştu. Natalja'nın yüzü bembeyazdı, Lee Updike ise bir heykel gibi hareketsiz kalmış, etrafına bakınıyordu. Olaylardan en az etkilenen Olli'di. Soğukkanlılığını korumuş görünüyordu. Cesetleri birer birer gözden geçirdikten sonra, sakin bir sesle:

— Aptal herifler! Hakettiklerini buldular, dedi.

Bu sırada Lee Updike hıçkırarak ağlamaya başladı. Sinir krizi geçiriyordu.

— Gelin, dedi Malko.

Amerikalı direndi. İsterik bir sesle,

— Hayır, hayır, burada kalacağım, diye bağırdı. Hepiniz delisiniz, katilsiniz! Sizinle gelmek istemiyorum! Artık bıktım, yaşamak istemiyorum!

Gözleri yuvalarından fırlamış, gitmemek için debeleniyordu. Malko onu bayıltmak zorundayım,

diye düşünürken, Natalja eğilerek Lee'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Amerikalı yavaş yavaş sakinleşti ve ayağa kalktı.

— Artık gidebiliriz, dedi kadın.

Cesetleri orada bırakıp koruluğa doğru tırmanmaya başladılar. İskeleydeki fener hâlâ yanıyordu...

Arabaya varana kadar kimse konuşmadı. Son anda felaketi önlemişlerdi ama sorun henüz çözülmemişti. Natalja'nın yerini başkaları alacaktı. CIA sonsuza kadar Lee Updike'i koruyamazdı...

Volvo'nun farları ıssız yolu aydınlatıyordu. Malko her virajda bir polis arabasıyla karşılaşacağını umuyordu. Oysa Gustavsberg'e kadar hiç kimseye rastlamadılar. Gustavsberg'in girişi dikenli tellerle kapatılmış birçok polis arabası barikat kurmuştu. Malko, CIA şefinin siyah Chrysler'ini farkettiler. Arabadan iner inmez Natalja da hemen peşinden gidip Malko'yu kolundan yakaladı:

— Sizinle konuşmak istiyorum.

— Ne konuşacaksınız?

— Artık İsveç'te kalamam. Beni öldürürler, bundan eminim. Bu operasyonun sessiz, kansız ve eksiksiz yürütülmesi gerekiyordu.

Malko soğuk bakışlarla kadını süzdü.

— Evet, Lee Updike'i Sovyet Rusya'ya kaçırmak için küçük, masum bir plan,sizin yüzünüzden birkaç defa ölüm tehlikesi atlattım.

Natalja bozulmuştu.

— Sizi pazara sadece kimliğinizi belirlemeleri için götürmüştüm.. Ama çok şey biliyorum. Beni korumanızı istiyorum.

Bu kadarı fazlaydı.

— Bu bana bağlı bir şey değil. Arabaya binin, isteğinizi Bay Hudson'a iletacağım.

Amerikalı Malko'nun elini kuvvetle sıktı.

Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Harika bir iş başardınız. İsveçliler'e karasularında bir Sovyet denizaltısı olduğunu bildirdim. Şu anda aramalara devam ediyorlar.

— İyi. Ama yine başladığımız yere döndük, dedi Malko.

— Sanmıyorum. Lee Updike artık her şeyi anlamış olmalı. Ayrıca İsveçliler de nihayet gözlerini açtılar. Birkaç hafta boyunca rahatız. İki ay sonra buradaki görevim bitiyor. Bu lanet işi benden sonra gelecek arkadaşına devredeceğim. Ayrıca daha evvel konuştuğumuz çözüm hâlâ geçerli.

Lee Updike'in ortadan kaldırılması.

— Şimdi onu Stockholm'e götürüp Grand Ho-tel'e yerleştireceğim,dedi Malko. Bu arada Natalja bizimle işbirliği yapmak istiyor.

— Cehennem dibine kadar yolu var! diye tısladı Amerikalı. O sürtüğün adını bile duymak istemiyorum.İsveçliler'in onu ülkeden atması için uğraşacağım. Herhalde arkadaşları onunla ilgilenirler... Haydi, artık yola koyulsak iyi olur.

— Cesetleri orada bıraktık, dedi Malko.

— Dert etmeyin. Bu sefer İsveçliler'in ses çıkaracak halleri kalmadı.

Arabalarına bindiler ve Stockholm'e doğru yola çıktılar. Malko saatine baktı, dokuzu gösteriyordu. Takımadalara sanki yüzyıl önce gelmişti. Burnunda hâlâ yanık insan eti kokusu vardı.

Jüri Maran'ın intikamı alınmıştı, hem de korkunç bir şekilde.

Grand Hotel'e geldiklerinde Malko Updike'a dönerek:

— Burada sizin için bir oda ayırtacağım, dedi.

— Hayır.

— Nereye gitmek istiyorsunuz?

— Onunla kalacağım.

Malko, Natalja'nın sıkıca Lee'nin elini tuttuğunu farkettiler. Kadın rolünü iyi oynamıştı.

— Bu kadarı size yetmedi mi? Aynı şeyleri yeniden yaşamak mı istiyorsunuz?

Lee büyük bir nefretle Malko'yu süzdü.

— Hepiniz aynısınız.. Siz de beni kaçırmak istiyorsunuz. Onlardan farkınız yok. Ben Natal-ja'yı seviyorum.

— O halde ikiniz de gelin! Bütün gece burada kalacak değiliz!

Lee Updike Natalja'ya bakarak arabadan çıktı. El ele otele girdiler. Olli Karhula sakın bir sesle:

— Görüyorsunuz ya Bay Linge, o çok güçlü bir kadın. Ben artık yatmaya gidiyorum. Umarım polisle başım belaya girmez.

Sanki bir trafik cezasından söz ediyordu...

— Korkulacak hiçbir şey yok, dedi Malko.

El sıkışarak ayrıldılar.

Olli Natalja'ya bakmadan oradan ayrıldı.

Birlikte yukarı çıktılar. Malko odasına girdiğinde Kevin Hudson'u arayıp Lee Updike için polis koruması istedi.

Mavi gökyüzü ve parıldayan güneşbille kahvaltıda verilen füme balığı yenebilir kılammıştı. Lee Updike'in bütün geceyi sevişerek geçirdiği gözlerinin altındaki morluklardan belli oluyordu. Estonyalı kadın ise hiçbir şey olmamış gibi sakın oturuyordu.

Malko sabahın erken saatlerinde Kevin Hudson ile konuyu tartışmıştı. Malko söze başlamak için Lee Updike'in kahvaltısını bitirmesini bekledi.

— Bay Updike, sanırım artık Ruslar'ın sizi kaçırmak için her şeyi göze aldığı anlamışsınızdır.

— Evet, diye istemeyerek cevap verdi Lee.

— Ayrıca sonsuza kadar sizi korumamızın mümkün olmadığı da anlamış olmalısınız. Tabii İsveçlilerin de.

Amerikalı söylenenleri başıyla onayladı.

— Belki bazı kişilerin bu soruna kesin bir çözüm getirmek isteyeceğini de düşünmüşsünüz.

Amerikalının bakışları donuklaştı.

— Evet, biliyorum, dedi.

— Bu şartlarda, dedi Malko, huzura kavuşmanız için bir tek çözüm kalıyor, o da Birleşik Devletler'e geri dönmeniz.

— Hapise girmek için mi?

— Hayır, dedi Malko. Sizi hapise girmekten kurtarabilirim, buna yetkim var. Çalışmalara devam zorunluluğunuz da kalmayacak. Tek yapacağınız nerede olduğunuzu kimsenin bilmemesi.

Lee Updike domates suyunu içti. Sonra kahvesinden bir yudum adlı.

— Natalja'yı da götürmek şartıyla teklifinizi kabul ediyorum, dedi.

— Siz delisiniz! O Amerika'ya giremez.

— O,zaman cehenneme kadar yolunuz var! dedi Lee Updike. Ben burada kalıyorum.

Malko telefon etmek için ayağa kalktı. İş onun yetkilerini aşıyordu...

Kevin Hudson telefonda korkunç küfürler yağıdırıyordu... Sakinleştikten sonra bıkkın bir sesle:

— O kaltağa güzel ÷lkemize girebileceğini söyleyebilirsiniz. Umarım orada geberir.

Malko masaya geri döndüğünde Natalja'yı Lee Updike'in omuzuna yaslanmış romantik bir vaziyette buldu. İki kumru gibiydiler...

— Amerika'da birbirinizi sevecek bol zamanınız olacak, dedi Malko.

Alexandra'ya girerken Malko neyle karşılaşacağını biliyordu ama doğrusu bu kadarını beklemiyordu. İngrid Stor nefes kesecek kadar güzeldi, içine hiçbir şey giymediği için biçimli göğüslerini ortaya koyan ipek bluzu ve astragan mantosuyla bir kraliçe gibiydi.

— Çok güzelsiniz,dedi Malko kadının elini öperken.

— Yakında gidiyorsunuz, size güzel bir hediye vermek istedim...

İngrid onu otelden aramış ve birlikte akşam yemeği yemeyi teklif etmişti. Malko KGB'nin intikam almak mı yoksa yeni bir manevra peşinde mi olduğunu kestirememiştir. SAPO'dan üç gizli polis onu uzaktan izliyordu. Bir şişe iyi Fransız şampanyası ve havyardan sonra İngrid boğuk bir sesle:

— Benim evime mi yoksa size mi gidelim?

— Benim odama gitsek daha iyi olur, dedi Malko.

— Nasıl isterseniz.

Mavi gözleri anlamlı bir şekilde Malko'yu süzüyordu. Odaya girdiklerinde Malko kibarca:

— İngrid eğer aklınızdan kötü düşünceler geçiyorsa, salonda üç polisin beklemekte olduğunu hatırlatmamda yarar var, dedi.

İngrid derinden gelen bir kaha attı:

— Aptal!

Çantasını aldı ve içinden bilerek bir şey düşürdü. Yerde yılan gibi duran şey bir kırbaçtı.

Göz göze geldiler.

— Bu akşam canım eğlenmek istiyor, geçen seferki gibi.

Kırbaç siyah kadife eteğin üzerinde sakladığında İngrid küçük bir çığlık atarak kıvrıldı.

— Daha kuvvetli.

İpek bluzunu iki eliyle yukarı çekerek çıkardı ve göğüslerini, adak sunuyormuş gibi Mal-ko'ya sundu. Bu arada eteği ayaklarının dibine düşmüştü. Malko ve İngrid o ana kadar birbirlerine dokunmamışlardı.

Malko kadını yatağadoğru itti. İngrid büyük bir uysallıkla sırtını dönerek yatağa uzandı. Mal-ko ani bir heyecanın içini kapladığını hissetti, daha fazla dayanamayacaktı .Vahşi bir hareketle İngrid'in üstüne kapaklandı. Bunu beklemeyen kadın şaşırarak bağırdı.

— Hayır, durun! Durun!

Malko hiçbir şey duymaz olmuş, tamamen içgüdülerine uymuştu. İntikam yolunu bulmuştu. Aklına Jüri ve Kürtler geldikçe daha büyük bir nefretle sevişiyordu.

İngrid Stor sırtüstü uzanmıştı. İkinci sigarasını da bitirmiş, bu normal ilişki sınırlarını zorlayan birleşmenin verdiği hazzı yudumluyordu. Bakışlarını erkeğe çevirdi.

— Yarın akşam Göteborg'dan "Pia Vista" adlı Danimarka bandıralı bir kargo gemisi hareket edecek. Kaptanın adı Sven Hansen. Eğer yarın sabah Lee Updike'ı bize verirsen, istediğin bir bankada hesabına beş milyon dolar yatırılacak.

— Parayı daha önce vermeye razı mısınız? Kadının gözleri bir zafer kazanmışçasına parladı.

— Senin akıllı biri olduğumu biliyordum. Bravo!

— Ya onu teslim etmezsem?

Güzel kadın gülümseyerek,

— Aptal olma. Bu durumdan uzun süre faydalanamazsın. Haydi bana hesap numaranı ver.

— İhtiyacın olmayacak ama sayende çok güzel bir gece geçirdim, dedi Malko.

Gözlerini bir süre birbirinden ayıramadılar. İngrid ayağa kalktı ve çabucak giyinerek, kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Kamçısını unutmuştu.. İlk defa KGB'den böyle güzel bir hediye aldım diye düşündü Malko.

Albay Viktor İndusk valizini kapatırken Mariana'ya dönerek:

— Sana Moskova'dan taze hava getiririm, dedi.

Bir saat evvel çağırılmıştı.

Moskova'ya hareket eden Aeroflot'a yetişmesi için önünde çok az bir zamankalmıştı. Viktor İndusk elçilikteki odasının kapısını kapattıktan sonra asansöre binerek aşağıya indi. Elçiliğin önünde siyah bir Volga ve iki koruma görevlisi bekliyordu.

KGB'nin albayı çantasını arka koltuğa bıraktıktan sonra şoföre dönerek:

— Pavel, arabayı ben kullanacağım, dedi.

Şoför arabadan indiği anda Albayın yumruğu çenesinde patladı. Arkadaki muhafız silahına davrandıysa da o da yediği tekmeyle iki kat oldu.

Viktor İndusk direksiyona atladı. Acele etmesi gerekiyordu. Hemen hemen bütün şehri bir baştan bir başa katetmek zorundaydı. Amerikan Büyükelçiliği'ne öyle hızla girdi ki nöbet tutan isveçli askerlerden biri terörist saldırısına uğradığını sanarak silahına davrandı, ama arabanın diplomatik plakasını tam zamanındafarketmiş-ti. Hızlı adımlarla elçilik binasının girişine doğru yürüdü.

— Bay Kevin Hudson ile görüşmek istiyorum.

— Randevunuz var mı efendim?

— Söyleyin ona Sovyet Büyükelçiliği'nden Albay Viktor İndusk, Amerika Birleşik Devletleri'nden politik sığınma hakkı istiyor!

Arlanda Havaalanına giden kasvetli yoldaki uzun araç konvoyu ağır ağır ilerliyordu. İçinde koruma görevlilerinin bulunduğu önde ve arkadaki üçer araba, ortada bulunan zırhlı Cadillac'ı korumaktaydı. Malko, Lee Updike, Natalja Ki-ppar ve Albay Viktor İndusk bu abarada bulunmaktaydı.

Sabahın ilk saatlerinden beri havaalanında olağanüstü güvenlik önlemleri alınmıştı. Polis bomba yerleştirilebilecek her yeri araştırmıştı. Alanda sadece CIA tarafından kiralanmış küçük bir jet bulunuyordu.

Koruma görevlileri tarafından örülmüş etten bir koridor içinde uçağa doğru yürüdüler. Kevrn Hudson onları uçağın yanında beklemekteydi. Ne bir el sıkışma, ne bir gülümseme, ne de öpüşme oldu. Lee Updike, Natalja ve Albay İndusk jete biner binmez kapılar kapatıldı ve uçak hemen hareket etti. Tedbir olarak üç adet F16, Atlantik Okyanusu'nun ortalarına kadar jete eşlik edecekti.

Malko pist üzerinde hız kazanan uçağa baktı. Yakında Lee Updike'ın tekrar dul kalacağını biliyordu.

Evet, KGB hainleri hiçbir zaman affetmezdi.